

ANADOLU'YA SESLENİŞ

TURGAY ÜÇAL

Gerçeğe Doğru Kitapları

Anadolu'ya Sesleniş

[Rev. Dr. Turgay Üçal](#)

Telif Hakkı/Copyright Rev. Dr. Turgay Üçal, 2014

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

[GİRİŞ](#)

[EFES KİLİSESİNE](#)

[İZMİR KİLİSESİNE](#)

[BERGAMA KİLİSESİNE](#)

[TİYATİRA KİLİSESİNE](#)

[SARDİS KİLİSESİNE](#)

[FİLADELFİYA KİLİSESİNE](#)

[LEODİKYA KİLİSESİNE](#)

GİRİŞ

Hepimizin bildiği gibi ülkemiz gerçekten tarihi zenginlikleri çok olan bir ülkedir. Ülke topraklarımızın büyük bir bölümünü oluşturan Anadolu, en eski medeniyetlere ev sahipliği yapmış bir kara parçasıdır. Anadolu ya da diğer adıyla Ön Asya, buram buram tarih, buram buram medeniyet kokmaktadır.

Dünyamızda inançların kutsal saydıkları mekanlar vardır. Bu mekanlardan bazıları oldukça iyi tanınır. Belki çok iyi bir biçimde henüz tanınmasa da, Anadolu Hıristiyan inancı için oldukça önemli bir tarihi merkezdir.

Yüce Allah'ın kendi kurtuluş planı içinde vahyini işlemeye başladığı topraklar hem Anadolu'muzun yanı başında yer almakta, hem de Anadolu'muzu kapsamaktadır. Mesih İsa'yı, kendi Sözü, Oğul unvanı ile kurtarıcı ve Rab olarak göndermeyi planlayan yüce Allah; evreni, dünyayı yarattıktan sonra yarattığı insanı ile ilişki kurmaya içinde Anadolu'nun da bulunduğu bu eski dünya köşesinde başlamıştır. Mesih İsa'nın inananını kurtarmak için haça gidişi, ölümü ve şanlı dirilişinden sonra Yeni Antlaşma altındaki Allah halkı, içinde Anadolu topraklarının da bulunduğu bu bölge üzerinde esinlenen Allah vahyi ile yeni yaşama yönlendirilmiştir.

Kutsal Kitabın en son bölümünde yer alan yedi kiliseyi uyarı vahyi, Anadolu toprakları üzerindeki yedi kiliseye hitaben inmiştir. Anadolu'daki yedi kiliseye seslenişte; yaz güneşi altında kalmış susuz toprağın serin, pak ve yaşam veren suyla sulanması gibi, bu diyarda bulunan Allah halkı yeniden yıkanmış, sevgi Allah'ı tarafından bir kez daha uyarılıp kucaklanmak istemiştir.

Mesih İsa'nın kurtuluş yolu, Antakya şehrinde; Mesih'e benzeyenler manasında "Hıristiyan" adı ile anılmaya başlanmış ve dualarla oruçlarla buradan Ön Asya'nın yani Anadolu'nun derinliklerindeki insanlara Allah'ın kurtuluş eli olmuştur. İncil'in kurtuluş müjdesi Anadolu'nun ovalarında, dağlarında, dere kenarlarında, sıcak bozkırlarında adım adım yayılmış, kimi zaman damlayan ter, kimi zaman damlayan kan ilk yüzyılın o zor şartlarında, bu müjdeyi yayanlara eşlik etmiştir. Dolayısı ile İncil, Hıristiyanlık öncesi Anadolu medeniyetlerine yepyeni bir medeniyeti daha eklemiştir. Asırların içinde atalarımızın bu topraklara yerleşmesi ile Türkİslam medeniyeti ile de tanışan Anadolu, bugünkü muhteşem zenginliğine ulaşmıştır.

Yüzyılların derinliklerinden ülkemize miras kalan bu muhteşem medeniyetlerin kalıntıları, daha doğrusu medeniyetler hazinesi Türkiye Cumhuriyetinin o engin geleceğini hazırlayan, saygın medeniyet anlayışı ile geleceğe büyük bir titizlikle

taşınmak için koruma altına alınmıştır. Ve Cumhuriyetimizin dek bekasında da elden geldiğince bu medeniyet hazineleri, kendi öz hazinelerimiz gibi korunacak ve korunmaya devam edecektir.

Kutsal yazıların ulaştığı yerler kutsal olarak addedilmektedir. Doğrusu ve esas olanı o yerlerdeki insanlığa hitap eden yazıların amaçladığı yaşamın yaşanması gerçek kutsallıktır. Allah sözünün yaşam olması gerçek kutsal olandır. Kutsal Kitabı Kutsal Kitap yapan da O görkemli Allah'ın insanı ile olan ilişkisinde söyledikleri, istedikleridir. Çünkü Allah kutsaldır, O'nun istemleri, önerileri, yaşam örnekleri, planları da kutsaldır.

Aynı zamanda bu kutsal vahiy belli bir yüreğe, belli bir kiliseye geliyor hitap ediyorsa o yer, ya da O topluluk Allah'ın dokunuşundan, seslenişinden ötürü Kutsal, ayrılmış ayrıcalıklı sayılabilir. Esas olan Allah'ın kendisinin kutsallığı, sözünün kutsallığıdır.

Ama o dokunuşların, o insanlığa hitabın gerçekleştiği yerler de, esasa olan saygıdan ötürü kutsal görülebilir.

İşte bu manada Anadolu'muz, Allah'ın vahyine mahzar olmuş toplulukların bulunduğu topraklardır. Vahyin insanlığı aydınlığa kavuşturan ışığı Anadolu'muzdaki yedi noktaya ulaşmıştır. Yedi kilise ve bu yedi kilise aracılığı ile Allah halkı, Rab tarafından gerçek Ruhsal ışıkla aydınlatılmak istenmiştir.

Bu ışık bugün hala yanmaktadır. Mesih İsa'yı kurtarıcı ve Rab olarak kabul eden dünyadaki her insan Kutsal Kitabın sonunda yer alan ve Allah'ın Anadolu'ya seslenişi olan yedi ayrı kiliseye gönderilmiş vahyi okumaktadır.

Hatta bazı inanan Hıristiyanlar, ön Asya'nın bugünkü Türkiye olduğunun farkında bile değillerdir. Oysa küçücük bir hatırlatma ellerinden düşmeyen İncil'in çok önemli bir bölümünün bugün ülkemiz toprakları içindeki yerlere, bu yerlerin o dönemdeki halklarına hitaben yazıldığını onlara gösterecektir.

Anadolu'ya yalnızca bu son yedi kilise vahyi ile seslenilmemektedir. İncil'in önemli bir bölümü olan Aziz Pavlus'un mektupları aracılığı ile de bu toprakların Allah esini ile kucaklaştığını görebiliriz. Aziz Pavlus'un Efeslilere, Galatyalılara, Koloselilere yazdığı mektuplarda hep Anadolu'ya Sesleniştir.

Elinizdeki bu kitap ister Hıristiyan olsun, ister olmasın Anadolu'ya Seslenişi merak eden her kişi içindir. Halkımızın büyük bir çoğunluğunun yukarda bahsettiğimiz bu zengin medeniyetler mirasının en azından küçük bir bölümünü anlaması, tanınması ülkemiz açısından büyük önem taşır. Gerçekten Tarih öncesi

medeniyetler, Hıristiyan ya da İslam medeniyeti, eserleri hakkıyla tanınmalı ve gereken önem verilmelidir. Bu hem bizim, hem çocuklarımızın ülkeye sahip çıkma konusundaki temel şartlarından biridir. Bu kitap, az da olsa bu konuda bir katkıda bulunmak niyeti ile kaleme alınmıştır. Aynı zamanda ülkemiz Hıristiyanları içinde bu bölümü yeniden gözden geçirmeleri ve çalışmalarını için bir fırsat oluşturmak istenmiştir.

EFES KİLİSESİNE

Vahiy 2:1-7

“Efesosta olan kilisenin meleşine yaz: Yedi yıldızı sağ elinde tutan, yedi altın şandanın ortasında yürüyen, şu şeyleri diyor: Senin işlerini ve emeğini ve sabrını ve kötülere dayanamadığını bilirim, ve resul değilken kendilerine resul diyenleri tecrübe ettin, ve onları yalancı buldun; ve sabrın vardır, ve benim ismim uğruna dayandın ve yorulmadın. Fakat sana karşı bir şeyim var, o da ilk sevgini bırakmış olmandır. İmdi nereden düştüğünü hatırla, ve tövbe et, ve evvelki işleri yap; yoksa tövbe etmediğin halde, sana gelirim, ve senin şandanını yerinden kaldırırım. Fakat sen de şu var ki, Nikolailerin işlerinden ikrah edersin, ben de onlardan ikrah ederim. Kulağı olan işitsin, Ruh kiliselere ne diyor. Galip olana, ona Allah’ın cennetinde olan hayat ağacından yemeği ihsan edeceğim.”

MESİH'İN GERİ ÇAĞIRDIĞI KİLİSE

Bu bölümde Rab'bin kilisesi yeniden Rab'be dönmesi için uyarılmaktadır. Mesih İsa, kendi kilisesini kendisine dönmesi için çağırılmaktadır. Çünkü bir kiliseyi kilise yapan esas unsur, kilisenin bir Mesih ve İncil kilisesi olmasıdır. Günümüzde artık Mesih'e ve İncil'e tabi olmayan, Hıristiyan inancını çoktan rafa kaldırmış bir çok gurupların toplandıkları yerlere bile ne yazık ki, kilise ismi verilmektedir. Oysa kilise yalnızca Mesih İsa'nın kurtarıcı ve Rab olarak ilan edildiği, esas yönetimin Mesih'in elinde bulunduğu cemaattir, ibadet eden kişilerdir, ibadetin yapıldığı yerdir. Her şeylerini Rab'be teslim etmiş, Rab'le başlamış ve Rab'le devam eden kiliseler bile zaman zaman dikkatlerini başka yönlere çevirebilirler. İşte, Efes'teki uyarı özellikle bu tarz kiliseleri kapsamaktadır. Efes ve benzeri kiliseler hem o zaman, hem bu zaman, hem de gelecekte Mesih İsa'ya geri çağırılmaktadır. Başlangıçta antlaşmanın kanı ile çağrılan aklanılan, kurtarılan kilise o ilk aşkta Rab'le buluşmaya, O'nunla birlikte yaşamaya çağırılmaktadır.

Efes kilisesi ön Asya da kurulmuş bir kilisedir. Tarihte bu bölge oldukça önemli bir merkezdi. Hem dini hem de ticari anlamda önem taşıyordu. Bu anlamda Efes kentine Asya'nın Işığı unvanı bile verilmişti. Kent büyük Roma yollarının ortasında yer aldığı gibi, putperest dünya için önem taşıyan Diana tapınağını da bağrında barındırıyordu. Görüldüğü gibi böylesine önemli, zengin ve putperest bir kent içinde Rab kendi halkını, seçtiklerini bir araya getirerek, bütün baskılara ve tehlikelere rağmen kendi kilisesini kurdurdu.

Bu kilisenin kuruluşunda en büyük emeği geçen kişi hiç kuşkusuz Elçi Pavlus'tur. Elçi Pavlus'un Efes'te uzun bir süre verdiği dersler sonucunda Mesih'in müjdesini hem yaşayan, hem de paylaşılan Allah kilisesi serpilip gelişme fırsatı bulmuştu.

Bu etkin iman yaşamı, Rab'bin kelimeleri üzerindeki azimli çalışmalar ve Rab'bin Ruhunun rehberliği ile Müjde bu diyardan iki yıl gibi kısa bir sürede bütün bölgeye yayıldı. Timoteos ve Yuhanna'da bu kilisede hizmet ettiler. Aziz Yuhanna Patnos adasındaki sürgünden sonra Efes kentine gelerek Rab hizmetini burada sürdürdü. İncil'in bazı bölümleri de yine Efes kentinde kaleme alındı. Görüldüğü gibi yüce Allah, Mesih İsa'da sağladığı kurtuluş Müjdesini, Anadolu'ya seslenişlerinin kaleme alınması ile kalıcı kılmak istemişti.

Kaleme alınmış bu seslenişler; İncil'in Yuhanna bölümü, 1.2.ve 3. Yuhanna bölümleri, içinde Anadolu da bulunan yedi kiliseye hitabın bulunduğu Vahiy bölümü, Efeslilere mektup ve Elçi Pavlus'un Timoteos'a yazdığı mektuplardır.

Görüldüğü gibi Efes kilisesi bütün bu özellikleri ile oldukça önemli bir hizmet yükünü taşımıştır. Asya'nın ışığı olan, büyük Roma yollarının kesiştiği, ticari ve dini merkez olma özelliği taşıyan bu kentte Rab yarattığı insanlığa kurtuluş ışığını sunmuştu.

Bu kiliseye inen vahyin arkasında aynı zamanda bütün Hıristiyan kilisesine hitap bulunmaktadır. Zaten yedi kiliseye de gelen vahiyde aynı gerçek söz konusudur. Kısacası Rab'bin vahyi o gün için, o kilise için ne demekse bugünkü kilise içinde aynı şey demektir. Çünkü Rab'bimiz dün, bugün ve yarın hep aynı Rab'dir ve O'nun kurtuluş planı dünyanın sonuna dek işleyecek olan bir plandır.

Şimdi Rab'bin Efes'teki kiliseye hitaben söylediklerine birlikte bakalım:

I. RAB KİLİSENİN RABBİDİR.

“Efesosta olan kilisenin meleşine yaz: Yedi yıldızı sağ elinde tutan, yedi altın şandanın ortasında yürüyen, şu şeyleri diyor:” (2:1)

Rab evrenimizin yegane sahibi olarak, bütün idareyi ve bütün iradeyi elinde bulundurmaktadır. O yegane zafer sahibi olan Allah'tır. O, kendi halkının ortasında, bu halkı yürekten yönetmeyi amaçlayan gerçek kraldır. O, kiliselerin Mesih'idir. Bu görkemli Rab'bin nerede, ne yaptığına dikkat etmek gerekir. O kendi adıyla yola çıkan her bir seçilmiş imanlının yanındadır, içindedir. İki, üç imanlının bir araya geldiğı yerde vaat ettiği gibi onların tam ortasındadır. Ön Asya'da Rab'bin adı ile başlayan ve Rab'bin Ruhunun yönlendirilmesi ile kurulan yedi kilisenin de ortasında duran Rab'bimizin kendisidir. O günde, bugünde dünyanın neresinde olursa olsun, her ne şekilde olursa olsun, Mesih İsa'yı kurtarıcı ve Rab olarak kabul eden her imanlı topluluğunun, her kilisenin ortasında duran, başı olan Rab'bimiz Mesih İsa'dır. Buradaki sözüne göre bu yedi kilisenin de ortasında bulunan ve iki önemli şey yapan Rab'bimizin kendisidir.

Rab'bimiz bu yedi kilisenin ortasında iki şey yapmaktadır:

Birincisi; Yedi yıldızı kendi elinde tutmaktadır. Yani yedi kilise tamamen Rab'bin elindedir. Kiliselerin müjdecileri, pastörleri hep O'nun yönetiminde, O'nun denetimindedir. Rab, bu kişileri sağ elinde tutmaktadır. Özellikle buradaki tutmak sözünde oldukça büyük bir yetki vardır. Rab, kilisenin müjdecilerini, kilisenin pastörlerini, kilisenin görevlilerini elinde tutmaktadır. Pastörler, önderler hem ilahi koruma hem de ilahi kontrol altındadır. Bu oldukça emniyet veren bir durumdur.

“Koyunlarım sesimi işitirler, ben de onları tanırım ve ardımca gelirler; ben onlara ebedi hayat veririm; onlarda ebediyen helak olmazlar; ve kimse onları elimden kapamaz. Onları bana veren Babam hepsinden büyüktür. Babanın elinden kapmağa kimsenin gücü yetmez.”

Yuhanna 10:28-29

Demek ki, kiliseyi daha ilk imanlısından itibaren bir araya getiren, bir araya toplayan ve kiliseyi ayakta tutan, idaresini elinde bulunduran Rab'dir. O'nun yaratma gücünün “OL” kelimesinde olduğu gibi, kiliseyi oluşturması da yine kendi dudaklarının ucundadır.

Bugün modern dünyamızda kilise kurmayı hedefleyen ve bu konuda çalışma

gayreti içinde olan bazı Hıristiyan kuruluşları, bazı zamanlarda bu çok önemli özelliği biraz ihmal etmektedirler. Kiliseyi kuran bizim planlarımız, programlarımız, taktiklerimiz ya da uygulamalarımız değildir. Kilisenin ışığını, meşalesini elinde bulunduran Rab'dir. Bu meşaleyi ateşleyecek olan da Rab'dir. Çünkü her şeyden önce "yedi yıldızı elinde bulunduran" ifadesindeki yıldız sözcüğüne dikkat etmek gerekir. Yıldız ışığın kaynağıdır. Ama eğer Rab yıldızı elinde bulunduruyorsa o zaman ışık kaynağının kaynağı Kendisidir. Yani kısacası kilise ışığını ancak Rab'den alarak yansıtabilir. Kaynak gibi görülenin arkasında asıl kaynak vardır. O da Rab'dir.

Bazen bizler Rab istedikçe bazı şeylere vesile olabiliriz, planlarımız, programlarımız işliyormuş gibi görülebilir. Ama kiliseyi elinde tutacak olan Rab'dir. Kiliseni ortasında Rab'bin yetkin kudreti görülüyorsa, o kilise bir tarih olmayacak demektir. Falanca kültüre, filanca kültüre değil, falanca çağa, filanca çağa ait değil, Allah'a, Mesih İsa'ya ait bir kilise olarak ışığı yanmaya devam edecek demektir.

İkincisi; Rab, yalnızca kiliselerin ortasında durmamaktadır. Aynı zamanda Rab'bimiz kiliselerinin ortasında yürümektedir. Bu dünün, bugünün ve yarının Mesih İsa'da olan kiliseleri için çok önemli bir gerçektir. Mesih İsa İncil'in Matta bölümü 28:20'de "İşte ben bütün günler, dünyanın sonuna dek sizinle beraberim" demektedir. Mesih İsa kilisesinin ortasında durmakta ve kilisesi için de hizmet etmekte, diğer bir deyişle kilisesinin ortasında yürümektedir. Eğer bir kilise İncil'deki yaşamı yansıtıyor ve bereketlenip serpilip geliyorsa, sebebi Mesih İsa'nın merkezde olması, onlarla yürümesidir.

Tarihte, Mesih İsa adını kullanıp büyük yanlışlar yapan din önderleri, din tacirleri hatta kiliseler bile olmuştur. Bu durum günümüzde de söz konusu olabilir, zaten buna örneklerde vardır. Yarın da olacaktır. Mesih İsa'nın öğretisine, yoluna, kurtuluş yaşamına uymayan yaşamlar, kiliseler yalnızca ismen Mesih İsa'yı kullanan, İncili kullanan kişi ya da kuruluşlardır. İsmen Hıristiyan olan ama Hıristiyan inancının gerçeklerini algılayamayan, hatta inancı yerin dibine geçiren kişiler, yaşamlar da çoktur. Bunlar er ya da geç yok olmaya mahkum edileceklerdir. Bu Rab'bin işidir. Dünya üzerinde belli bir süre geliyormüş gibi, hal ve gidişleri iyiymiş gibi görünebilirler. Ama ne yazık ki, sonları hayırlı olmayacaktır. Tarihte bir çok topluluklar Rab'bin seslenişine kulak vermemişler ve yeryüzünde zamanlarını doldurduktan sonra yok olup gitmişlerdir. Bugün bunların adları bile anılmamaktadır.

Allah'a ait olan, Mesih İsa'nın kurtuluşunu ilan eden, O'nun kanındaki aklanmayı anlatan, Rab'de ve Ruhunda tövbeli kişilerin oluşturduğu Allah'ın kilisesi

gerçek nur kiliseleridir. Orada kurtuluşun hoş kokusu duyulmaktadır. Onlar canlı cenazeler değildir. Mesih İsa'nın zaferli dirilişi bu kiliselerin ruhunu diriltmiştir. Bu nur saçan Allah kiliselerinin ortasında Rab'bimizin kendisi durmaktadır. Rab, bu tarz kiliselerin ortasında durur; arasında yürür.

Mesih İsa, Efes'e olan bu seslenişi ile Efes ve Rab'bin diğer kiliselerini aydınlatmaya çalışmakta ve Kendisinin kim olduğunu açıklamaktadır. Mesih İsa, kilisesinin ortasında adeta sevgi pınarıdır. Bir dost, bir arkadaş, bir sevgilidir. Onlarda, onlarla koşturmakta, onlar arasında hizmet etmektedir. Bu hitabetin bu ilk bölümlerinde kendi güç ve görkemini bir kez daha açıklayan Rab artık kendi seçtiklerini yeniden daha yakın bir ilişki için kendine çağırılmaktadır. Çünkü kendisi hem Efes kilisesinin, hem ön Asya'daki diğer yedi kilisenin, hem de kurulmakta olan, gelecekte kurulacak olan bütün Allah'ın kiliselerinin yegane Rab'bidir. Mesih İsa, kilisesinin Rab'bidir.

II. RAB KİLİSENİN YAŞAMINDADIR.

“Senin işlerini ve emeğini ve sabrını ve kötülere dayanamadığını bilirim...ve sabrın vardır, ve benim ismim uğruna dayandın ve yorulmadın” (2:2)

Rab evrenin efendisi olduğuna göre kendi kilisesinin de tek efendisidir. Kilisesinin yaşamını da tam olarak bilen Rab'dir. Burada özellikle “bilme” kelimesi, Rab'bin kilisesinin vizyonunu bilmesi anlamındadır. Kilise her ne vizyona, ön görüşe sahipse bu zaten Rab'bin katında bilinmektedir. Çünkü O her şeyin tek sahibi olduğu gibi, her şeyi bilen, her şeyi gören, her şeye kadir olan Allah'tır. Bu bağlamda kendi kilisesinin nereye doğru gittiğini çok iyi bilmekte ve kendi istemi doğrultusunda devamı için kendi kilisesini uyarmaktadır. Burada bu uyarılar Efes kilisesi aracılığı ile bütün Allah kiliselerine yapılmış olmaktadır. Şimdi bu uyarıları birlikte görelim:

a. Canlı ve Etkin olması için kilise uyarılmaktadır.

“Senin işlerini ve emeğini...bilirim.”(2:1)

Kilisenin “işler” olarak adlandırılan birçok etkinlikleri vardır. Efes kilisesinde de diğer kiliselerde de olduğu gibi işler vardı. Ve bu işler oldukça yoğundu. Aslında bu ayetleri okuduğumuzda Rab'bin bu işlerden memnun olduğunu görmemiz mümkündür. Ama bu işleri yaparken kendisinin ortada olması ve işlerde kilisenin kendisi ile yürümesi kaydını aramaktadır. Bu şart yerine getirildiği sürece Rab, kendi kilisesi için yapılan her tür işten hoşnut olmaktadır. Zaten Kendi kilisesinin kendisinde etkin ve canlı bir kilise olmasını arzulamaktadır. Efes kilisesi de gerçekten Rab için işleyen, emek veren bir kiliseydi. Kısacası Efes kilisesinin elleri boş değildi. Yaptıkları işleri de boş değildi. Sene sonu geldiğinde, kendilerini değerlendirdiklerinde onların da birçok tövbe edenle sevindikleri, vaftizler gerçekleştirdikleri söz konusuydu.

Efes kilisesine olan bu vahiyde Rab'bin işleyen, etkin, canlı bir kilise arzuladığını görüyoruz. Ama bunun hiçbir zaman Rab'bin önüne çıkmaması gerektiğini de görüyoruz. Allah'la ilişki içinde, Mesih İsa'da yaşayan, Kutsal Ruh'un yönlendirişinde sürekli tapınan halkın, Allah için işlediği, hizmetler oluşturduğu, paylaşımlar gerçekleştirdiği capcanlı etkin bir kilise Rab'bin hedeflediği kilisedir. Ve Allah bize böyle bir kilise için kolları sıvamamız gerektiğini vahyettirmektedir. Efes'te bu vahye göre hareket etmek zorundaydı.

b. Kendine hizmetliler edinmesi için kilise uyarılmaktadır.

“Senin işlerini ve emeğini ve sabrını...bilirim.”(2:2)

Günümüzün büyük kentlerinde hizmet vermek, Rab’bi insanlara anlatmak, öğrenci yetiştirmek, yeni bir kilisenin ibadete başlamasına ön ayak olmak ne kadar zorsa o günün Efes kilisesi içinde, kilisenin gelişmesine yardımcı olmak, kilisenin olgunlaşmasını sağlamak o kadar zordu. Çünkü kent, günümüzün bir çok kenti gibi sefahat ve ahlaksızlık içinde yaşıyordu. İnsanların akılları birçok akımlarla karma karışıktı. Ticaret, zenginlik, günlük yaşam insanları yeterince karıştırıyordu. Muhakkak böyle bir karmaşa ortasında imanlılarda etki altına giriyor. Yeni buldukları kurtuluşlarını gönenerek yaşayamıyorlardı.

Gerçekte yeni bir kilisenin kurulmasına ön ayak olmak, yeni imanlıların Rab’de olgunlaşmalarına yardımcı olmak hiçte kolay bir olay değildir. Bu büyük bir sorumluluktur ve oldukça yorucu bir hizmettir. Rab’bimiz Mesih, bu uğurda haça kadar gitmiştir. Demek ki, kilisenin kurulması daima bir bedel karşılığındadır. Allah’ın kilisesi çok değerlidir. Bize çok değer veren Rab, bu değerden ötürü kendi kanını akıtmaktan çekinmemiştir. Böylesine bize önem veren Allah’ın kilisesi çok önemlidir ve özel olarak bunu algılayabilecek kişilerin bu işte sorumluluk alması gerekmektedir.

Bu zaten Rab’bimizin bizlere çağrısıdır. Birileri ama bu yükü gerçekten almaya layık birileri bu yükü taşıyacaktır.

Matta 28:18-20’de yer alan O yüce görevi bazen çok ucuz olarak gören kişiler olabilir. Ama bu oldukça zorlu bir görevdir. Sorumluluğu, yükü çok ağırdır. Eğer bir kilise gerçekten Rab ile Rab’de gelişmek istiyorsa bu sorumlulukları anlayabilen kendi hizmetlileri ile bu hizmete soyunmayı bilmelidir.

c. Sabır konusunda kilise uyarılmaktadır.

“Sabrını ...bilirim...sabrın vardır, ve benim ismim uğruna dayandın ve yorulmadın.” (2:23)

Atalar “sabrın sonu selamettir” demektedir. Bu halk arasında da oldukça kabul görmüş bir kavramdır. Aslında sabır gerçekten imanlıyı olgunluğa erdiren önemli bir kavramdır. O Allah’ın hoşnut olduğu, olmasını istediği, Allah’a olan imanın ve itaatin bir göstergesi olarak kabul ettiği bir davranıştır. Burada aynı zamanda Efes kilisesinin sabrı övülmektedir. Demek ki, kilise kurma hizmeti zorlu bir hizmet olduğuna göre oldukça sabır gereken bir iştir. Sabır problemlerle gelişmektedir. Zaten bu anlamda Yakup “Ey kardeşlerim, ne zaman çeşit çeşit tecrübelerle düşerseniz, imanınızın imtihanı sabır hasıl ettiğini bilerek, bunu tam bir sevinç sayın. Ve sabır kendi işini ikmal etsin ki, bir şeyde eksikliğinizi

olmayarak, kamil ve tam adamlar olasınız.”[1]demektedir.

Sabır, yalnız iman hizmetinde değil, aynı zamanda imanın gelişiminde de çok önemlidir. Dua ve sabır adeta bir arada ayrılmaz ikili olarak imanlının hizmetindedir. İşte bu nedenle Efes kilisesi bu konu da uyarı almaktadır. Sabırla çok ama çok engeller aşılanacaktır. Kilisenin gelişiminin en temel direklerinden biri Kutsal Ruh'ta dua ve diğeri ise Rab'bin keliminde sabırdır. Rab, bunu yaşamında tutan kiliseyi çok bereketleyecektir.

d. Şeytanın oyunlarına karşı kilise uyarılmaktadır.

“...kötülere dayanamadığını bilirim...” (2:2)

“...kötülere dayanamadığını bilirim...” Burada yine Allah'ın böyle bir davranıştan ne kadar hoşnut olduğunu anlamamız mümkündür. Allah, kilisesinin şeytanın oyunlarına, planlarına, tuzaklarına karşı ayık ve uyanık durmasını istemektedir. Rab'bimiz bizi, işlerimizi, vizyonumuzu çok yakından bilmekte ve takip etmektedir. Bu noktada bizi esas düşmana karşı uyarmaktadır. O'nu hoşnut eden; kilisenin çalışkanlığı, kendi işçilerine sahip çıkması, bu işin zorluğuna sabır göstermesi ve kötünün oyunlarına karşı hassas olmasıdır. Böyle bir kilise, Rab'bin ortasında durduğu ve arasında yürüdüğü bir kilisedir. Böyle bir kilise bereketlenen kilisedir. Bu noktada kötüye dünya sonuna kadar Allah bir süre vermiştir. Zaten Mesih'in ölümden dirilişi ile şeytan yenilmiştir ama hala zarar vermek için elinden geleni yapacaktır. Bu nedenle kilise, Mesih'in uyarısına dikkat etmelidir. Kötünün en ufağına bile yol açmamak için elinden geleni yapmalıdır. Rab, kendi kilisesini kendi uyarıları ile istediği konuma çıkarmak için gayret göstermektedir.

e. Ruhsal anlamda ayırt edici olabilmesi için kilise uyarılmaktadır.

“..resul değilken kendilerine resul diyenleri tecrübe ettin, ve onları yalancı buldun;..”(2:2)

“Ey sevgililer, her ruha inanmayın, fakat Allah'tan mıdır diye, ruhları imtihan ediniz..”

1. Yuhanna 4:1

Rab'den olan her şey, kelimadan öğrendiğimize göre bize sevgi, sevinç ve esenlik verecektir. Rab'den gelen, O'na ait olan da daima bir huzur ışığı, umut ışığı görülecektir. İmanımızın gelişimi için bize müsaade edilmiş denemelerde bile bu böyledir. Sürekli olarak Rab'bin kelimini okuyan, O'nun Ruh'u ile dolu

olarak yaşayan bir Hıristiyan Rab'den olmayan, Rab'den gelmeyen şeyleri kolaylıkla ayırt edebilecektir. Bu her zaman pek kolay olmasa da dua ile Mesih'i kralı olarak kabul eden imanlı Hıristiyan, eninde sonunda ayırt etmeyi bilecektir.

Efes kilisesi Rab'de olan sadakati, Rab'le yürümesi karşılığında bu gerçeği yaşamıştır. “Resul değilken kendilerine Resul diyenleri tecrübe etmiş ve onları yalancı bulmuştur.” Kısacası onları ayırt edebilmiştir. Demek ki kiliseler içinde Rab'be itaat etmeyen, kendi çıkarları ya da öğretişleri peşinde koşan kiliseler olacaktır. Bu kişiler üstüne üstlük Rab'bin adını da kullanacaklardır. Bu Mesih İsa'nın zamanında da olmuştur, şimdi de olacaktır. Gelecekte de olmaya devam edecektir. Bu tarz Mesih'in içinde bulunmadığı ama insanların sanki Mesih'in kilisesiymiş gibi tanıttıkları bu kiliselere giden birçokları da kendilerini Hıristiyan olarak da tanıtmaya devam edeceklerdir. Oysa gerçekte onlar Mesih İsa'nın baş olduğu, kelimelerin ve Kutsal Ruh'un yönettiği bir kilisede olmadıklarının farkında bile değildirler. Demek ki, bunu ayırt etmek için insana değil, Rab'be, O'nun kelamına ve O'nun Kutsal Ruh'una bakmak gerekir. Burada önemli olan kilisenin önderlerinin ve ana cemaatinin, ayık ve uyanık olması ve gerçekten Rab'bin izleyicisi olmasıdır. O zaman Kutsal Ruh, bu tarz Rab'bin adını kullandıkları halde Rab'den uzak olan kişileri Rab'bin kilisesi dışında bırakacaktır.

Efes kilisesine hitap ile Rab kilisesini Ruhsal anlamda ayırt edici olmanın ne denli önemli olduğunu hatırlatmaktadır. Bir başka deyişle yine Rab kilisesinin sürekli kelamda, Rab'bin Ruhunda ayık ve uyanık olmasını istemektedir. Kişilerin ya da öğretişlerinin insana göre değil, Kendisine göre olması konusunda hassas olunmasının önemini dile getirmektedir.

f. Kilise dayanıklı olması konusunda uyarılmıştır.

“Sabrın vardır ve benim ismim uğruna dayandın” (2:3)

Yukarıda değindiğimiz gibi Yüce Allah kendisi ile birlikte dayanmayı çok sevmektedir. Rab'le olan sabrı çok sevmektedir. Bundan hoşlanmaktadır. Kilise açık arazide kurulmuş bir ev gibidir. Kilisenin rüzgarı çok olur, düşmanı çok olur. Çünkü karanlık aydınlığı, sahte gerçeği sevmez. Bu bağlamda Allah'ın hoşnut olduğu kilisenin her ne olursa olsun dayanmasıdır.

Bu dayanıklılık konusunda gerekli olan temel İncil'in içinde vardır. Bunların başında Rab Mesih İsa, Kutsal Ruh ve Kelam ile birlikte yürümek ve bu üç ana unsur üzerinde sabitleşmek gelmektedir. Rab'bin yüreğimizdeki, aklımızdaki ve ruhumuzdaki varlığı adeta bizim için ruhsal anlamda yaşam kaynağıdır. Burada sabrın hemen arkasında “benim ismim uğruna dayandın” cümlesi gelmektedir.

Dayanmanın ana nedeninin Rab olması, Rab için büyük bir önem taşımaktadır ve bu aynı zamanda dayanma için bir esas temel oluşturmaktadır. Aynı zamanda bu ismin yalnızca sözel anlamı değil derinliği ve bir arka planı vardır. Bu planın arkasında, bir başka deyişle Mesih'in adı altında yatan cevher Allah'ın kurtuluş müjdesidir. Ve bu Müjde Sonsuz Hayatı sağlayan müjdedir. Dolayısı ile dünyada ve kainatta bundan daha başka, daha önemli, daha değerli bir hazine yoktur. Bu isim, gerçek manada sonsuz hayat veren, alemlerin Rab'binin sunduğu kurtuluş vizesidir. Bu isim uğruna, bu ismin gerçek manası uğruna her şeye dayanılır. Ama burada önemli olan bu ismin gerçek manasının, kurtuluş gücünün, yetkisinin ne olduğunun tam olarak bilinmesi, anlaşılması, akıl ve yürek ve ruhla tam olarak kabul edilmesidir. Dayanma ancak O'nun adı ,ancak O'nun yetkisi, ancak O'nun varlığı ile mümkün olacaktır. Efes kilisesi bunu yaşamıştır. Allah tarafından bunun ne kadar beğenildiği açıktır. O zaman burada Rab'bin kilisesinde beklenen; kilisenin bu gerçeği iyi bellemesidir. Rab'bin Kilisesi Mesih'in isminde sabrı kuşanmış, Allah sevgisinde dayanıklı bir kilise olmalıdır.

g. Kilise, kararlı olması konusunda uyarılmaktadır.

“Dayandın yorulmadın... Fakat” (2:3)

Burada “FAKAT” çok önemli bir konuyu hatırlatmak için kullanılmaktadır. Bu hem Efes Kilisesi, hem de bizler için çok ama çok önemlidir. West Minister İnanç Bildirgesinde de söz edildiği gibi aslında dünya üzerinde mükemmel bir kilise yoktur. Ve olmayacaktır da. Çünkü Mesih'in sözlerinde olduğu gibi bizler hala dünyadayız. Bu anlamda Mesih İsa'da kurtuluş bulmuş bizler ancak gün be gün Mesih İsa'da O'nun benzerliğinde O'nun gelişine dek değiştirilmiş olacağız. Kelam bu konuda şöyle diyor: “O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz.”^[2] Adeta iman ettiğimiz anda başlayan göksel yolculuğumuz ancak vaadi üzerine gelişi ile tamamlanacak bir ruhsal kurtuluş yolculuğudur. Bizler Mesih'te gün be gün daha iyiye daha çok Mesihleşmeye gideceğiz o kadar. Her şey ancak O geldiğinde tamam olacak ve mükemmel olacak. Rab'bimiz yine de bizi her gün mükemmele yaklaştırmayı arzuladığı için sürekli olarak bizi uyarmakta ve bize hatırlatmalarda bulunmaktadır.

Efes Kilisesi gerçekten Rab'bin beklediği, hoşlandığı davranışları sergileyip durmuştur. Efes kilisesi, yukarda ele aldığımız konularda; iman, ibadet ve hizmet konularında gerçekten Rab'bin istemine yaraşır bir biçimde davranmıştır. Yüce Yaratıcıyı hoşnut etmiştir. Ama bütün bunları yapan kilisenin hala eksiği vardır. Zaten amaç bunu ortaya koymak, bunu sergilemektir. Allah kilisesinin hangi konularda tam hangi konularda eksik

olduğunu göstermek maksadı ile seçtiği bu kilisesi üzerinde bize gerçekten güzel bir kilise dersi vermektedir. Allah'ın istemini güzel bir biçimde yerine getirmeye gayret eden Efes kilisesi farkında olmadan bir başka noktada ayartılmaya, farklı bir yöne kaymaya başlamıştır. Bu kayma, bu zayıflama konusu iman, ibadet ve hizmet konularında yürekten, imanın sonucu olarak canla başla hareket etmek yerine mekanikleşmeye doğru gitme konusudur. Efes Kilisesi, Allah'ın arzuladığı bu iman, ibadet ve hizmeti adeta bir adet üzere yapmaya başlamış, yürekten değil de yapılması gerektiği için, mekanik bir biçimde yapmaya doğru yönelmiştir. Otomatik olarak bu da bir rutin oluşturmaya başlamıştır..Aslında önemli olan Allah ile olan ilişkinin derinliği ve zenginliğidir. Her şeyin bu kaynaktan aldığı güçle yapılması, yerine getirilmesidir. Oysa rutin bu ilişkinin esas kaynağını unutturmaya başlamıştır. Böyle olunca da, Allah'la Mesih İsa ile olan o muhteşem bağın heyecanı kalmamıştır.

Mesih İsa “Seni asla bırakmam, Seni asla terk etmem”[\[3\]](#)demektedir. Bu bağlamda kendisini bu denli hoşnut eden kilisenin sağa ya da sola sapmasına mani olmak istemektedir. Bu bağlamda hem hoşnut olduğu kilise modelini hem de kiliseyi bekleyen tehlikeleri bildiren Rab, sevdiklerini bırakmayacağı konusunda da oldukça net bir açıklama sunmaktadır. Özellikle çağımızın hızlı yaşam çizgisi içinde kilise daha da çabuk bu zayıflığa düşme şansızlığına sahiptir. Bu nedenle bizler bu uyarıyı yalnız geçmişteki kiliseler için değil, günümüzün modern yaşamı içinde doğmuş ve her şeyi bu pencereden gören, görmeye çalışan kiliseler içinde iyi bir biçimde değerlendirmeliyiz. Kilise daima o ilk iman heyecanını yaşadıkça, Rab'bin canlı kilisesi olarak kalacaktır. Yoksa canlılık, yalnızca müziğin canlılığında, sunduğu etkin programların, verdiği imkanların canlılığında değildir. O ilk iman aşkı ile, kelamın açık bir biçimde yaşanmasındaki canlılık kiliseyi Rab'bin yaşayan kilisesi yapacaktır. Bu ayetlerle Efes gibi bir çok konuda güzel bir biçimde giden ve Allah'ı hoşnut eden kilise, yeniden o ilk heyecanına, o ilk aşkına davet edilmektedir. Demek ki Mesih'le kavuşulan yeni yaşam bir heyecandır, bir serüvendir ve bir ilk aşktır.

Belki burada bir kez daha tekrar etmekte fayda olacaktır. Allah'ın gerçek kilisesi Mesih'in baş olduğu, kelama ve Kutsal Ruh'a sürekli bakmasını bilen kilisedir. Ve böyle bir kilise Allah'ta bulduğu o ilk aşkını, o ilk heyecanını asla yitirmemelidir. Allah'la kavuştuğu o muhteşem aşkı, kurtarılmışlığının sevincini unutup, gündelik rutin içinde Rab'bin müjdesinde kazandığı o ölçsüz değeri geçici değerlerle değiştirmemelidir.

III. KİLİSEYE VERİLMEK İSTENEN DERS

Allah'ın Efes Kilisesine olan vahyinden üç ana başlık altında genel bir ders çıkarmamız mümkündür:

a. Kilise günaha düşebilir:

Yukarıda da söylediğimiz gibi; Mesih'e iman eden kişilerin bir araya geldiği, bazı yörelerde evlerde, ya da belli toplanma salonlarında ya da Allah'a adanmış görkemli kilise yapılarında toplanmış kilise, insanın sınırlı ve günahlı doğasından ötürü dört dörtlük, mükemmel bir oluşum değildir. Kilise, Mesih İsa'da, Kutsal Kitaba ve Kutsal Ruh'a göre mükemmelliği arayan, arzulayan bir oluşum olduğu halde kendisi, insanın kendi doğasından ötürü mükemmel değildir. Mükemmelliğin yegane kaynağı Rab'bin kendisidir. Ve mükemmellik ancak Rab'den kaynaklandıkça Rab'be makbuldür. İnsanın kurtuluşu da ancak Mesih'in çağrısı ile gerçekleştiğine göre, kurtuluş da ancak Rab'bin lütfu olarak bize, Mesih'te inananlara verilmiştir. Mesih'teki her insan ancak Mesih'in kanı sayesinde günahlarından kurtulmuştur. Bu nedenle günahlarından kurtulmuş olduğu halde günahlı geçmişi ve kendi içinde kökten var olan kendi benliği, bir başka deyişle eski ademi zaman zaman ön plana çıkar, bu nedenle Mesih'in topluluğu, İncil'e iman eden halk ve onun oluşturduğu kilise de zaman zaman insansal eksiklere maruz kalır. İnsanın kurtulmuş olduğu halde zaman zaman düşebildiği gibi kiliseler de düşebilir. Ama bu noktada Allah çok ciddidir. Eğer Kilise günaha düşüyor ve günahından dönmeyip ısrar ediyorsa o zaman Rab çok keskin bir uyarıda bulunmaktadır.

“Sana gelirim ve şamdanını kaldırıyorum”

Vahiy 2:5

Bu oldukça ciddi bir uyarıdır. Burada Rab'bin ikinci gelişinden değil, bu işin herhangi bir zamanda olacağından söz etmektedir. Ve bu uyarıyı kulak arkası eden Efes Kilisesine çok geçmeden bu olmuştur. Bu kilisenin ışığı ne yazık ki sönmüştür. Demek ki mükemmel olmayan bizlerin oluşturduğu mükemmel olmayan kilise yine de Allah'ın uyarıları doğrultusunda kurtulmuşluğunu gönenmeyi aramalıdır. Eğer uyarılara kulak asılmıyor ve bir anlamda “boş ver” deniyorsa yani günah, herhangi bir günah konusunda ısrar ediliyorsa, o zaman Rab dediği, uyardığı gibi, bu yanan şamdanı kaldıracaktır.

Bu durumda Rab'bin istediği kilisenin günahını görür görmez tövbe etmesi ve Allah'ını hoşnut ettiği bütün şeyleri yaparken Mesih İsa'da olan aşkını diri ve

canlı tutmasıdır. Bu ilişki mecburiyetin getirdiği sıkıntılı bir ilişki değil aşk ilişkisi gibi heyecan verici bir ilişki olmalıdır.

b. Mesih İsa'nın istediği, her şeyin üstünde sevginin yer almasıdır:

Elçilerin işleri 19:20 de “Böylece Rab sözü kudretle büyüyüp kuvvetlendi” demektedir. Kısacası bu ayette Efes Kilisesinin güçlenmesinden, büyümesinden bahsetmektedir. Burada sorulması gereken en önemli soru şudur: Acaba, bu kilise neden büyük bir kilise olmuştur? Bu kiliseyi büyüten, geliştiren, yeşerten sevgidir. Bu sevgi Allah'tan gelen, kaynaklanan Allah sevgisidir. Bu sevgi, karşılık beklemeden sunulan “Agape” dediğimiz sevgidir. Bu Mesih İsa'da bize açıklanmıştır. Kiliseyi kilise yapan Mesih İsa'nın ortada durması, Mesih İsa'nın arada yürümesi, kısacası sevgisini kilisesine sunmasıdır. Kilisenin bu sevgiden doya doya, kana kana içmesidir. Sevgi Mesih'in yeni ve en önemli emridir. “Eğer birbirinize sevginiz olursa benim şakirtlerim olduğunuzu bütün insanlar bununla bilecekler”[4]

İnancımızın temelini oluşturan bu tür sevgi, Kutsal Ruhça yüreğimize dökülmektedir. Romalılar 5:5 te “Çünkü bize verilmiş olan Ruhul Kudüs vasıtası ile, Allah'ın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür.” demektedir. Bu yüreklerimize dökülen sevgi, ruhun meyvesi olarak ürün vermektedir. “Fakat Ruhun semeresi sevgi, sevinç, selamet tahammül, lütuf, iyilik, sadakat, hilim zaptı nefstir...”[5]Görüldüğü gibi sevgi, Kutsal Ruhun ilk ürünüdür. Sevgi, Allah'ın mükemmel sunusu, Ruh'un en güzel meyvesidir.[6] Sevgisiz biz gerçekten hiçbir. Sevgi Allah'tan geldiğine göre, Sevgi yoksa gerçek Tanrısal sevgi yoksa, Allah'tan aldığımız da yok demektir. Bu nedenle Allah kilisesi ayık ve uyanık durmalı, kilisenin ortasında Mesih İsa durmalı ve arasında Mesih İsa yürümelidir. Böyle olursa bu tarz bir kilise Mesih'in kilisesi olacak ve mümkün merteye gümaha, Allah'ın istemediği yöne gitmeyecektir. Aynı zamanda böyle bir kilise için Allah'ın en çok istediği, Kendinden kaynaklı olan sevgiyi en üstte tutmayı bilmesidir. Çünkü Mesih İsa ile yürünen iman yolunda, karşılıksız sevgi kiliseyi bir bütün halinde, mümkün merteye Rab'be bakan olarak tutacak, birlik ve beraberlik içinde kilisenin büyümesini sağlayacaktır.

c. Ve bu sevgi yüreklerimizi yeniler

5. ayete geldiğimizde Rab'bin uyarısı ile karşı karşıya gelmekteyiz. “nereden düştüğünü hatırla, tövbe et... ve yap” Eğer Rab ile birlikteyse, O'nunla yürüyorsa Rab, bizim eksik olan yönümüzü sevgisi ile bize gösterecektir. Burada Efes'e sevgisi ile dokunan Rab, “nereden düştüğünü hatırla” sözüyle yaşamlarımız üzerindeki bu sevgi dokunuşuna bir örnek sunmaktadır..Kiliseye

düşmeden önce yaşanan mutlulukları hatırlatma arzusundadır. Rab'le olan, Rab'le geçirilen her zaman ne kadar verimli, ne kadar bereketlidir. Ama bir kez düşmeye başladık mı, artık dikkatimiz Rab'den çok farklı yönlere yönelmektedir. Dolayısı ile o mutlu yaşam yavaş yavaş yerini kaygılara, korkulara bırakmaya başlar. İşte, tam bu noktada o tanıdık nazik, ince ses bize bir emir ile uyarıda bulunur. Aslında bu. "tövbe et" emri ile yaşamımızda görülen bütün zayıflıklardan, eksikliklerden günah yüklerinden kurtulmamız istenmektedir. Bunların görülmesi ve alçakgönüllülikle Rab'bin önüne gelinmesi istenmektedir.

Rab'bimiz merhamet Allah'ıdır, bağışlayandır. Eğer büyük bir samimiyetle önüne gidilirse anında bizi kabul edendir. Ve samimi tövbeden sonra Rab, yine O'nu hoşnut eden hizmetlerde, ibadet ve itaatlerde devam etmemizi istemektedir. Bu anlamda "tövbe et" emrini "ve evvelki işleri yap" emri takip etmektedir. Rab, düştüğümüz zaman hemen tövbe ile toparlanmamızı ve devam etmemizi istemektedir. Ama tövbeyi geçiştirme anlamında bir tövbe değil, gerçekten yürek pişmanlığı ile yapılan bir tövbedir. Kişi bundan sonra evvelki, o Allah'ı hoşnut eden işlere devam edebilir. "evvelki işlerini yapmaya devam et" emri, Allah'ın istemi doğrultusunda yapılan her şeyden ne kadar hoşnut olduğunun güzel bir göstergesidir. Bu işler Allah'ı hoşnut etmektedir. Ve hepsi aslında Kutsal Ruh'un meyvesidir. Çünkü esas olarak sizde duran Mesih'ten kaynaklanan işler, esas Allah'a yücelik getirebilecek olan Ruh'un işleridir.

"Hatırla... tövbe et... yap" bu üç aşamalı sesleniş kilisenin titreyip kendine dönmesi, kendine çeki düzen vermesi içindir. Kendini yenilemesi içindir.

Demek ki, Rab'bin kilisesi zaman zaman kendine bakmalı, nerede olduğuna dikkat etmeli, kurtuluşunun görkeminin esas sahibini hatırlamalı ve günahlarından hemen tövbe edip yeniden Allah'ın istemi doğrultusunda devam etmelidir. Bu devam ediş, sevgi ile, sevinç ile, gayret ile, kurtulmuşluğun bilincinde ve coşkusunda bir devam olmalıdır. Bu Allah'a dönüşle kilise hem Allah ile ve hem çevresindekilerle iyi bir ilişki içinde olacaktır. Ve kilise ancak Rab'bine döndükçe gerçek Allah kilisesi olarak var olacaktır.

SONUÇ

Mesih İsa Anadolu'ya yaptığı seslenişinin bu bölümünde Efes kentinin içindeki Mesih İsa'nın Kilisesine hitap etmiş, ve onlara iman ve hizmet yaşamlarını sürdürdükleri bir sırada farkında olmadan, Rablerine olan ilk sevgilerini unuttuklarını hatırlatmıştır. Rab'le başlayan bir kilise, Rab'le devam etmeli ve Rab'bin başlattığı işi bitirmesinde elinden gelen sorumluluğu yerine getirmelidir. Bu sorumluluğun büyük bir bölümü O'nun sevgisini yaşamak ve başkalarına aktarmaktır. Görüldüğü gibi Rab kilisesini bir sevgili gibi hep yanında görmek istemektedir. Kilise o ilk imana adım attığı andaki aynı sevgide aynı bağlılıkta ve aynı coşkuda devam etmelidir. Bu Rab'bin kilisesinden beklediğidir. İman itaat ve hizmette temel olarak Rab hep o ilk aşkı aramaktadır.

Bu bağlamda Rab'bimiz Mesih İsa dün, bugün, ve yarın hep aynıdır. O dün ne yaptı ise bu gün de, yarın da aynı şeyi yapacaktır. Dün ne dedi ise; bu gün de yarın da aynı şeyi söyleyecektir. Rab kilisesini hep yanında, Kendi hükümlerini, sevgisi altında görmek istemektedir. Bu anlamda da en ufak bir kaymaya dahi razı olmak istemediği için kilisesini hep kendisine çağırılmaktadır.

O zaman Rab'bin kilisesi “zaman zaman kilise kendisini ayarlamak için vakit ayırmalıdır” Bizler hem kişi olarak, hem de kilise olarak ancak durup Rab'be bakma fırsatı bulduğumuzda Rab'bimiz tarafından ilk sevgimizde yenilenebilecektir.

İşte, Rab'bin Efes kilisesine ve bu kilise aracılığı ile dünyadaki diğer Rab'bin kiliselerine seslenişi bunları kapsamaktadır. Bu çağrıya kulak veren kişi için ise Rab'bimizin vaadi cennettir ve yaşam ağacından yiyeceği gerçeğidir. Sonsuzluk denizine girdiğimizde Allah'ın lütfuna sahip olabilmek ne güzeldir. Sonsuzluk denizinde yaşamın kaynağına kavuşmak ne güzeldir. Bu vaadin gölgesinde serinleyerek Rab'be ve O'nun o ilk aşkına kavuşmak ne güzeldir.

İZMİR KİLİSESİNE

Vahiy 2:8-11

“Ve İzmir’de olan kilisenin Meleğine yaz:

Ölmüş ve tekrar dirilmiş olan birinci ve sonuncu, şu şeyleri diyor: senin sıkıntını ve fakirliğini (fakat zenginsin.) ve Yahudi değil, ancak şeytanın Havrası iken kendilerine Yahudi diyenlerin küfrünü bilirim. Çekmek üzere olduğun şeylerden korkma; işte, iblis tecrübe olunasınız diye , sizden bazılarını zindana atacak, ve on gün sıkıntınız olacaktır. Ölüme kadar sadık ol, ve sana hayat tacını vereceğim. Kulağı olan işitsin, Ruh kiliselere ne diyor. Galip olan ikinci ölümden zarar görmeyecektir.”

MESİH'İN TAÇLANDIRDIĞI KİLİSE

Rab'bimiz Anadolu'ya seslenişinin ikinci kısmında İzmir'deki Kiliseye seslenmektedir. "Çekmek üzere olduğun şeylerden korkma... ölüme kadar sadık ol, ve sana hayat tacını vereceğim."

Mesih İsa'nın İzmir'deki kiliseye seslenişinde büyük bir teşvik görmekteyiz. Acaba bu kiliseye böyle seslenişinin temelinde neler yatmaktadır. İlk kiliseye ve diğer kiliselere olan hitapta olduğu gibi burada da amaç Allah'ın arzuladığı kiliseyi örneklemek ve bu kilisenin üzerinde yine Allah'ın hoşnut olduklarını ve hoşnut olmadıklarını göstermektir. Doğrusu Allah'ın kilisesinden beklentisi sürekli olarak ışık saçmasıdır. Hem üyelerinin ruhlarına Mesih İsa'nın kurtuluşunda ışık saçması, hem de Mesih'te henüz kurtuluşu bulmamış kişilere Allah'ın kurtuluşunu sunmasıdır.

İzmir, şehir olarak o dönemin en önde gelen kentlerinden biriydi. Efes, İzmir'den önce geliyordu. İzmir ise ikinci sırada en önemli kent olarak bölgede yerini alıyordu. Ticaret kentin ana geçim kaynağıydı. Özellikle "Mür" dediğimiz parfümün ticareti ile ün salmıştı. Bu parfüm Roma döneminde özellikle cenazelerde kullanıldığı için bir hayli yoğun alıcısı olan bir parfümdü. Dünya o günlerde de oldukça kara günler yaşıyordu. Hastalıklar, savaşlar bir çok canlar aldığı için dolayısı ile "mür" en çok aranan mallar arasındaydı. Bu da İzmir tüccarının zenginleşmesi anlamına geliyordu.

Kenti diğer önemli kılan unsur ise, o dönemin putperest inançları için önemli tapınakların bulunmasıydı. Bu kozmopolit yapı içinde Yahudilerde sinagoglarında ibadetlerini sürdürüyorlardı. Yahudiler için, "Yolun İzleyicileri" büyük bir tehdit oluşturuyordu. Çünkü Eski Antlaşmaya dayalı temel öğretileri, Mesih İsa'nın kurtuluş müjdesi ile bütünleşiyor ve Allah'ın etkili kelamı birçok Yahudi'yi geleneklerinden koparıp bu yeni yola getiriyordu. Doğal olarak bu değişim Yahudi din adamları için oldukça rahatsız edici bir gelişim olduğu için sürekli olarak tepki gösteriyorlardı. Hatta "Yolun İzleyicilerine" yani Mesih'e iman edenlere oldukça büyük eziyetler ediyorlardı. İzmir kilisesinin yaşadığı dönemi biraz olsun gözümüze getirdikten sonra buradaki ayetlerin derinliklerinde gezinmeye başlayabiliriz.

Yukarıda da değindiğimiz gibi özellikle İzmir kilisesi, Yahudilerin baskıları ile karşı karşıya kalmış bir kilisedir. Bu nedenle oldukça eziyet çekmiş bir kilisedir. Bütün bu eziyetlere rağmen İzmir kilisesi, yedi kilise içinde "taçlandırılacağı" söylenen tek kilisedir. Yüce Allah'ın seslenişinde Mesih İsa'da inancını hakkıyla yaşayan ve her tür eziyete dayanan kiliselere görkemli bir haber

verilmektedir. Bu haber de böyle kiliselerin “taçlandırılacağı” haberidir. İşte, bu örnekle Rab’bin önümüze koyduğu gerçek budur. Rab’bin uğruna, samimi inançlarından ötürü ızdırap çeken kiliseler aslında Allah’ın özel bereketine nail olmuş kiliselerdir. Rab, böyle kiliseleri özel olarak taçlandırmak istemektedir.

Çoğu zaman bizler sorunlar üzerimize geldiğinde bırakıp kaçma yönünde eğilim gösteririz, sıkılırız. Oysa imanlı için bazen sorunlar imanda ilerleme için önemli bir fırsattır. İzmir kilisesinde görüldüğü gibi, sorunlar imanlıya yaraşır bir biçimde karşılandığında taçlanma, Allah önünde onurlandırılma gibi sonuçları da beraberinde getirirler. Oysa bizlerin en ufak bir sorunda gemiyi ilk terk eden olmamız bizim imanda gelişmemize ket vurmamızdan başka bir işe yaramayacaktır. Allah’ın zamanını beklemek, öğretmek istediğini anlamaya çalışmak asıl olandır.

I. RAB KİLİSENİN RABBİDİR

İzmir kilisesine hitabında Rab’bimiz önce kendisini tanıtan, kendisini tanımlayan birkaç sözcük kullanmaktadır. “ölmüş ve tekrar dirilmiş olan, birinci ve sonuncu şu şeyleri diyor” (2:8)

Bu cümlede Mesih İsa’nın kendisi ile ilgili iki önemli noktayı kilisesine hatırlatmak istediğini görüyoruz. Bunlardan birincisi:(Kendi kişiliğidir.) Mesih İsa’nın kendi kimliğini, kişiliğini kilisesine hatırlatmak istemesidir. Bir başka tabirle Mesih İsa kilisesine; “Benim kim olduğumu ve neler yaptığımı hatırlayın” diyerek söze başlamaktadır. “Birinci ve sonuncu olan”, “Her şeyin başı ve sonu olan”; “Ben kelim olan”; “Bu kelam olan Benle evrenin yaratıldığı Ben” diyerek Allah kelamı kilisesine uzanmaktadır.

O Mesih ki, başlangıçta göremediğimiz öz, evrenin hakimi olan o muhteşem görkemin, yani Baba diye seslendiğimiz özle birliktedir. Şu anda bizimle birlikte olan, bizi ibadete teşvik eden, Allah’ı anlamamıza, kabul etmemize, Mesih’teki kurtuluşu gönenmemize sebebiyet veren Kutsal Ruh’la birliktedir. Kutsal Üçlüğün ikinci kişisidir. Kendisini üç kişilikte biz insanlarına açıklayan muhteşem Tek Allah’ın dünya ya sunduğu kurtuluş kelamıdır. Birinci olandır, sonuncu olandır. Demek ki, her şeyin ilki ve her şeyin sonu olmakla her şeyi kapsayan, zamanın ve sonsuzluğun Allah’ıdır.

İşte, böylesine ifade edilemez muhteşemliğin sahibi, bu muhteşemliği içinden İzmir kilisesine bu sözleri söylemektedir. Bu kilisenin nezdinde Allah’ın kiliselerinden beklediğini bir kez daha ifade etmektedir. Bu sözler bu nedenle çok önemli sözlerdir. Herkesin söylediği, kullandığı sözlerden kaynak ve yetki olarak çok ama çok farklıdır. İşte, bu sözleri “birinci ve sonuncu Olan” söylemektedir.

Görüldüğü gibi, Allah’ın burada kendisi ile ilgili takdimi, aslında vahyin ne denli dikkatle algılanması istemini de beraberinde taşımaktadır.

Allah’ın kendisine ilişkin kilisesine hatırlatmak istediği ikinci nokta ise; (Yaptığı iştir) Evet, başlangıç ve son olan Allah’ın bizler için yapmış olduğu iştir. Yani, “Ölmüş ve dirilmiş” olmasıdır.

Tek olan ve kendisini Kutsal Üçlükte bizlere açıklayan O muhteşem Allah, O birinci ve sonuncu olan Rab, bizim kurtuluşumuz için Kendi Kelamını, Sözünü bir bedende bizlere sunmuş ve bu sunuşta yani Mesih İsa’da bizim kurtuluşumuz için ölmüş ve dirilmiştir. İşte, bu Allah, İncil’in Filipililer bölümü 2:59’da

dendiği gibi“Allah’ın suretinde olduğu halde..haç ölümüne kadar itaat etmiş...” Olandır.

Yaptığı işte kendisi dünyada insanların arasında olmuş, onların yaşadıklarını, sorunlarını hissetmiş, onlara kurtuluş olmak için bütün kurbanların toplamı olarak, bütün günahları üzerine toplayarak, karşılıksız bir sevgi ile kendi seçilmişlerini kurtarmak uğruna ölmüştür. Sonra zaferli bir biçimde diriliş ile Rab’bin kurtuluşunu insanlara lütuf olarak sunmuştur. İşte, bu kurtuluşu gönenmek, Mesih İsa’yı Allah kelamı olarak kurtarıcı ve Rab olarak yüreğe almak tam anlamı ile yeni yaşama kavuşmaktır.

O’nun ölümü ve diriliş Allah’ın yarattığı insanı için yaptığı bütün planı ortaya koymaktadır. Bu plan Kutsal Yazıların tamamını oluşturan Allah çizgisini oluşturmaktadır. Bu nedenle Mesih İsa’ya iman eden bir Hıristiyan için bu çizgi dışında kalan bir inanca iman etmesi mümkün değildir. Çünkü çizgi Tevrat’ın başından beri Mesih’in göğe yükselişine dek süren bir çizgidir. Bütün bu anlamların sonucunda “Birinci ve Sonuncu” olan, adeta insanlık tarihini avucu içinde tutan, evrenin başını ve sonunu sonsuzluk denizi içinde belirleyen, muhteşem görkem sahibi olan Allah şöyle diyor demektedir. “Ölmüş ve tekrar” dirilmiş sözüyle de kişisel olarak sevdiği, kendisine çektiği insanı için derin ve karşılıksız sevgi sahibi, insanına inanılmaz kurtuluş, yeni ve sonsuz yaşam veren Allah şöyle diyor demektedir.

Rab Mesih İsa gerçekten de kendisini İzmir kilisesine çok güzel bir biçimde açıklamaktadır. Onların zorluklarını, çektikleri sıkıntılarını çok iyi anladığını belirterek bütün bunların sonucunda oldukça iyi bir ödülle ödüllendirileceklerini müjdelemektedir. Bu vahiy, Allah yolunda Mesih’in gerçek izleyicileri için gerçekten çok büyük bir teşvik içermektedir. Hem o günkü kilise için, hem de bugünkü kilise için bu sözler çok şey ifade etmekte ve insanı yürekten yakalamaktadır. Allah’ın hoşlandığı kilise olmak ne güzeldir. Allah’ın hoşlandığı bir kilise olarak her şeye katlanmak, her şeye dayanmak ne güzeldir. Sonucu herkesin efendisi Rab’bimizin katındadır.

İncili Hıristiyan kiliselerinin inandığı, ibadet ettiği Rab, ölmüş ve dirilmiş olan, birinci ve sonuncu olan Her şeye kadir Mesih İsa’dır. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’ta tek olan Yüce Allah’ın kendi insanlarına sunduğu kurtuluş kelamıdır. Bunları zaten kabul etmeyen kiliseler sadece kilise adını kullanan kuruluşlardan başka bir şey değillerdir.

II. KİLİSENİN YAŞAMI

“bilirim” Sözü ikinci kiliseye seslenişte de oldukça dikkat çekicidir. Efes kilisesine olan vahiyde de Rab Allah “bilirim” kelimesini kullanmıştır. Evet, “Başlangıç ve Son” olan “Ölmüş ve Dirilmiş” olan Rab Mesih, Allah’ın Kelamı her şeyi bilen Rab, Kendisini ve yetkisini aslında bu sözde de çok net bir biçimde açıklamaktadır. Ey kilise “Ben Rab’bin olarak senin ne yaptığını, ne çektiğini, nereye gittiğini aslında çok iyi bir biçimde bilirim.” Rab, bunu demek istemektedir. Neyi ne için yaptığımızı bilen gerçekten muhteşem ve aslında ciddiye hem de çok ciddiye alınması gereken Rab’bimiz vardır. Bizim yapmak istediklerimizi, neyi neden yaptığımızı, engel olmak isteyenleri, ayak bağı olmak isteyenleri, bize kötülük etmek isteyenleri, küfredenleri Rab çok ama çok iyi bilmektedir.

Bu bir anlamda hem o günkü, hem bu günkü Rab’bin kiliseleri için çok güzel bir şeydir. Ama aynı zamanda bir o kadar da ciddi bir şeydir. İyidir; çünkü Rab’bimiz bizim neye ihtiyacımız olduğunu çok iyi bilmektedir. İyidir; çünkü O’nun istemine uygun olarak ne dua edersek alacağımızı biliriz. “dileyin alacaksınız”^[7] sözü doğrultusunda gerçekten kilise Rab’binden alacaktır. Aynı zamanda ciddidir; çünkü Rab’bin istemi doğrultusunda yaptığımız her ne varsa Rab katında çok iyi bilinmektedir. Rab’bin kürsüsü önünden geçeceğimiz unutulmamalıdır. Bu nedenle kilise içindeki her tür çekişmeler, kavgalar ve kaygılar Rab’bin önündedir. Kendimizi ne kadar haklı çıkarırsak çıkaralım bunların gerçek nedenleri O’nun önünde olacaktır.

Ama öncelikle bu sözler İzmir kilisesine söylendiğine göre; acaba “bilirim” derken Rab hangi konuları göz önünde bulundurarak bu sözcüğü kullanmıştır:

a. Kilisenin baskılar içinde olduğunu

İzmir kilisesi büyük bir çevre baskısı içindedir. Zaten kentte oldukça yoğun bir biçimde putperest bir toplum yaşamaktadır. Bunun yanı sıra Allah’a inanan Yahudiler de kendi inançlarının özünden oldukça uzaklaşmış bir biçimde yaşam sürmektedirler. İzmir kilisesi, kilise olarak bu iki toplum arasında adeta sıkışmış bulunmaktadır. Özellikle Yahudilerin baskıları oldukça yoğun bir biçimde kilise üzerinde hissedilmektedir.

Yahudilerin Musa’nın yasasından uzaklaşmış olmaları Rab’bin, kendi adına ibadet için kurulmuş havraya bile “şeytanın havrası” demesine neden olmuştur.

Mesih İsa’ya iman eden samimi Hıristiyanlar, diğer insan kardeşlerinden

inançları nedeni ile bazı farklılıklar gösterebilirler, yine de zorlukların önünde sınırlı dayanma göstermektedirler. Sıkıntı hoşlanılabilecek bir durum değildir. Buna rağmen sıkıntılar, zorluklar yaşamın kaçınılmaz gerçekleridir. Mesih İsa'nın sadık izleyicileri zaman zaman oldukça yoğun sıkıntı ve zorluklara maruz kalabilmektedirler. Zaten bunun olacağı Kutsal Yazılarda da kesin bir biçimde bize bildirilmektedir. İncil, Romalılar 5:3'te "sıkıntının metaneti" yani dayanıklılığı getirdiğini okuyoruz. Hatta ayetin tamamında karşılaşılan sıkıntı ve zorluğun bir okul gibi kişiyi eğittiğini gözlemliyoruz. "...sıkıntı metaneti, metanet de tecrübeyi, ve tecrübe ümidi hasıl ettiğini bilerek sıkıntılarla dahi övünürüz" İşte Hıristiyan'ın inanılmaz, sürükleyici, yaşamı gerçekten yeni yaşam haline getirecek kaynağı.

Görüldüğü gibi Mesih İsa'dan gelen kurtuluş ümidi, karşılıksız sevgi ve lütf İzmir kilisesinin birçok sıkıntı ve zorluklara dayanma kaynağını oluşturmaktadır. Bütün kötü sözlere, hakaretlere, aşağılanmalara, bazen de fiziksel saldırılara karşı tek korunakları Mesih'te olmaları, Mesih'te yaşamalarıdır. Rab'bin Kendisine ait bütün kiliselerinden beklediği de aslında böylesine bir alçakgönüllülükle dayanma gücüdür. Bu güç zaten kimsenin kendisinden değil, yalnız Mesih İsa'nın görkeminden kaynaklanmaktadır. Kendilerinde her şeyin hakimi olan Allah'ın ve Mesih'inin aşkı olan kişinin, Kutsal Ruh'un özel güçlendirmesinde her şeye dayanma gücü daha da artmaktadır. İmanın bu denli derinliği, Mesih İsa'nın da derin bir biçimde karşılık vermesine neden olmaktadır.

Mesih İsa, İncil'in Yuhanna bölümü 16:33'te şöyle demektedir: "Bende selametiniz olsun diye size bu şeyleri söyledim. Dünyada sıkıntınız vardır; fakat cesur olun; ben dünyayı yendim." Muhtemelen bu sözler İzmir kilisesi içinde çok büyük önem taşıyan sözlerdi. Kendisi Allah Kelamı olan Mesih İsa kilisenin de, Kendisine inananlarında çok sıkıntısı olacağını söylüyor ve Kendisinin bütün bunları yendiğini ifade ediyordu. "Birinci ve Sonuncu olan, ölmüş ve dirilmiş Olan" bütün bunları yenmişti. Eğer Mesih İsa gerçekten kurtarıcı ve Rab olarak hem imanlının hem de kilisenin yüreğinde yer alıyorsa, doğal olarak hem imanlı hem de kilise dünyayı elbette ki yenecektir.

b. Kilisenin yoksulluğunu:

İzmir kenti, daha önce de belirttiğimiz gibi o dönemde ticaret merkezi olduğu için oldukça zengin bir kentti. Ama bu zenginliğin paylaşımı çoğunlukla putperestlere ve Yahudilere gidiyordu. Her iki toplumda kilisenin karşısında yer aldığı için, Mesih İsa'ya inananların ticaret yapmalarına, çalışmalarına engel olmaya çalışıyordu. Bu nedenle İzmir kilisesi maddi manada oldukça zorluk

çekmeye başlamıştı. Adeta Mesih İsa'ya iman etmiş bu insanlar ekonomik anlamda yalnızlığa itilmişti. Mesih İsa'nın "bilirim" sözcüğün kapsamında bu durumda bulunmaktadır. Aslında Mesih İsa'ya iman etmeyenlerin düşündüğü gibi "Allah'ın kilisesi, samimi imanlılar" yalnız değildir, onlar maddi anlamda zengin görünmeseler bile Allah'ın Kendi sözlerinde çok net belirttiği gibi "aslında zengindirler" hem de bu zenginlik "Evrenin Hakiminden" kaynaklanan bir zenginliktir.

Bugün dünyanın çeşitli bölgelerinde, hatta ismen Hıristiyan olarak bilinen ülkelerde bile "Allah'ın kilisesine" yukarıdan bakılmaya çalışılmakta ve kişiler inançlarından ötürü mesleklerini icra edemez duruma getirilmektedir. Bunu her ülke için söylemek mümkün değildir. Ama İzmir kilisesinin başına gelenleri çeken kiliseler vardır. Dünyanın bazı yörelerinde zengin kiliselerin ilgi bile göstermedikleri, samimi imanlarında yalnız iman gücü ile yaşamaya çalışan çok yoksul kiliselerde vardır. Somali, Etiyopya ve benzeri bir çok ülkede bu örnekleri görmek mümkündür. Buna rağmen Rab bu kiliseleri adeta kucaklamakta ve "aslında sizler çok zenginsiniz, çünkü gerçekten benimsiniz" diyerek bağına basmaktadır.

Dediğimiz gibi Allah İzmir'deki kilisesinin yoksulluğunu biliyordu. Yine dediğimiz gibi Rab'bimiz bugün de Kendisine yürekten bağlı Afrika kiliselerinin, Orta doğu kiliselerini, bazı Asya kiliselerinin de yoksulluklarını bilmektedir. Gideon'a korktuğu bir zamanda "Cesur Yiğit" diyen ve O'nu gerçekten kahraman yapan Allah aynı şekilde kendi kilisesine "siz zenginsiniz" demekle onları gerçekten "Ruhta ve Gerçekte" kendisine tapınan zengin bir kilise yapacaktır. Bu zenginlik Ruhsal bereketlenme zenginliğidir, Rab'bin sonsuzluk vaatleri ile süslenmiş bir zenginliktir ve bütün maddi zenginliklerin ulaşamayacağı kadar yüksek bir zenginliktir.

c. Kilisenin küfre maruz kaldığını:

Buradaki vahye göre Rab özellikle Yahudilerin küfrettiklerini söylemektedir. Küfür yalnızca kötü söz anlamında değildir. Adaba aykırı, başkalarını aşağılayan, başkalarının inançlarını, şahsiyetlerini ayaklar altına alan her tür söz küfürdür. Başkalarını yaralayan, inciten sözlere küfür diyebiliriz.

İzmir'de Mesih İsa'nın kilisesini oluşturan büyük bir çoğunluk aslında Yahudi'ydi. Kendileri Musa'nın yasası altında Mesih İsa'nın getirdiği müjdeyi kabul ederek Kutsal Yazıları kendi yaşamlarında tamamlamışlar ve Mesih İsa'da kurtuluşa ulaşmışlardı. Bu nedenle de hala Musa Yasası altında bulunup aslında yasadan uzaklaşmış olarak yaşayan bir çok Yahudi'nin tepkisini çekiyorlardı.

Çünkü bu insanlar Kutsal Kitabın tamamını görüp algılayamıyorlar ve Mesih İsa'nın kurtuluş noktasını bir türlü anlayamıyorlardı. Bu nedenle Mesih'in yolunu sapık bir yol olarak algılıyor, hatta Yahudiliğe bir ihanet olarak düşünüyorlardı. Bunun sonucunda da kilisedeki imanlıları bir yolunu bulduklarında yerden yere vuruyorlardı. Günümüzde bu ve benzeri insanlar, farklı toplumlara, inançlara mensup kişiler kendi toplumlarında Mesih İsa'ya iman eden kişilere de aynı şekilde davranabilmektedir. Fakat bu tarz davranan Yahudilere Allah'ın cevabı oldukça önemlidir. Toplandıklarına havraya “Şeytanın Havrası” adını vermekte ve artık böyle bir ibadethanenin Kendisine ibadet edilen bir yer olmadığını dile getirmektedir. Üstüne üstlük bu küfür eden kişileri de yakinen bildiğini ifade etmektedir. Gezegenleri ve bütün evreni elinde tutan Rab'bin böyle bir biçimde yaklaşımına denecek bir söz bulmak mümkün değildir. Bu oldukça ciddi bir uyarıdır ve gerçekten kendisini bilen kişilerin hemen tövbe etmesini gerektirecek bir durumdur.

d. Kilisenin başına gelecek eziyetleri:

Aslında sevdiği kilisesinin başına başka eziyetlerinde geleceği konusunda Rab uyarıda bulunmaktadır. Çünkü bu kilisenin başına gelenler aslında doğrunun, gerçeğin yansıdığına ve bu yansımanın getirdiklerine işaret etmektedir. Işık gerçekten de karanlığa alt etmektedir. Mesih'in kurtuluşu, Mesih'in müjdesi geldiği zaman artık batıl olan, karanlık olan için yer kalmamaktadır. Doğal olarak da aydınlığa karşı karanlığın baskın olma istemi, aydınlıkta bulunanlar üzerine bir kabus gibi çökmektedir.

Burada Rab daha artacak olan baskıları, eziyetleri hatırlatırken aslında bir başka gerçeği de hatırlatmaktaydı. Bu da vahyin başında belirtildiği gibi yedi şamdanı elinde tutanın ve yedi kilisenin arasında duranın kendisi olduğu gerçeğiydi. Bunları söyleyen ve kendisine iman edenlere geleceği hatırlatan Rab aslında her ne olursa olsun topluluğunun; kurtardığı, seçtiği ve bereketlediği topluluğun arasındaydı. Diri olan Rab kilisesinin bütün çektiklerine rağmen onların arasında yerini alıyor ve onlarla birlikte yürüyordu. Mesih kendi çobanlık yetkisini çoktan bu kilisenin önderlerine vermişti bile..

Rab vahyin başında söylediği “bilirim” ifadesi ile her şeyin gerçek anlamda tanıdığı olduğunu dile getirmektedir. Buradan da çıkan sonuç kiliselerimizin başına her ne gelirse gelsin, hedefimizden sapmamızın, problemlere, eziyetlere gereğinden fazla dikkat vermemizin ne kadar gereksiz olduğudur. Çünkü kilise kurmak, kiliseyi büyütmek Rab'bin kendi işidir. Bizler bu iş için kullanılan boş kaplar olduğumuz için ancak sevinç içinde Rab'bimize hamt etmekle sorumlu kişiler olmalıyız.

III. KİLİSEYE VERİLMEK İSTENİLEN DERS

a. Tanrı halkının hep düşmanı olacaktır.

Şeytan hiçbir zaman Rab'bin yaptığı işlerden hoşnut olmayacaktır. Çünkü onun bütün işi

Rab'bin görkemine gölge düşürmektir. Oysa Allah'ın kilisesi, Allah'ın görkeminin ilan edildiği yerdir. Bu nedenle şeytan bütün gücünü kullanıp bu görkemi gölgelemek istemektedir. “Velhasıl, Rab'de ve onun kudretinin kuvvetinde kuvvetlenin. İblisin hilelerine karşı durabilmeniz için, Allah'ın bütün silahlarını kuşanın. Çünkü güreşimiz kan ve ete karşı değildir, ancak riyasetlere karşı, hükümetlere karşı, bu karanlığın dünya hükümdarlarına karşı, semaviyatta olan kötülüğün ruhi ordularına karşıdır. Bundan dolayı fena günde dayanabilmeniz, ve her şeyi yaptıktan sonra, yerinizde durabilmeniz için, Allah'ın bütün silahlarını alın. İmdi beniliniz hakikatle kuşatmış, ve adalet zırhını giyinmiş ve selamet incilini hazırlığı ile ayaklarınızı giydirmiş olarak, ve hepsinin üzerine, şeririn bütün kızgın oklarını onunla söndürmeğe kadar olacağınız iman kalkanını ele alarak, yerinizde durun...”[8] Bu ayetlerde söylendiği gibi bizler iblisin bütün hilelerine karşı durmamız gerekmektedir. Bu karşı duruş aynı zamanda hilelerin nereden ve ne şekilde geldiğini de çok iyi bilmemize bağlıdır.

Rab, eza çeken kişilerin aynı zamanda tek doktoru, tek şifacısıdır. Kilisenin İblisin hilelerine karşı ayık durması, imanda güçlenmesi, gelişmesi için şimdilik bir takım ezalara maruz kaldığını bilen her şeyin sahibi günü geldiğinde kiliseyi bu ezalarından kurtaracaktır. Yeter ki, kilise yeterince ve bilinçli bir biçimde dayanıklılığını gösterebilir, hem ruhsal, hem de fiziksel anlamda Rab'bin arzuladığı gelişimini tamamlasın. Elçilerin İşleri 10:38'de şöyle demektedir: “yani, Nasıralı İsa'yı Ruhul Kudüs'le ve kudretle Allah'ın nasıl meshettiğini, onun iyilik yaparak İblis tarafından eza edilenlerin hepsine şifa verip dolaştığını bilirsiniz; çünkü Allah onunla idi.”

b. Eziyet sürekli olabilir.

Aslında burada verilen gün sayısı bir peygamberlik işareti olarak ele alınabilir. Bazı kayıtlara göre o zaman içinde, on günlük putperest saldırısında birçok Hıristiyan'ın öldüğü görülmektedir. Bunu bu şekilde bir peygamberlik olarak alabileceğimiz gibi, bazen acıların çok uzun süreceğine bir işaret olarak da görebiliriz. Çünkü Kutsal Kitap içinde birçok şey bize bir gizem olarak sunulmaktadır. Aslında İnsanın yaratılışında da yaşamında da bir çok gizemler

vardır. Allah'ımız başlangıç ve son olduğuna göre birçok gizemin de yegane sahibidir. O zaman acılar konusunda da bizi uyarmakta ve acılara karşı bizi hazırladığı gibi acıların bize getirileri olduğunu da vurgulamaktadır. Bu bakış açısından acıya, eziyete baktığımızda Rab neden kilisen bunları çekiyor? Neden Sana samimi iman edenlerin sorunları hiç bitmiyor? Şeklinde sınırlı insan yakınmalarına da bir cevap gelmiş olmaktadır. Evet, acı, eziyet hiçte sevebilecek, hoşlanılabilecek şeyler değildir. Ama acı ile tatlıyı, eziyet ile rahatlığı anlıyoruz. Bu noktada bakın kelama göre eziyet anları, zulüm anları, acı anları bizlere neler getirmektedir, her ne kadar hoşlanmasak ta Rab bizlere bu yolla neler öğretmek istemektedir.

1. “Acı çekmek bizi disiplin eder.”[9]

Özellikle normal hayat akışı içinde insanların kendilerini ruhsal konularda yoğunlaştırmaları oldukça zor olmaktadır. Hele hele oldukça rahat oldukları ya da rahat olmasalar bile sağlıklı bir ortam içinde bulduklarında insanların büyük bir çoğunluğu Allah'ın varlığını bile hissetmeme eğilimindedirler. İmanlılarda böyle bir yapı içinden geldikleri için birçok zaman rahat ortamlarda gevşeklik göstermektedirler. Acı çekmek elbette ki hiç hoş bir şey değildir. Ama bununla birlikte insanlar için oldukça önemli hatırlatmalarda bulunmaktadır. Örneğin; insanların sınırlı olduğu, yaşadıkları dünyanın geçiciliği gibi.. İmanlılar için ise acılar imanlarında derinleşme, kelama ve duaya daha sık müracaat etme gibi yollar açmaktadır. Bu anlamda ruhsal hayatın daha hızlı bir biçimde gelişmesine neden olabilir. Disiplinli bir iman hayatına yol açar.

2. “Bizi gururdan korur.”[10]

Gururun yıkım getirdiği kesindir. Kelama göre gururun günah olduğunu görürüz. İmanlı insanların çoğu zaman rahat ortamları içinde kendilerini tetkik etme şansları oldukça azdır. Acılar, sıkıntılar geldiği zaman imanlı duasıyla, Rab'deki yaşamıyla bu sorunlarla mücadele etmeye başlar. Böylelikle artık kendisinin diğer insanlardan ne kadar farklı ve ayrıcalıklı olduğunu düşünmesi önlenmiş olacaktır. Çünkü bu tarz düşünce ruhsal anlamda öldüren, insanları günaha çeken düşüncelerdir. Demek ki, acılar istenmese de zaman zaman bizi dindarlık gururundan ya da bu konuya paralel herhangi bir gururdan korurlar.

3. “Bize öğretir.” [11]

Acılar arasında imanlı yaşamımızı sürdürürken farkında olmadan dayanma gücümüz artar. Bununla birlikte yaşam tecrübesi kazanırız. Hayat bizim için

güzel bir eğitim merkezidir ve hiç kuşkusuz iyi olayların öğreticiliği gibi acıların da öğreticiliği vardır.

4. “Mesih için iyi bir tanıklık oluşturur.” [\[12\]](#)

“Çünkü o uluslarla krallar ve İsrail oğulları önünde adıma tanıklık etmek için seçilmiş aracımdır. Adıma bağlılığı yüzünden çekeceği işkencelerin tümünü kendisine göstereceğim.”

Elçilerin İşleri 9:15-16

Mesih İsa'nın haç üzerindeki ölümü Rab'bin bizler için olan kurtuluş planının güzel bir tanığıdır. Aynı şekilde bizlerinde özellik Rab için çektiğimiz acılarımız, imanla katlandığımız güçlüklerimiz farkında olsak da olmasak da büyük bir tanıklıktır. Yalnız bu bile bile kendilerini eziyete atanlar için değildir. Eziyet çekmekten zevk almak ya da bunu Allah'tan bir şeyler kazanacağım umuduyla yapmak kesinlikle Allah'ın ödüllendirdiği bir davranış değildir. Doğal yollardan inanç nedeni ile gelen baskılara, eziyetlere dayanmak ya da imanlı yaşam boyunca başımıza gelen bir çok doğal üzüntülere, eziyetlere ve acılara sabretmek işte esas tanık olan bunlardır.

5. “Eziyet başkalarını iyi eder.” [\[13\]](#)

“Haç üzerinde günahlarımızı öz bedeninde taşıdı. Öyle ki, günah yönünden ölüp doğruluk için yaşayalım. O'nun yaraları ile siz iyi oldunuz..”

1. Petrus 2:24

Görüldüğü gibi Rab'bimiz Mesih İsa'nın haça gidişi, ölümü olmasaydı o muhteşem dirilişe ve kurtuluşa da sahip olamayacaktık. İman yolunda hizmet vermiş, acılar çekmiş bir çok kişi olmasaydı belki günümüzdeki rahat kilise oluşumlarına ulaşmamızda mümkün olmayacaktır. Ruhsal hayatımızdaki zorluklarla baş etmemiz içinde bize örnek teşkil eden birçoğları olmasaydı hayatımız çok daha zor olacaktı.

Sonuç olarak görüldüğü gibi eğer bizler gerçekten Rab'bin adı için ya da İsa Mesih'te bir takım zorluklarla karşılaşılıyor ve bunları dua, iman, ibadet, sevgi ve sabır ve hizmetle geçiriyorsak bütün bu zamanlar hem kendimiz hem de başkaları için oldukça büyük kazanç zamanları olacaktır.

Rab'bin kurtuluşunda, lütfunda kurtulmuşlar olarak böyle bir yaşam sergilemekle daha da büyük bir bereket ağının bizi sarmalamasına tanık olmuş olacağız.

c. Kilisenin taçlanması iki kalite

“Çünkü Allah bize korkaklık ruhunu değil, Fakat kudret ve sevgi ve nefsi zaptetme ruhunu vermiştir.”^[14] Görüldüğü gibi bir imanlı büyük bir paha karşılığı alındığı gibi özel bir biçimde de desteklenmiştir. İnsan aslında korkan, geleceğinden çevresinden, birçok şeyden korkan bir yaratıktır. Ama buna karşın Mesih İsa’da sonsuz yaşamla ödüllendirilmiş, dünyanın mahvından kurtuluşa erdirilmiş kişi bu konuda da özel olarak desteklenmiş ve korkaklık ruhundan uzak tutulmaya çalışılmıştır. Rab’bin kişisi gerçekten dünyanın birçok zorluklarında varlığındaki İsa ile güçlü bir biçimde göğüs gerendir. Bu her şeye karşı dayanıklı olmak anlamına gelmemektedir. Her zaman her şeye gücün yeten, vatan kurtaran aslan misali bir cengaver olması anlamına da gelmemektedir. Ama cesur bir insan, karakter sergileyen bir insan olarak kendini gösterebilecek kadar korkaklıktan uzak kalabilir. Bu da ancak yüreğinde Kutsal Ruhla pekiştirilmiş, kelamla donatılmış iman sayesinde olacaktır. Mesih’e iman etmiş Hıristiyanlar böyle ise o zaman bu imanlıların doldurdukları, bu imanlılardan oluşan Allah’ın kilisesinde “korkusuz olacaktır”

İşte bu noktada 10. ayetin demek istediğine bir kez daha bakalım: “Çekmek olduğun şeylerden korkma..”. Üzerine gelen her sorun, her tür saldırı yalnızca gelip geçecek bir kış mevsimi gibidir. Özellikle Mesih İsa’da kurtuluşa erenler için yalnız bahar yok, aynı zamanda da muhteşem bir yaz vardır. Yani Mesih İsa’da sunulan sonsuz bahar, sonsuz yaz vardır. Bu anlamda kilisenin taçlanması iki kaliteden ilki korkudan mümkün olduğu kadar uzak kalmak ya da başka bir deyişle Allah’ın Mesih İsa’da sağladığı emniyeti kuşanmaktır.

Kalitenin ikinci ve önemli noktası ise sadakattir. Mesih İsa’da sağlanan yaşam bir kerede sağlanmış bir yaşamdır. Haç üzerindeki ölümle ve dirilişle bir kerede sağlanan bir kurtuluş aynı zamanda sonsuza dek süren bir kurtarıştır. Bu anlamda bu kavramı yürekten anlayan ve iman eden kurtuluşa ermiştir. Bundan sonra da kişiye düşen bu kurtuluşunu gönenmesidir. Bu kurtuluşa sadık bir hayat sürmesidir. Yine kelama ve Kutsal Ruha bağlı bir yaşam hem imanlının korkularını kaldıracak hem de imanlıyı sadık bir imanlı yapacaktır. Çünkü kişi nasıl sadık bir biçimde beslendikçe fiziksel yaşamını koruyabiliyor ve bunun sağladığı mutlulukla yemek yemeğe sadık kalıyorsa, ruhsal yaşamı, iman hayatı da kelam ve Kutsal Ruh’la beslendikçe Mesih İsa’ya, O’nun kanında sağladığı kurtarışa sadık bir yaşam sürdürecektir. Bu da kişiyi ana kaynağına yani Allah’a sadık bir kişi yapacaktır. O zaman sadık kişilerden oluşan kilisede Allah’a bağlı, kurtarıcısına bağlı sadık bir imanlı olacaktır. 10. ayet bu nokta da bizlerden “Ölüme kadar sadık ol...” demektedir. İman, Mesih İsa’nın bir kerede kurtuluşuna olan imandır. O tek bir sekme ile insan Rab’bin kurtuluşunu gönenmektedir. İşte

ondan sonra ikinci yaşam daha dünyada başlamış demektir. Bu kurtuluşun sağladığı yaşama sadık bir hayat hem imanlıya hem de bu tarz imanlıların oluşturduğu kiliseye “hayat tacını” verecektir.

Polikarp tarihte tanınan kişilerden biridir. Kendisi İzmir kilisesinin önderiydi. O dönemin idarecileri Polikarp’ın Roma inanışlarına göre Sezar’a tapınmasını istediler ve bu konuda hayatını ortaya koyarak baskı da bulundular. Ama Polikarp’ın imandaki korkusuzluğu ve sadakati, kurtarıcısının sağladığı sonsuz hayatın ve yepyeni yaşamın sevinci buna asla müsaade etmedi. O “Seksen beş sene O’na hizmet ettim ve beni hiçbir zaman yalnız bırakmadı” “İsa Rab’dir” diye haykırdı. Tabi bu iman kendisine ölüme götürmüştü. Ama bu korkusuz ve sadık imanla yakılırken bile, “Mesih Rab’dir” diyordu.

Görüldüğü gibi Polikarp’ın korkusuzluğu hiçbir şeyden korkmama anlamında bir korkusuzluk, doğa üstü bir dev olmak değildir. Polikarp muhakkak ki, böyle bir ikrarın sonucunun ölüm olacağını biliyor ve başına geleceklerden yüreği titriyordu. Bir insan olarak bunları hissetmemek normal değildir. Ama O’nu bütün bu hissedişlere karşı hala ayakta tutan, yıldırmayan Allah’ın gücü, Kutsal Ruh’un o muhteşem teşviki, Mesih İsa’nın kanının değeri vardı. İşte Mesih’in bizde görmek istediği korkusuzluk budur. Ve bunu oluşturan Rab’bin bütün sunuşlarına, O’nun yoluna, O’na imana sadakattir. Bu da kiliseyi taçlayacaktır. Önce haçlanma, Mesih’le ölümü tadma, sonra O’nun dirilişinde göklere yükselip taçlanma. İşte Rab’bin kilisesine övgüsü, işte Rab’bin kilisesine talimatı ve sonucu.

BERGAMA KİLİSESİNE

Vahiy 2:12-17

“Ve Bergama’da olan kilisenin meleğine yaz:

İki ağızlı keskin kılıcı olan şu şeyleri diyor: Nerede olduğunu bilirim; Şeytanın tahtı oradadır; ve ismimi sıkı tutuyorsun, ve aranızda, Şeytanın oturduğu yerde, öldürülen sadık şahidim Antipasın günlerinde bile, bana olan günlerini inkar etmedin. Fakat sana karşı birkaç şeyim var; çünkü orada balamın öğretişini tutanların var; o, put kurbanları yesinler ve zina etsinler diye, İsrail oğullarının önüne tökez atmağı Balaka öğretti. Aynı surette böylece Nikolailerin talimini tutanların da vardır. İmdi tövbe et, yoksa sana çabuk gelirim, ve onlara karşı ağzımın kılıcı ile cenk ederim. Kulağı olan işitsin, Ruh kiliselere ne diyor. Galip olana saklı Mandan vereceğim, ve ona beyaz taş vereceğim ve taş üzerine, alandan başka kimsenin bilmediği yeni bir isim yazılmıştır.”

AHLAK KONUSUNDA MESİH'İN ÇAĞRISI

Mesih İsa kilise tarihinin daha başında iken yedi kiliseye konuştu. Mesih İsa'nın bu seslenişi bu gün hepimizi, bütün Mesih İsa'ya iman edenleri ve bu imanlıların oluşturdukları kiliseleri ilgilendirmektedir. Bu kiliselerin her birine seslenişinde aslında Mesih'e iman etmiş samimi bir Hıristiyan için inkar edilemez önemde hatırlatmalarda bulunmuştur. Örneğin; Efes kilisesine olan seslenişinde Rab'be karşı ilk aşkımızı kaybetmememiz gerektiğini hatırlatmaktaydı. İzmir kilisesine verdiği mesajda ise sadakatin önemini hatırlatmaktadır. Bergama kilisesinde ise Mesih İsa bize Tanrısal Ahlakın önemini vurgulamaktadır. Bu o gün içinde, bugün içinde oldukça büyük bir önem taşımaktadır. Yedi kiliseye yedi sesleniş ve o günkü ve bu günkü Hıristiyan kilisesine yedi önemli hatırlatma, bu bizler için gerçekten çok büyük önem taşımaktadır. Şimdi Bergama kilisesine gelen vahyi birlikte anlamaya çalışalım. Bu bölümü okuduğumuzda bize genelde yedi nokta ile hitap edildiğini görüyoruz.

a. Mesih

Vahyin girişinde Mesih İsa'nın İncil'in Yuhanna bölümü girişinde belirtildiği gibi kelam olduğu söylenmektedir. Mesih İsa, Allah Sözü ve öz olan Baba ile bu ilişkiyi belirginleştirme anlamında Allah Oğludur. Rab bir kez ol dediğinde yani kendi Sözü'nü kullandığında bütün her şey yoktan var olur. Her şeye gücü yeten Allah tarafından yaratılır. İşte bu noktada bu sözün Mesih İsa'da beden olarak aramıza geldiği gerçeği ile karşı karşıya geliriz. Bu denli keskin, bir kelimedevrenin yaratıldığı Söz, gerçekten çok keskindir. Bu keskinlik burada iki ucu keskin kılıç ifadesi ile en güzel bir biçimde tanımını bulmaktadır. Hem de oldukça keskin bir kılıç olarak, bütün hatları ile gözlerimizin önündedir. Yani RAB hem yaşamın hem de ölümün sahibidir. Ol der olur. O söz her şeyin var olmasına neden olur. Yaşama neden olduğu gibi ölüme de neden olur. Burada Mesih İsa'nın kendi kilisesine dolayısı ile biz imanlılara vermek istediği mesaj İzmir kilisesine verilen mesajdan oldukça farklıdır. Burada ruhsal savaşıma karşı karşımıza bir savaşçı olarak çıkmaktadır. Yukarda dediğimiz gibi O, kelamdır. O, Allah Sözüdür. "Velhasıl, Rab'de ve onun kudretinin kuvvetinde kuvvetlenin. İblisin hilelerine karşı durabilmeniz için, Allah'ın bütün silahlarını kuşanın. Çünkü güreşimiz kan ve ete karşı değildir, ancak riyasetlere karşı, hükümetlere karşı, bu karanlığın dünya hükümdarlarına karşı, semaviyatta olan kötülüğün ruhi ordularına karşıdır. Bundan dolayı fena günde dayanabilmeniz, ve her şeyi yaptıktan sonra, yerinizde durabilmeniz için, Allah'ın bütün silahlarını alın. İmdi belinizi hakikatle kuşatmış, ve adalet zırhını giyinmiş ve selamet incilinin hazırlığı ile ayaklarınızı giydirmiş olarak, ve hepsinin üzerine,

şeririn bütün kızgın oklarını onunla söndürmeğe kadir olacağınız iman kalkanını ele alarak, yerinizde durun. Ve kurtuluş miğferini, ve Ruhun kılıcı olan Allah'ın sözünü alın; her vakitte Ruhta dua ederek, bütün dua ve niyazla, ve bunun için bütün mukaddesler hakkında tam müdavemet ve niyazla uyanık duru.”[15]

“Çünkü Allah'ın kelamı canlıdır ve müessirdir, ve iki ağızlı her kılıçtan daha keskindir; ve canı ve ruhu, hem de mafsalları ve iliği bölünceye kadar saplanır, ve yüreğin düşüncelerini ve niyetlerini temyiz edicidir.”[16]

İki ucu keskin kılıç ifadesinde o dönemin savaş sahneleri halkın gözünde olduğu için aynı zamanda gitme ve gelme ifadesi vardır. İşte biz bu noktada kelamın hem ölümü hem de yaşamı dile getirmekte olduğunu görüyoruz. Hem yargı hem de lütuf bu noktada dile gelmektedir. Zaten bu örnekleme de Romalı askerlerin görünümü ve kılıçları verilmek istenilenin tam anlaşılması için örnek içinde yer almıştır. Gerçekten Romalılar için kılıç otorite ve yargı simgesidir. Burada da kelam aynı yetki ve yargıda kullanılmaktadır. Mesih İsa'nın gelişi, O'nun kanında sağladığı kurtuluş, O'nun Allah hükümranlığını duyurması kurtulanlar için yaşam, kurtulmayanlar için ölüm olmuştur.

Bergama kilisesi için Sözün bu yetki ve yargısı hatırlatılarak vahye başlanmıştır. Allah'ın ismi, Allah'ın yetkisi yani Mesih İsa Bergama kilisesi ile birlikte böylesine yoğun bir putperestliğin yaşandığı bölgenin tam ortasındadır. Böylesine müthiş bir yetki ellerindedir, ama zaten vahyin amacı kiliseye büyük bir uyarı olduğu için önce Sözün yetkinliği ile başlanması oldukça doğaldır. Şimdi bu girişten sonra ikinci ana noktaya geçebiliriz.

b. Kargaşa

Girişteki yetki ve yargı sahibi olan Mesih İsa'nın yani Allah Sözünün hatırlatılmasından sonra şimdi Rab adeta sadede gelmektedir. Bergama kilisesini bulunduğu ortam konusunda uyarmaktadır. Bergama o dönemlerde oldukça ileri düzeye gelmiş bir kentti, Bu kentte ikiyüzbin adet kitap bulunuyordu. Kentin tanrısı Ascelipius isimli bir tanrıydı ve sembolü yılanı. Kente iyileşmek için birçok insan gelip gidiyordu. Ayrıca dört büyük tapınak inşaa edilmişti. Bunlar Zeus'un meşhur tapınaklarıydı. Bunlardan üçü Romalılara, bir tanesi ise Sezar'a adanmıştı. Bütün bu açıklamalardan sonra Şeytanın tahtı oradadır ifadesi büyük anlam kazanmaktadır. Taht gerçekten tamı tamamına eski yunanca da denilmek istenilen ifadeyi vermektedir. Şeytanın bu bölgede ne kadar güçlü olduğunu ifade etmektedir. Bütün bu putperest yaşam biçimleri etraftaki envai çeşit tapınaklar ve inançlar gerçekten de Allah'ın kilisesini ve inananları sıkıştırıp durmaktadır. Kenanlıların İsrail oğullarını etkilemesi gibi, putperest yaşam

biçimlerinin getirdiği dünyevi yaşam biçimleri de doğal olarak Bergama kilisesindeki özellikle zayıf imanlıları etkileyip durmaya başlamıştır. Zaten Rab'bin özellikle vahyini bu kiliseye yönlendirmesi bu etkileşime açık olmasındandır. Bugün bir çok çağımız kiliseleri de yine aynı tehditle karşı karşıyadır. Yeni Çağ (New Age) dediğimiz bir çok kökü eski kendi yeniymiş gibi görünen putperestliğe dayanan inançlar, yanlış, batıl, sapkın bir çok inançlar kentlerimizi, köylerimizi işgal etmiş durumdadır. Bu vaziyet altında insanlar gerçekten kuşatılmıştır, Mesih İsa'daki samimi Hıristiyan'da ne yazık ki, bu baskı ve saldırılar altındadır. Gerçekten de şeytanın tahtı kiliselerimizin bulunduğu yerde ya da yakınındadır. Demek ki, artık dünyanın birçok yerinde gözle görülür putperest tapınaklarının olmaması putperest olmadığı anlamına gelmez.

c. Kanaat

Bergama kilisesinde bütün bu çevre koşullarına rağmen Rab'bin gördüğü ve hoşnut olduğu şey sadık bir imana sahip olmalarıydı. Şeytanın bütün saldırılarına, bütün etkileme çalışmalarına, baskı ve zulmüne karşı kilise hala imanına sınıksız bir biçimde sarılıyordu. Mesih İsa'nın kurtuluşunu, müjdesini sınıksız ellerinde, yüreklerinde tutuyorlardı. "Sezar Tanrıdır" sözünü hiç söylemiyorlar ve onlar ancak her şeyin sahibi, evrenin yaratıcısı Allah'a tapınıyorlar ve O'nun Sözü olan Mesih İsa'ya "Rab'bimiz ve Kurtarıcımız" diyorlardı. Bergama kilisesine putperest idarecilerden büyük baskılar gelmesine rağmen onlar imanlarında durdular. Aynı zamanda düşmüş putperest ahlak anlayışı da kilisenin içine girmeye çalışıyor, zayıf imanlıları esir etmeye kendi yanına çekmeye çalışıyordu. Zaten yukarda da dediğimiz gibi Rab'bimiz bu nedenle böyle bir vahye gereksinim duydu. Bütün bu ruhsal ve fiziksel saldırılara karşın kilise büyük bir güçle Mesih'in imanını hiç ama hiç inkar etmedi. Hatta aralarında unutulmayan kahramanlar bile çıkmıştı. Antipas bunlardan biriydi. Hala dünyamızda Bergama kilisesine benzer kiliseler mevcuttur. Onlar hem fiziksel hem de ruhsal baskılar altında Rab'bi yüceltmeye, Mesih İsa'da kurtuluşlarını gönenmeye ve iman hayatlarını sürdürmeye çalışmaktadırlar. Rab onların imanlarından oldukça hoşnuttur. Rab'de denenmelerle karşılaşmamız oldukça net bir gerçektir ve böyle durumlar geldiğinde işte Rab'bin bu seslenişi bize Kutsal Ruh ile birlikte büyük bir güç olacaktır. Bütün saldırılara karşın saldırıları hedef almak yerine bizde diri olan Rab'bin imanı ile kanaat getirmek ve sahip olduğumuzun dünyanın verebileceğinden çok daha büyük olduğunu bilmemiz gerekmektedir. Bu bölümde anlatılmaya çalışılan dördüncü nokta ise bütün bu sıkı imana, sadakate karşı biraz önce söylediğimiz gibi kilise içinde özellikle zayıf imanlıların akıllarının karışmış olması gerçeğidir.

d. Akıl karışıklığı

İnsanlar ne kadar da kendilerini güçlü hissetseler birbirlerinden etkileşime açık canlılardır. Bu durumda İsrail'in sürekli olarak çevredeki milletlerden etkilenmesi gibi, Bergama'daki Hıristiyanların zayıf olanlarının da çevredeki inançlarla akılları karışıyordu. Bu günümüzde ülkemizde de yaşanan gerçeklerden biridir. Çok çağdaş olduğunu düşündüğünüz bir kişi birden bire bir sorununun çözülmesi için kurşun döktürmeye kalkışabilir. Bu şaman döneminden kalan gelenek çağları aşarak günümüz ailelerini bile ulaşmayı başarmıştır. Görüldüğü gibi Bergamalılar için olan gerçek aslında bizden de çok uzakta değildir. Bergama kilisesi içinde olgun imanlıların bütün sadakatlerine karşın zayıf imanlıların akılları dışarıda yaşananlarla çorbaya dönmüştü. Kilise dışında Balamın öğretişleri veriliyordu.[\[17\]](#) Balamın öğretişleri İsrailileri dünyasallığa, şehvete ve ahlaksızlığa itmişti. Balam, İsrailileri gittikleri Allah yolundan döndürmek için Balakı onlara karşı kullanmaya kalkmıştı. Balak'ın İsraililere putlara sunulmuş kurban etlerini yemeleri ve zina yapmaları için teşvik etmesini istiyordu. Kısacası Balak'ın bir yolunu bulup İsraililerin kafalarını karıştırmalarını istiyordu. Putperestlerin hakimiyetindeki Bergama kilisesi de putperest yaşamın getirdikleri altında etkileniyordu. Hıristiyanlar putlara sunulmuş etleri yeme ya da yememe konusunda münakaşalara giriyorlardı. O dönemin çapkınları diye niteleyebileceğimiz "Nikolacılar" da yaşam biçimleri ile akılları karıştırıyorlardı. Birde soylu olma sevdası, kişilerin kendilerini diğer insanlardan üstün görmeleri. Görüldüğü gibi o dönemin toplumundaki bütün bu Allah'tan uzak yaşam unsurları, etkileşimleri aslında hiçte günümüz toplumlarından uzak değildir. Bizler de karmakarışık standartlarla çevrilmiş toplumlar içinde Mesih İsa'daki imanımızı yaşamaya çalışıyoruz. Bizlerde aynı Bergamalı Hıristiyanlar gibi akılları karışmaya hazır bir vaziyette ortalıkta dolaşıp durmaya çok açığız. Bu kilise içinde Rab'de olgun imanlıların sadakatinden Rab'bin çok hoşnut olduğunu ve onları takdir ettiğini görüyoruz. Ama bütün dış etmenlerin etkileme alanında ne kadar güçlü olduğunu Rab'bin dikkatli ve biraz da korkutarak hatırlattığını görüyoruz. Akıllı karışanlar için Rab'bin Sözü'nün kilisenin üzerinde keskin bir kılıç gibi durduğunu çok net olarak gözlemleyebiliyoruz. Kilise ancak Mesih İsa'nın gelini olarak Rab'bin kilisesi olabilir. Aksi takdirde kilisenin dünya ile evlenmesi iki ucu keskin kılıç olan Rab'bin Sözü'nün yani Mesih İsa'nın yargısını çekecektir.

e. Teşvik

Vahyin bu bölümünde Allah oldukça net bir biçimde kilisesini dikkate davet etmektedir. Kilise içinde gerçekten imanla Rab'be, Mesih İsa'nın kurtuluşuna sadık olan kişiler vardır. Bu nedenle kilise hala Rab'bin kilisesi olarak ayakta

durmakta ve Rab'bin vahyine mahzar olmaktadır. Ama aynı zamanda kilisenin bir kenardan aşağıya doğru çekildiği gerçeğini kilisenin artık görmesi zamanı da gelmiştir. Kilisenin kenarından ahlaki çöküş başlamıştır. Kilise o üç önemli görevinden birini ihmal etmekte ve yerine getirmemektedir. Yani bir kilise Kelam, Sakrament[18] ve Disiplin üzerinde ayakta durmaktadır. Bergama kilisesinin disiplin konusunda zayıflığı bulunmaktadır. Ahlak konusunda zayıf olanlara gerekli uyarıları vermesi gerekmektedir. Mesih'e bağlı, sadık ibadetini, hizmetini sürdürmelidir ama aynı zamanda bu zayıflığın da hemen üstüne gitmelidir. İşte Rab'bin bu konuda kilisesine teşviki bu vahiy aracılığı ile gelmiştir. Bu teşvik, bu uyarı bizim içinde geçerlidir. Rab'bin kilisesinin gerektiği zaman kilise disiplinini işletmesi konusunda Rab tarafından teşvik edilmektedir. Bizim kiliselerimizde her an aynı gerçekle yüz yüze gelebilir. Bu nedenle Rab'bin kelamına, O'nun buyrukları olan Rab'bin Sofrası ve Vaftize ve gerektiğinde de hemen disipline Kutsal Ruh'unun ışığında büyük önem vermelidir. Bu kilisenin hem ibadeti hem de görevidir. Bundan sonra Rab'bimiz Mesih İsa kilisesine çağrı da bulunmaktadır. Bu da bu vahyin altıncı noktasını oluşturmaktadır.

f. Çağrı

On altıncı ayette Rab yine keskin bir kılıç gibi sözünü kullanmaktadır. Mesih İsa'nın sözü oldukça nettir. Şimdi tövbe et, yoksa sana çabuk gelirim, ve onlara karşı ağzımın kılıcı ile cenk ederim..Bu sözlerden anlaşıldığı gibi Rab'bimiz gerçekten zayıflıklara karşı tek ilacın mevcut olduğunu söylemektedir. Bu ilaçta tövbedir. Bu sözcük olarak oldukça kısa, net bir sözcüktür ama uygulanması oldukça zor bir sözcüktür. Çünkü insan genelde kendi seçimi doğrultusunda, kendi istemi ile daima Allah'ın isteminin ters yönünde hareket etmeye meyillidir. Oysa Allah kendi sevdiğini, kendi seçtiğini, kendi istemi doğrultusunda yaşarken görmek istemektedir. Bu nedenle de tövbe kavramını ortaya koymuştur. Evet, tek çözüm imanlının Rab'le yaşamasına, Rab'bin kurtuluşunu gönenmesine mani olacak bütün zayıflıklardan kurtulmasının tek yolu tövbedir. Bütün çevre etkileşimlerinden, ahlaki düşüşlerden, ahlaki zayıflıklardan kısacası Allah'a karşı olan her şeyden bizleri Rab'bin kutsallığı önüne getirecek tek şey tövbedir. Tövbe, sözde, dilde olan bir dönüş değil, özde, yürekte olan bir dönüştür. İstemle yürekte tavrı değişiktir. Düşünce, söz, davranış değişimidir. İşte Rab, kilisesini bu konuda hiç vakit geçirmeden tövbeye davet etmektedir. Bu satırları okurken eğer biz kilise önderleri kilisemizde böyle bir zayıflık görüyorsak hemen kendimizden başlayarak tövbe etmeli ve tövbeye davet etmeliyiz. Çünkü Bergama kilisesindeki bu durumda Rab'bin çağrısı aynı durumda bulunan bütün kendine ait kiliseler içindir ve hepimiz için çağrı ve çağrıyı gerektiren günahın yargısı aynıdır. O'nun ciddiyeti

kale alınmalı ve samimiyetle Rab'be hem kendimizin hem de kilisemizin özellikle ahlaki konulardaki ve kelama aykırı diğer bütön konulardaki zayıflıkları için tövbe edilmelidir.

g. Yengi

Birçok zaman olduğu gibi Rab'bimiz her ne zaman bizleri ciddi bir biçimde uyararsa arkasından sözünü dinlediğimizde muhakkak bizi güzel bir ödülle ödüllendireceğini söylemekte ve gerçekte de böyle yapmaktadır. Gerçekten Rab'bimiz bir Baba gibi davranmaktadır. Önce derin bir sevgi ile sevmekte, biz zararlı ya da tehlikeli yerlerde gezdiğimizde bizi uyarmakta ve hatta azarlamakta ve belki de kendimizi inciteceğimizden korktuğu için dövmetedir bile.. Ama sonuçta bizler yine O'na ait olduğumuz için her zaman ödüllendirilmekteyiz. Rab'bimiz bizi Mesih İsa'da sunduğu kurtuluşla zaten muhteşem bir ödülle ödüllendirmiştir. O'nunla birlikte sonsuz yaşamı almış, kurtuluşa ermiş kişiler olarak dünyada bir anlamda sürgün hayatı yaşamaktayız. Ama ödülümüzü almış bir biçimde.

Burada da itaatin sonucunda Rab bir zafer sunmaktadır. Bu yalnızca iman ve itaat meselesidir. Eğer kişi gerçekten seçilmiş bir imanlı ise yani yürekten Mesih İsa'yı kurtarıcı ve Rab olarak kabul ediyorsa, kendisinde Kutsal Ruh olduğu için bu uyarıyı yürekten algılayacak ve iman zayıflığının getirdiği yargı yükünden kurtulacaktır. Kulağı olan işitsin Ruh kiliselere ne diyor.

SONUÇ

Bu ruhsal çağrıya cevap veren kişiler Allah tarafından “saklı manla” ödüllendirileceklerdir. Yani dünyada kimsenin veremeyeceği bir gıda ile ruhsal bir biçimde besleneceklerdir. Aynı zamanda “beyaz bir taşla” “yeni bir isim” sahibi olacaklardır. Bazıları bu beyaz taşı Allah tarafından tam bir kabul olarak anlamaktadırlar. Bazıları ise bunu kıymetli bir taş olarak değerlendirmektedirler. Bu adeta baş kahinlerin göğüslerindeki Urim taşı gibidir. Urim, Allah isteminin bulunabilir olmasıdır. Beyaz taş bunu amaçlayan kişinin karşılaştığı her durumda Allah hikmetini bulabilmesini simgelemektedir. Bu denli Rab ile iç içe yaşayan imanlıların akıllarının karışmasına neden yoktur. Çünkü Allah isteminde belli ahlak değerlerinde yaşayan kişilerin hikmet ve zaferle ödüllendirilecekleri kesindir. Gerçekten ahlaki açıdan cesaretlenmeye gereksiniminiz var mı? Varsa Mesih İsa’ya sadık kalın, zaferli yaşamı edineceksiniz. İşte Mesih İsa’nın çok sevdiği kilisesine Bergama Kilisesine olan seslenişinde verdiği mesaj kısaca budur. Aslında görüldüğü gibi Rab’bimiz kendi istemlerinde oldukça açıktır. Anlaşılır ve net bir biçimde bizlere anlatmak istediğini anlatmakta ve bizden de istemi doğrultusunda hareket etmemizi aynı netlikte beklemektedir.

TİYATIRA KİLİSESİNE

Vahiy 2:18-29

“Ve Tiyatira’da olan kilisenin meleşine yaz:

Ateş alevi gibi gözleri olan ve ayakları parlak tunca benzeyen Allah’ın Oğlu şu şeyleri diyor: Senin işlerini ve sevgini ve imanını ve hizmetini ve sabrını ve son işlerinin evvelkilerden daha çok olduğunu bilirim. Fakat sana karşı bir şeyim var; kendisine peygamber diyen İzebel kadını bırakıyorsun; ve o kullarına zina etmeği ve put kurbanları yemeği talim edip saptırıyor. Ve tövbe etsin diye, kendisine vakit verdim; ve kendi zinasından tövbe etmek istemiyor. İşte onu bir yatağa ve, onun işlerinden tövbe etmezlerse, kendisile zina edenleri büyük sıkıntıya atacağım. Ve onun çocuklarını ölümlle öldüreceğim; ve bütün kiliseler bilecekler ki gönülleri ve yürekleri araştıran benim; ve her birinize işlerinize göre vereceğim. Fakat size, Tiyatira’da olan diğerlerine, kendilerinde bu talim olmayanların hepsine, onların dediği gibi Şeytanın derin şeylerini bilmeyenlere diyorum; Üzerinize başka yük koymam. Fakat ben gelinceye kadar, sizde olanı sıkı tutun. Ve galip olup sona kadar işlerimi tutana, ben de Babamdan nasıl aldım, ona milletler üzerine hakimiyet vereceğim; çömlekçi kapları parçalandığı gibi onları demir çomakla güdecektir. Ve ona sabah yıldızını vereceğim. Kulağı olan işitsin, Ruh kiliselere ne diyor.”

TEMİZLENMİŞ KİLİSE

Tiyatira, bugün Ege bölgesinde bulunan kasabalarımızdan Akhisar kasabasının olduğu yerdir. Kasabanın içine girildiğinde hemen hemen merkezi diyebileceğimiz bir yerde bu kilisenin de diğer kiliselerin olduğu gibi kalıntılarını hala görebilmek mümkündür. Yüce Allah burada bulunan topluluğa da yine diğer topluluklara olduğu gibi oldukça net bir biçimde seslenmiş ve bu topluluğa seslenişi ile aynı zamanda kendi kiliselerinin tamamına hitap etmek istemiştir.

Tiyatira kilisesine Allah'ın yolladığı bu vahiy aslında diğer altı kiliseye yollanılan vahiylerden en uzun olanı ve içinde en çok buyruk bulunanıdır.

Bu kitap boyunca biz aslında tarihsel açıdan bu kiliseleri incelemedik, bu nedenle kiliselerin bulunduğu ortamları, yaşadıkları siyasi atmosferi falan pek anlatmadık. Sadece biraz kentlerin durumlarına değinip geçtik. Çünkü esas amacımız kiliseye gelen vahyin içeriğinin ne olduğu üzerineydi. Şimdi burada da yine aynı şeyi yapacağız.

Tiyatira o dönemde bir işçi kentiydi. Elbise üretimi, boyama ve çömlekçilik yaygındı. Elçilerin İşleri 16:14'de bahsedilen ve Elçi Pavlus'un imana gelmesine yardımcı olduğu Lidya'nın memleketi burasıydı. Tiyatira'da oldukça açık bir toplum yaşıyordu. Kentin o dönemde bir çok şehrin sahip olduğu gibi belli bir tanrısı, inancı yoktu. Farklı inançlarda insanlar orada yaşıyorlardı.

Mesih İsa'nın kilisesi, Allah'ın sevgisinde yaşayan bir kilise olmalıdır. Bu tür sevgi zaten kendini otomatik olarak diğer sevgilerden ayırmaktadır. Kutsallık zaten alışılmış değerlerden farklı değerlere ayrılmış olmayı göstermektedir. Allah'ın Mesih İsa'da bize sunduğu sevgi de dünyasal değerlerin sunduğu sevgiden çok farklıdır. Bu sevgi tazedir, sıcaktır ve gerçekten Mesih'ten ayrılamayan bir sevgidir.

Bu bağlamda Allah, Mesih İsa'da kurtuluş bulmuş kişilerin oluşturduğu Allah'ın kilisesini, kendi sunduğu sevginin altında görmeyi istemektedir. Kendi kurtuluşu, kendi sevgisi ve kendi ahlaki yaşam standartları altında yaşayanların oluşturduğu kiliseyi kendi kilisesi olarak bilmektedir. Böyle olmak için yola çıkan ve güç zamanlar yaşayan kiliselerini ise çıktıkları yolda yalnız bırakmayarak sürekli olarak uyarmaktadır. Çünkü karşısında pırıl pırıl Allah evlatlarının oluşturduğu bir toplum, bir kilise görmek istemektedir. İşte bu noktada Tiyatira kilisesi, Mesih İsa'da kurtuluşlarını gönenerek iman yaşamlarını sürdüren kiliselerden sadece biri olan, bu günün Akhisar'ında

bulunan kilise de bir çok kiliselerden, aldığı vahiyle biraz daha özel olarak onurlandırılmış olarak uyarılmıştır. Allah kendi görmek istediğinin ne olduğunu doğrudan bu kiliseye söylemiş ve bu kilise aracılığı ile de bu kilise durumunda olan ve olacak olan bütün kiliselerini uyarmıştır. Rab'bin görmek istediği kilise dünyanın bütün kirinden, pasından temizlenmiş pırıl pırıl bir kilisedir. Kısacası temizlenmiş bir kilisedir.

İşte özellikle İncilin Efesliler bölümünde 5:25-27 “Ey kocalar, Mesih kiliseyi su yıkaması ile kelamla temizleyerek takdis etsin diye, leke yahut buruşuk, yahut bu gibi şeylerden biri olmayarak, onu bizzat kendine izzetli olarak arz etsin, mukaddes ve lekesiz olsun diye, onun uğruna kendisini teslim edip kiliseyi sevdiği gibi karılarınızı sevin.” Bu ayetlerde Mesih'e ait olan kişinin ne çeşit bir yaşamla yaşaması gerektiği çok net bir biçimde görülmektedir. “onu bizzat kendine izzetli olarak arz etsin, mukaddes ve lekesiz olsun diye... kendini feda eden” bir Rab vardır. Bu Rab'bin arzuladığı kilisesinin izzetli, mukaddes ve lekesiz olmasıdır. Tam bir temizlik olmaksızın Mesih'in gelişine hazır olmamız mümkün değildir. Bu vahiye yapılan bu temizliğe, bu paklığa çağrıdır.

Burada diğer kiliselere verilen vahiye olduğu gibi yine Mesih kendi kimliğini açıklamıştır..Şimdi bu Rab'bin kimliği ile girişe bakalım.

I. MESİH'İN KİŞİLİĞİ

Mesih'in kişiliğini anlatan giriş ayetinde yani on sekizinci ayette gözümüze ilk çarpan şey Mesih İsa'nın Allah'ın Oğlu olduğu gerçeğinin vurgulanmasıdır. Bu kesinlikle Mesih'in kimliğinin tam ifadesidir ve “gözleri ateş alevi gibi olan” Görünmez Baba'nın, Görünen Oğlu olarak karşımıza çıkmaktadır. Gözlerinin ateş alevi gibi olması, karanlıkları, derinlikleri, ruh derinliklerini, düşünce derinliklerini Allah'ın Sözü, Allah'ın Oğlu olan bu muhteşem kelimeler Mesih İsa'nın görebilmesidir. O'nun gözünden hiçbir şeyin kaçmamasıdır. Saklanamamasıdır. Çünkü saklanırsa ateş aydınlatır ve görülür. Önüne başka şeyler konmaya çalışılırsa bu şeyler ateş tarafından yakılır. Ve yine her şey aydınlığa çıkar. Rab için, her şeyin yaratıcısı ve sahibi için insanların gördükleri değil, göremedikleri çok önemlidir. “Ayakları parlak tunca benzeyen Allah Oğlu” sözlerinde ise ateş alevi gibi kilisenin düşüncelerini, davranışlarını, gizlediklerini açıkça görebilen Rab'bin kilise üzerindeki tek yetki sahibi olduğu dile getirilmektedir. Diğer kiliselere verilen vahiylerde görüldüğü gibi kilisenin ortasında duran, kilisenin asıl sahibi Rab'bin kendisidir. Kilisenin yönetimi, pastörleri değildir. Onlar ancak görülebilir bir biçimde Rab'bin hizmetlileridir. Esas her şeyin yetkisi evrenin sahibi olan Allah'ın elindedir. Yetki Allah kelamıdır. Yani ayakları tunç gibi sağlam, dimdik ayakta duran Allah kelamıdır. Diğer bir ifade ile Allah Oğlu'nundur.

Bu sözlerle ifade edilen Allah'ın kimliğine baktığımızda Allah'ın kilisesini pırıl pırıl olma, temizliğe çağırma konusunda ne kadar ciddi olduğunu ilk anda algılayabiliyoruz.

II. KİLİSE İÇİN ÖVGÜ

Böylesine güçlü sözlerle vahyine başlayan kilisenin esas sahibi Rab, yalnızca kilisesinde ters giden bir şeyleri gördüğünde konuşan bir Rab olarak karşımıza çıkmamaktadır. Biz tam anlayamasak da, o her şeye kadir adaleti ile sürekli olarak iyiye iyi, güzele güzel, doğruya doğru, yanlışa yanlış diyen tek bir Yaratıcı ile karşı karşıya olduğumuzu görmekteyiz. Bunun en güzel örneğini burada bir kez daha gözlemlemiş olacağız. Bölümün on dokuzuncu ayetine bakıldığında buradaki kilisenin Allah tarafından beğenilen yönleri ortaya dökülmektedir. Bu ayette beğenilen tavırlar aynı zamanda bu tavırları yaşayan bütün Allah kiliseleri içindir. Tiyatira kilisesine söylenen övgü sözleri gerçekten güçlü övgü sözleridir;

a) Tembel olmayan bir kilisedir. Sürekli olarak Rab'bin hizmetinde Rab ile işleyen. Etkin, çalışkan bir kilisedir. Mesih İsa bu konuda kilisesini takdir etmektedir. Kilisenin gayretini görmektedir.

b) Özellikle sevgilerin en büyüğü, Rab'bin tek görmek istediği Agape sevgisi ile yani kimseden ve hiçbir şeyden karşılık beklemeden hizmet etmektedir. Rab, böyle bir hizmeti, böyle bir sevgiyi kendisi sunmaktadır.

c) Sadıktır. Rab'bin kurtuluşunu gönenmiş, Rab'bin kendisine, sözlerine, istediği yaşama sadık bir kilise olarak karşımıza çıkmaktadır. Rab bu sürekli Rab'be bağlılıktan, sadakatten çok memnundur.

d) Başkalarına hizmet sunmaktadırlar. Rab'be yüreklerini sunan, O'nun agape sevgisini algılayan imanlılar zaten bundan sonra Allah hizmetini başkalarına taşımakla memurdurlar. Tiyatira kilisesi de bunu gerçekleştirmeyi başarabilmiş bir kilisedir ve bunda çok iyidir. Rab tarafından bu konuda takdir görmektedir.

e) Sabırlı bir kilise olduğu için övgü almaktadır. Çünkü Mesih'te yaşarken kişiler oldukça farklı, normalin dışında yepyeni bir yaşama gelmiş bulunmaktadırlar. Bu yaşamları oldukça sabır gerektiren bir yaşam olabilir. İnsanlarla ilişkilerde, Rab'bi paylaşmada, kardeşlerle bir arada geçinmede, normal geçim derdinde bir imanlı olarak yaşamada hep zorluklarla karşılaşacaklardır. Bütün bunlar insanı oldukça zorlayacaktır. Bu nedenle sabır imanlının en güzel niteliklerinden biridir. Ve Rab sabreden evlatlarını gerçekten çok sevmektedir. Burada da görülen zaten budur.

f) Ruhsal anlamda gelişmektedirler. Rab'bin kurtuluşunda, Rab'bin sözünde, Rab'bin hizmetinde, Rab'bin sevgisinde, Rab'bin sabrında azimle devam eden

bu imanlular gerçekten Ruhsal anlamda gelişim göstermektedir. Bu da Rab'bin bu kilisede gördüğü ve beğendiği en güzel niteliklerden biriydi. Bu anlamda gerçekten Rab Tiyatira'nın imanından, ibadetinden, gelişiminden oldukça sevinç duymaktaydı. Yalnız bir noktada büyük bir problem görüyordu ve bu nedenle Rab bu sevdiği kiliseyi uyarmak istedi.

şimdi birlikte bu probleme bakalım.

III. KİLİSENİN PROBLEMİ

Kilisenin bu problemi 20.ayette Rab tarafından açıkça dile getirilmektedir. Ateş alevi gibi gözleri olan Rab gerçekten derinlikleri görmektedir. Bu nedenle bütün her şeyi çok net bir biçimde gören yüce Rab, kendi kilisesinin beğendiği yanları arasında beğenmediği yönleri belirtip ortaya çıkarmak ve bu yönlerden de kilisesini temizlemek istemektedir. Bu problem kendisini peygamber diye tanıtan bir kadından kaynaklanmaktadır. Bu kadına İzebel ismi ile hitap edilmektedir. Bu kadının gerçekten adı İzebel olacağı gibi, eski Antlaşmada ahlaksızlığın simgesi haline gelmiş İzebel'den ötürü de bu kadına İzebel denmiş olabilir.[19] Çünkü bu kadın önder konumunda olduğu için toplumu gerçekten etkilemektedir. Ahlaksızlık içinde olan bir kadındır. Kendisi Allah'ın kilisesi içinde adeta şeytanın temsilcisi olarak çalışmaktadır. Tabi bu durumda hemen aklımıza şu soru gelmektedir: Allah'ın bu kadar övdüğü bir kilise içinde nasıl olur da böyle bir şey olabilir? Olur. Çünkü şeytan hiçbir zaman Rab'bin kilisesinin büyüüp serpilmesini, gelişmesini istememektedir ve mümkün olan her zayıflığı ve boşluğu değerlendirmeye çalışmaktadır. Mesih İsa'yı ve gerçekten O'na ait olanları asla alaşağı edemeyecektir. Çünkü zafer Rab'bimiz Mesih İsa'nındır. Ama aynı zamanda ortalığı karıştırmak için yeterli ortamı da sağlamak için elinden geleni yapacaktır. Özellikle İsrail'in Kenanlılardan etkilenmesi gibi imanlıların bakış açılarını etkilemeye çalışacaktır. İşte bu bağlamda kelimada bize anlattığı gibi şeytan çoğu zaman kendisini ışığın meleği gibi göstermekte ve böyle göstermeye de devam edecektir.[20] Bazen de yanlışların öğretmenleri Hıristiyan elbiseleri altına sığınarak karşımıza çıkabilirler.[21] İşte, bu anlamda Rab olanı gözler önüne sergilerken kilisesini de uyanık olmaya davet etmektedir. Kilise bütün iman hizmetlerinde ve imanlı davranışlarda oldukça etkin olarak yaşarken eğer biraz gaflete düşer ve çevresine dikkat etmezse, işte başına bu kilise de olduğu gibi bir sorun çıkabilir. Tiyatıra kilisesine yapılan uyarı içerde mevcut bütün inananların hayatlarının üç aşığı, beş yukarı Rab'bin kelamı ve Kutsal Ruh'u doğrultusunda iman, ibadet, hizmet ve Mesih'te yaşam dörtlüsünde devam etmesine dikkat edilmesidir. Burada kilise önderlerine büyük dersler vardır. Önüne gelenin kendisini peygamber ilan etmesi, önder ilan etmesi, Pastör, vaiz, öğretan, müjdeciler olarak ortaya çıkması bizi sonuçta işin içinden çıkılmaz bir duruma getirebilir. Burada Rab'be sığınıp, kelamla, Kutsal Ruh'la, dua ile kilisenin önderleri ve öğretanleri ve müjdecileri seçilmeli ya da bu konumdakilerin iman ve yaşamlarına elden geldiğince dikkat edilmelidir. Bu sürekli olarak kilise içindeki insanlara, önderlere kuşku ile bakmak anlamında değildir. Zaten herkes kelamın tamamını mümkün olduğunca algılayıp, yaşamaya çalışıyorsa buna uymayan kişiler çok açık ve seçik bir biçimde görüleceklerdir.

Burada problem yalnızca kadının yaptıkları değil, aynı zamanda kilisenin bu yapılanlara karşı disiplin verme konusundaki zayıflığıdır da.. Demek ki, Tiyatira kilisesi o kadar övgü dolu yanına rağmen, Allah'a karşı davranan, öğreten kişilerine karşı disiplin verme konusunda oldukça zayıftır. Oysa bir kiliseyi kilise yapan en önemli üç noktadan biri disiplindir. Bu üç noktanın birincisi kelimeler, ikincisi Rab'in sofrası ve Vaftizi içeren Sakrament, yani Mesih İsa'nın iki buyruğu ve üçüncüsü ise disiplindir. Bu üç noktayı etkin bir biçimde uygulayan ve sahip çıkan, buna inanan insanların topluluğu kilisedir.

IV. KİLİSEDE DİSİPLİN

Kilisenin Rab'bi bu kadar övgüden sonra kilisenin eksik ve zayıf tarafını hatırlatıp buna karşı hemen tedbir alma zamanının şimdi olduğunu söylemektedir. 22 ve 23. ayetlerdeki yatak bir disiplin olarak hastalığın habercisidir. Sonra büyük bir karmaşa ve sonuçta ölüm gelecektir. Bu zayıflık ve Allah'a karşı yaşam kilise içinde devam ederse sonucu bu kadar kötü olacaktır. Görüldüğü gibi her şey ne kadar güzel giderse gitsin eğer bir kilisede küçücük bir Allah'a itaatsiz ve kötü gelişen bir durum varsa ve mümkün olduğunca çabuk düzeltilemezse, Rab'bin önüne getirilip bu konudan tövbe edilemezse sonuç Rab'be karşı çıkmadan ötürü, O'nun kilisesini kirletmeden ötürü oldukça ağır bedelleri de beraberinde getirecektir. Allah'ın kilisesi mümkün olduğunca paklık isteyen bir oluşumdur. Rab bizlerin sınırlı, kısıtlı, günahlı olduğumuzu çok iyi bilmektedir. Günahsız olan bizdeki Mesih İsa'dır. Allah'ın Sözü, Allah'ın Oğlu Rab'bimiz Mesih İsa sayesinde kurtuluşu aldık ve Rab'bin önüne tertemiz bir görünümle çıkma şansına sahip olduk. Bu O'nun bize sunduğu lütuftur. Ama biz hala dünyadayız. Dünyanın bütün karanlığı içinde Rab'bin ışığında yaşıyoruz.. Rab'bin ışığını karartmaya çalışan şeytan elinden geleni yapmaya çalışmaktadır. Bu nedenle bu karanlığa mümkün olduğunca çabuk dur deyip, tövbe ile ışığa dönmeliyiz.

V. KİLİSEDE TEMİZLİK

Mesih İsa'nın bedeni kendisini ahlak yüksekliği ile tanımlamaktadır. Efesliler 5'e baktığımızda şehvetle değil, sevgide yürüdüğümüzü, karanlığın değil aydınlığın çocukları olduğumuz görüyoruz. Karanlığın meyvesiz işleri ile işimiz yoktur. Selanıkliler 4'te de buna benzer öğretiler görmekteyiz. 1. Korintliler 6:18-20'de ise "Zinadan kaçın. İnsanın işlediği başka her günah beden dışıdır. Ama zina eden öz bedenine karşı günah işler. Hem bedeninizin sizlerde bulunan Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz? Bu Ruh size Tanrı tarafından verilmiştir. Kendi kendinizin değilsiniz. Bir değer karşılığında satın alındınız. Öyleyse Tanrı'yı bedeninizde yüceltin." der.

Allah bedenlerimizi Kutsal Ruh'un tapınağı olarak adamamızı istemektedir. Bu nedenle kilise bu tarz ve benzeri kanserleri anında halletmek zorundadır.

İşte, bu noktada Tiyatira'ya inen Allah'ın vahyi hem bu kiliseyi hem de buna benzer Allah'ın kiliselerini tertemiz kılma amacı gütmekte ve kilisenin üç önemli noktasından biri olan disiplinine dikkat çekmektedir.

SONUÇ

Bütün bu uyarılara kilise kulak verir ve hemen harekete geçerse Rab'bimize göre bu ve benzeri kiliselerin üzerine Rab başka bir yük vermeyecektir. Dolayısı ile Rab zaten hoşnut olduğunu söylemekte ve kilisenin en zayıf yönünü gösterip gelecek tehlikelere karşı kilisesini uarmaktadır. Bu uyarı da kale alındıktan sonra artık Rab'bin kilisesinden hoşnut olmaktan başka yapacağı bir şey yoktur. Çünkü kilisesi O'na aittir, O'nu yüceltmektedir, O'nu ilan etmektedir. Kısacası dünya üzerinde, insanların arasında Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'ta Rab'bin yaşamı olarak hizmet vermektedir. Bu nedenle Rab kilisesine başka bir yük değil, düşmanları üzerine daima zafer verecektir. Çünkü Mesih İsa bu dünyayı yenmiştir, ölüm üzerinde zafer kazanmıştır, şeytan üzerinde zafer kazanmıştır. Mesih İsa'ya benzeyen, her gün biraz daha Mesih İsa olan Allah'ın kilisesi de doğal olarak Mesih İsa'nın zaferini yeniden ve yeniden gündeme getirecek ve zaferli bir iman hayatı sürecektir. Bunun en güzel sonucu da o muhteşem görünüşü ile, yeni günün hatırlatıcısı olan sabah yıldızına sahip olacaktır. Şafağın gelişinin hatırlatıcısı olan Sabah Yıldızına sahip olacaktır. Yani kilisenin önü açıldığı gibi Rab tarafından sürekli yönlendirilecek ve aynı zamanda çevresindeki bütün insanlığa da Rab'de doğacak olan şafağı hatırlatacaktır.

Tiyatira kilisesi bu anlamda dersini alma durumundadır. Tertemiz bir biçimde bütün diğer maharetleri ile birlikte Rab'bin yeniden gelişine hazır, yeni doğuşlu bir kilise olarak Kutsal Ruh'ta övgü dolu yaşamına devam etmelidir. Bu her şeyin hakimi ve kilisenin tek sahibi Rab'bin istemidir. Bu istemden kaçanların sonu bellidir. Kiliseye düşen bu isteme hemen itaat etmek, cevap vermek, tövbe etmek ve kötü olanı, şeytanı hemen aradan çıkararak tertemiz Allah yolunda Mesih İsa'nın kanında sağlanmış aklanmada sonsuz hayata, göksel kente doğru adım adım ilerlenmelidir.

SARDİS KİLİSESİNE

Vahiy 3:1-6

“Ve Sardis’te olan kilisenin meleşine yaz:

Allah’ın yedi Ruh’u ve yedi yıldız kendisinde olan bu şeyleri diyor: Senin işlerini bilirim; yaşıyorsun diye ismin var, ve ölüsün. Uyanık ol ve ölmek üzere olan baki şeyleri kuvvetlendir; çünkü Allah’ımın indinde senin işlerini ikmal edilmiş bulmadım. İmdi nasıl aldığı ve işittiğini hatırla, ve tut ve tövbe et. İmdi eğer uyanık olmazsan, hırsız gibi geleceğim ve senin üzerine hangi saatte geleceğimi bilmeyeceksin. Fakat Sardis’te birkaç kimselerin var ki onlar kendi esvaplarını kirletmediler; ve benimle beraber beyazlarda yürüyecekler; çünkü layıktırlar. Galip olan böylece beyaz esvapla giyinecek; ve onun adını Babamın indinde ve onun meleklerinin indinde ikrar edeceğim. Kulağı olan işitsin, Ruh kiliselere ne diyor.”

UYANAN KİLİSE

Sardis oldukça zengin bir kentti. Zamanının bütün ahlaksızlıklarını adeta üzerinde toplamıştı. Yine bölgedeki bir çok kentte görüldüğü gibi putperestlik oldukça etkindi. Bu bölgede yeşermiş olan ve ibadetini sürdüren kilise ne yazık ki, bu olumsuz yaşam koşullarından etkileniyordu. Putperest ve ahlaksız yaşamla çepeçevre çevrelenen Allah'ın halkı zaman zaman bu yaşam biçimlerinin belli başlı öğelerine kendini kaptırıyor hatta bazen bu konuda oldukça aşırıya gidenler de oluyordu. Bunun üzerine Allah'ın bu kiliseye mesajı oldukça net bir biçimde geldi. Bu mesajı tek bir kelime ile de ifade etmemiz mümkündür: “Uyanın” Evet, Allah böyle bir ortam içinde halkının kelama sadık olarak yaşamasını istediği için uyanık olmaya davet ediyordu.

Bizler de hangi çağda olursak olalım, hangi ortam ve kültürde olursak olalım, muhakkak o kültürün bir takım izlerini kendi üzerlerimizde taşımaya başlıyoruz. Özellikle bu izler bir de kelama uymayan bir takım izlerse gerçekten Rab'bin uyarısına göre uyanık davranmamız ve bu etkileşimden mümkün olduğunca çabuk kurtulmamız gerekmektedir. Bildiğimiz gibi Yüce Allah Kutsal Kitap boyunca İsrail oğullarının civardaki milletlerden etkilenmesini istememektedir. Bu oldukça haklı bir karardır. Çünkü böyle bir etkileşim kötü bir sonuç doğuracaktır. Allah'ın halkını, insanın kendi oluşturduğu yapılardan, yaşamlardan hiçbir özellik ayırmayacak ve insanın başına Allah'ın istemediği birçok kötü sonuçlar gelecektir. Bunu son zamanda serbest cinselliğin getirdiği bütün ölümcül hastalıklarla örneklememiz mümkündür. Bunu tabi yalnız cinsellikle sınırlamakta yersiz olur. Aşırı para hırsı, yalancılık, rüşvet ve birçok konularla örneklememiz mümkündür.

Yaşadığımız toplumda bunlar sürekli yapılıyor diye bizim de bunlara uymaya başlamamız, Allah'ın kelamını “hadi sende canım bunlara uymak mümkün mü?” diyerek kenara bırakmamız işte, uyanmamız gereken anı bize hatırlatmaktadır. Bu rehavet içinde başımıza her şey gelebilir.

I. TANIM:

“Allah’ın yedi ruhu ve yedi yıldız kendisinde olan bu şeyleri diyor” sözleri yine büyük bir yetki ifadesidir. Kutsal Kitap’ta yedi tamlık ifadesidir. Burada Mesih İsa’nın bütün gücü ve kuvveti ile tamlığı söz konusudur. O tek yetki sahibi, her şeyi ile tamdır. O’nun varlığının olduğu yerde Allah’ın tamlığı bulunmaktadır. O’nun varlığında kilise yedi ruhu ve yedi yıldızı kendi elinde taşımaktadır. Yani ancak kilise Mesih İsa’nın orada olması ile Rab’bin kilisesi olarak vardır, ancak Mesih İsa’nın varlığında ve bu varlıktan ötürü tamdır. Ama kilisenin bu gerçeği bilmesi, sahip olması ve bu gerçeğe bakması gerekir. Kilise Rab’be ve O’nun Ruh’unun sürekli yenileyen gücüne bakarsa capcanlı bir kilise olacaktır. Yedi yıldız Allah kilisesinin önderleridir. Ta vahyin başından beri bildirildiği gibi ancak önderler Rab’le birlikte iseler kiliseler Rab’bin kiliseleri olarak devam edecektir. Demek ki, önderlerin Allah ile ilişkisi, Rab’bin ruhu ile ilişkisi çok önemlidir. Allah ile ilişkinin canlı tutulması, Allah’ın sürekli olarak bizlerle olan ilişkisi demektir. Yaratıcı ile canlı, sürekli, etkin ikili diyalog demektir.

II. GÖZDEN GEÇİRME:

“yaşıyorsun diye ismin var, ve ölüsün.”

Bu söz bugün her birimizi bulduğumuz yerde sarsabilecek nitelikte bir sözdür. Rab’be tapındığını zanneden, Rab için bir şeyler yaptığını zanneden, sürekli ibadetler düzenleyen, programlar yapan, İncil çalışmalarını yapan bir kiliseye böyle bir hitabın Allah tarafından geldiğini düşünün. İşte, Sardis’te olan budur. Rab’bin Anadolu kiliselerinden Sardis kilisesine seslenişi bu kadar açık ve bu kadar da kiliseyi sarsabilecek niteliktedir. Yaşıyorsun diye ismin var. Yani hala Mesih İsa’ya ait bir kilise olarak halkın önünde hizmet vermeye çalışan bir kilisesin. Ama ismin var. Yani gerçek anlamda yaşamıyorsun. Bunun tam tersi aslında ölüsün. Bu dehşet veren bir vahiydir. Bugün dünya yüzünde birçok kilise kendisini sürekli olarak Mesih’in yolunda yürüyor olarak ilan etmektedir. Bu kiliselerin arasında muhakkak Rab’bin seçtikleri vardır. Ama çoğu zaman kendi kendimizi çok iyi göremediğimizden bizler de Sardis kilisesinin durumu içinde bulunabiliriz. Bunu anlamak için Kutsal Kitap’la kendi hayatımıza, kilisemize, kilisemizdeki her şeye göz gezdirmemiz ve Kutsal Ruh’un teşvikinde kelama göre kilisemizi bir kez daha değerlendirmemiz gerekir. İşte o zaman gerçek yüzümüze vurabilir. Eğer Rab’bin Anadolu’muzdaki bu yedi kiliseye, dolayısı ile bütün kiliselerine hitabındaki uyarıları görüyorsak ve kale alıyorsak o zaman kilisemizin ne tür bir kilise olduğunu anlamamız da mümkündür.

Evet, Sardis kilisesine Rab’bin hiç dolambaçlı yollara başvurmadan söylediği söz budur. Yaşıyorsun diye ismin var ama aslında ölüsün. Bu gün biraz müziği ve tapınışı canlı olan kiliselere canlı diyoruz, biraz müziği zayıf duası da daha sessiz olan kiliselere ise cansız kilise, hatta ölü kilise diye isim takıştırıyoruz. Ama durun ve düşünün acaba Rab’bin ölüsün dediği ya da yaşıyorsun dediği kiliselerde koyduğu kıstas bizim insansal heyecanlarımız mı? Müziğin temposu mu? yoksa bundan çok daha derin çok daha farklı şeyler mi? Rab’be yürekten dua eden, tapınan insanların Mesih’le kurtuluşlarını gönenmeleri ve dışarıdaki dünyadan etkilenmeden kelim üstünde, Kutsal Ruh yönlendirmesinde heyecanlarına ve duygularına ve dünyanın sorunlarına aldırış etmeden yaşamaları gerçek yaşayan kiliseyi oluşturmaktadır. Zaten Mesih İsa’da böyle kişilerin ortasında olacağına göre, Mesih’in kilisesi de bu noktada doğmuş olmaktadır.

Bakın kelim bu konuda ne diyor: “Yaşam sağlayan ruhtur. Beden hiçbir şeye yaramaz. Size söylediğim sözler Ruhtur ve yaşamdır.”[\[22\]](#) Mesih İsa’nın Ruh’u olan yerde ölüm olmaz. Mesih İsa’nın ruhunun olmadığı yere yavaş yavaş dünya ve onun öğretişleri hakim olmaya başlar. Buna son zamanlardan örnekler

vermek mümkündür. Eğer bugün bir kilise, kilise önderlerinin eşcinsel olabileceklerini savunuyorsa artık bu kilisede Mesih İsa'nın ruhunun olduğunu söylemek oldukça zordur. Bizler İncil öğretisine göre insanları sevmekle, onlara yardımcı olmakla sorumluyuz. Kendimiz gibi kim olursa olsun diğer günahlı insan kardeşimizi de çok sevmek ve yardımcı olmak zorundayız. Bu anlamda eşcinsel olan kişilerde insan kardeşlerimizdirler, belki bizler onların işledikleri günahları işlemedik ama bizler de aynı derece de başka günahları sürekli işleyip durduk. Bu anlamda günahkarı seviyoruz, çünkü Mesih İsa günahkarı seviyor ve hastanın doktora ihtiyacı olduğunu söyleyerek, bütün günah işleyenleri dosdoğru Rab'bin yoluna getirmek istiyor. Bu noktadan sonra yani O'nun kanında aklandıktan sonra, Mesih İsa'yı kurtarıcı ve Rab kabul ettikten sonra artık bizler günah işlemeden elimizi çekme durumuna geliyoruz. Yanlışlıkla düşsek bile ikrarla Rab'bin önüne geliyor ve günahsız kurtarıcımızın yolunda, bağışlandığımızın şuurunda günahsız bir yaşam yaşamaya gayret ediyoruz. Günahı sevmiyoruz. İncil, eşcinselliği yasakladığına göre, kilise önderlerinin nasıl olacağı konusunda açıklamalarda bulunduğuna göre, artık bunun ötesinde çağın getirdiğine, dünyanın koşullarına, başka medeniyet düşüncelerine göre İncil'i yönlendirmiyoruz. Bunu yapanlar doğrudan Mesih İsa'nın Ruhundan uzaklaşmış oluyorlar. Yukarda belirttiği gibi; yaşam sağlayan ruh olduğuna göre, Rab'bin sözleri Ruh ve yaşam olduğuna göre, bu sözlerin işlemediği yerde de doğal olarak Rab'bin yaşamı olmamış oluyor.

Demek ki, Sardis kilisesi bütün yaptıklarının yanında esas noktayı kaybetmiş bir kilise olarak karşımıza çıkıyor ve bize büyük bir örnek olarak sunuluyor. Biz kendimize dönüyoruz, cemaati olduğumuz ya da önderi olduğumuz kilisemize bakıyoruz ve Rab'bin bizi ölü bir kilise olmamızdan koruması için dua etmeye başlıyoruz. Sardis'e bakarak kendimizi bir kez daha düzeltmeye hemen toparlanıp, uyanıp Rab'bimize dönmeye çalışıyoruz. Bu konuda gayret kazanmaya çalışıyoruz. Tuz tadını kaybederse ne olur diyoruz. Evet, Sardis kilisesi tuzunu yitirmiş bir kilise olarak önümüze konuyor.

Bu noktada ölmeye yüz tutan kilisenin ne anlama geldiğine birlikte bakalım:

a. Ölmeye yüz tutan kilise artık Allah'ın işini yerine getirmekten kaçınmaya başlamaktadır. Böyle kiliselerin Rab'bin kelamını kim olursa olsun vermekten çekinmeye başladıklarını görürsünüz. Bu kiliseler için ritüeller yani kilise içindeki kurallar, ayinler, insanların unvanları, protokoller kelamdan, Mesih İsa'nın müjdesinin yayılmasından, Kutsal Ruh'un işlerinden çok daha önemlidir. Hatta bu tarz tuzunu kaybetmeye başlayan kiliseler bir takım dünyasal kulüpler havasına bürünmeye başlarlar, bazılarında politik bir takım kaygılar vardır, milli kaygılar, gelenek ve görenek, bir milletin dilini yaşatmak, en büyük olma, baş

olma gibi gayretler göze çarpar, din adamları kendilerini halktan iyicene koparmışlardır. Kendileri sürekli saygı bekler ama onlar kendileri dışındakilere pek saygı göstermezler. Oysa Mesih İsa'nın müjdesi oldukça açıktır. Mesih İsa şöyle demektedir: “Benim yiyeceğim, beni gönderenin isteğini yapmak ve işini sonuçlandırmaktır.”[\[23\]](#)Matta 28'deki Yüce Görev den başlamak kaydı ile, fakire fukaraya yardımcı olmaya kadar kilisenin insanla, halkla iç içe olduğunu görürüz. Rab'bin kilisesi Rab'de kurtulmuşluğunu gönenerek bu müjdeyi halkla paylaşan, Rab'be övgüler sunan, sürekli tapınan, günahtan nefret eden ama günahkarı seven bir kilise olmak durumundadır. Eğer bunlar olmuyor ve dediğimiz gibi bunlar yer değiştiriyorsa işte bu kilise artık Allah işini yerine getirmekten kaçınmaya başlamış bir kilisedir.

b. Ölmeye yüz tutan kiliselerde Allah'ın öğretilerinden, bu öğretileri yaşama geçirmekten bir haber olma durumu vardır. Bu kiliselerin cemaati bazen neye inandığını bile tam olarak bilememektedir. Bir gün bir kilisenin bahçesinde halkla sohbet ediyorduk. Kiliseye senelerden beri gittiğini söyleyen kişi, her inancın Allah'ının aynı olduğunu Mesih İsa'nın da gerçekten en iyi peygamberlerden biri olduğunu söylüyordu. Bu insan doğma büyüme Hıristiyan'dı. Hıristiyan bir aileden geldiği halde ve sürekli kendi kilisesine devam ettiği halde verdiği cevap herkesi şaşkırtacak nitelikteydi. Eğer bu ve benzeri kişiler birkaç kişi ile sınırlı kalsalardı o zaman bizler bunun bir istisna olduğunu söyleyebilirdik. Ama ne yazık ki, bu tarz kiliselere devam eden kişilerin içinde azımsanmayacak kadar bir çoğunluk böyle konuşunca o zaman bizler bu tarz kiliseleri ölmeye yüz tutan kiliseler kategorisine koyuyoruz. Kısacası bu tarz kiliselerin önderlerinden de, cemaatinden de birçokları Allah'ın varlığından bir haber olarak kilise hayatlarını sürdürmektedirler. Daha doğrusu gerçek Allah'ı ve Allah'ın Mesih İsa'daki kurtuluşunu tam olarak anlamayan, öğrenemeyen kişilerdir. Kilise de bu nedenle Allah'ın kilisesi olmaktan belli bir kulüp, kültür merkezi, havasına dönmeye başlar.

c. Ölmeye yüz tutan kiliselerde, kilisenin Mesih'in bedeni olduğu şuuru ortadan kalkmış olmaktadır. Kilise yalnızca kendisinin en doğru kilise olduğunu görür ve diğer gerçek anlamda Mesih'e iman eden kiliseleri yokmuş gibi farz etmeye, küçük görmeye başlar. Oysa özellikle Reform İnanç Bildirgelerinde de belirtildiği gibi yerel bir kilise Mesih'in bedeni olan, Mesih İsa'yı kurtarıcı ve Rab olarak kabul eden koskoca, capcanlı bütün bir kilisenin bir parçasıdır. Tapınışı, bazı uygulamaları, yönetim biçimleri, ilahileri farklı da olsa eğer Mesih İsa'nın Rabliğinde, kurtuluşunda, kelamın her şeyin önünde yer alışında, Kutsal Ruh'ta tapınıştaki hemfikirse bu kilise Rab'bin kilisesinin bir parçasıdır. Mesih'in bedenidir. Bu oldukça büyük, evrensel bir algılayıştır. Ama zaman zaman Roma Katolikliğinde görüldüğü gibi yüksek idari kurulların kararları ile

kilise yalnızca belli tekellerde tutulmaya çalışılmıştır. Oysa bazı iman bütünü Roma Katolik kilisesine bağlı Katolik kardeşler bile Mesih'in kilisesinin çok geniş olduğunun bilincindedir. Demek ki, bu bilinci daraltan, bu bilinci hiçe sayan, Mesih İsa'nın öğretisini hiçe saymaya başlamaktadır. Korintteki, Filipideki, Kolosedeki ve birçok yerlerdeki, Galatyadaki irili ufaklı kiliseleri, onların gelişimlerini adeta görmezlikten gelmek demektir. Bu görüşe sahip kilise ölmeye yüz tutmuş kilisedir.

d. Ölmeye yüz tutan kilise dikkatsiz bir biçimde yaşamaya başlamaktadır. Yukarıda da değindiğimiz gibi çağın getirdiği bazı yaşam biçimleri artık kilisenin de bir parçası olmaya başlamaktadır. Romanın ahlaksızlığını medeniyet zanneden o dönemin putperestleri, imana geldikten sonra bile zaman zaman toplumlarının etkisinde kalarak bu etkiyi kiliselerine getirmeye kalkışmışlardır. Bizler bugün de aynı tehdidin altındayız. Son zamanlarda televizyonlar aracılığı ile bazı kendini bilmez sanatçıların bütün ilişkileri evlerimizi işgal etmeye başlamıştır. Sanki bu tarz ilişkiler sağlıklı ilişkiler gibi görülmeye başlamıştır. İşte eğer kelamı da sağlıklı olarak okuyup izlemiyorsak, birden bire bu ilişkiler de bizim için normal gibi görünmeye başlayabilir. Kilisemiz içinde böyle ilişkiler yaşandığında görmezlikten gelinebilir. Böyle olduğunda da kilise ölmeye yüz tutmuştur bile. Bugün İnternet aracılığı ile birçok kilise adı altında aslında şeytanın kiliseleri olan birçok yerler ortaya çıkmaktadır. Görüldüğü gibi bu gibi yerler çoktan ölmüş, hatta iskeletleri bile çürümeye yüz tutmuştur. İşte Sardis'e yapılan uyarıda bu kadara kadar engin bir derinlik vardır.

e. Bir kilise Mesih'in gelişine hazırlıksızsa hatta böyle bir geliş beklemiyorsa bu kilise de ölmeye yüz tutmuş bir kilisedir. Çünkü kilise kelamın bir tarafını görüp öbür tarafını reddedemez. Öbür tarafını önemsiz göremez. Mesih İsa bizi günahlarımızdan kurtarmak için gelmiş, haç üzerinde ölümü ile kurtarışı gerçekleştirmiş, mezara girmiş, ölümler arasından dirilmiş ve yeniden gelmek üzere Baba'ya geri dönmüştür. Görüldüğü gibi ve İncil'de tekrar edildiği gibi muhteşem bir biçimde göğe gittiği gibi geri gelecektir. Burada da yine nokta uyanık olmaktır. Yani imanlının bu geliş beklemesi gerekir. Allah kutsaldır ve ancak kutsal olana bakabilir. Kendisinde Mesih olanda sonsuz hayat vardır. Çünkü Mesih kutsaldır. Mesih kutsal olduğuna göre Baba Allah, O muhteşem göremediğimiz öz, görebildiğimiz, yüreğimize yerleşen Söz'e bakmaktadır. Kutsal olan Baba, Kutsal olan Oğul'a bakabilmektedir. Böylelikle biz de aklanmış olmaktayız, sonsuz hayatı almış olmaktayız. Sonsuz yaşamı alan, kendisinde Mesih olanda yaşamını büyük bir rehavet içinde geçiremez, çünkü büyük sorumluluk içindedir. Kendi varlığında Mesih İsa yaşamaktadır. Allah'ın sözü, Allah'ın oğlu artık kişi içinde yaşamaktadır. Böyle olunca, imanda,

ibadette, hizmette, işlerde her şeyde Allah halkı olan imanlı, Mesih İsa her an dönecekmiş gibi uyanık bir biçimde etkin olmak durumundadır. Kendisi kurtulmuştur, bütün bunlar kurtulmuşluğunun sonucunda Allah'la olmanın getirdiği mesuliyetler, sorumluluklar ve şükranlardır. Bu bağlamda demek ki, kilise Mesih'in gelişi için ayık ve uyanık olmalıdır. Bu konuda gevşemiş, günlük yaşamın kaygıları, binanın gelişiminin kaygıları, mezhebin kaygıları içinde, üye sayısının çokluğu, gelirlerinin çoğalmasa kaygısı içinde olup da yukarıda bahsettiğimiz gibi kendisini Rab'bin gelişine odaklamayan her kilise ölmeye yüz tutmuş kilisedir. Hiç beklememeyi adet edinen ise zaten ölmüştür.

f. Mesih İsa yüreğimize gelmedikçe Mesih İsa'da kurtuluş alınmamaktadır. Allah'ın kurtuluşunun yüreklere gelmesi ancak Mesih İsa'nın yüreğe gelmesi ile mümkündür. Mesih İsa'nın yüreğe gelmesi demekse Allah'ın Oğlu, Allah'ın Sözü Mesih İsa ile birlikte sürekli ilişki kurmak demektir. Yani sürekli O'na dua etmek, O'nunla konuşmak, her şeyimizi O'nunla paylaşmak demektir. Eğer bu ilişki yoksa o zaman zaten Rab'bin kurtuluşu da yok demektir. Mesih yoksa zaten Hıristiyan da yoktur. Çünkü Hıristiyan Mesih'e benzeyen demektir. İbadetlerin etrafında bir iman değil, imanın etrafında ibadetlerden oluşan bir inançtır Hıristiyan inancı. Allah'ın tek ve yegane kurtuluşu kendi Oğlu Mesih İsa aracılığı ile dir. Eğer bir kilise bu ilişkiyi öğretmiyor ve kilise Mesih İsa ile böylesine karşılıklı bir ilişki içinde bulunmuyor ve her şeyi kendi insansal planlarına göre, alışkanlıklarına göre, geleneklerine göre götürüyorsa işte o zaman bu kilise ölmeye yüz tutmaktadır.

g. İlk başlangıçta söylediğimiz gibi Allah'ın biz kurtardığı kişilere yüklediği sorumluluğun sonucu olan Müjde paylaşımını yerine getirmeyen kilise kendi kendini inkar eden bir kilise haline gelmiş olur. Çünkü Müjdeyi paylaşmak her bir samimi Hıristiyan'a yüklenmiş bir sorumluluktur. Bir olmazsa olmaz kavramıdır. Müjdeyi paylaşmak illa kilisenin belli programlar düzenlemesi, belli eğitim programları doğrultusunda, belli taktiklerle insanlara müjdeyi paylaşması anlamında algılanmamalıdır. Kilisenin her bir ferdi normal, güncel yaşamında hiçbir zorunluluğu olmadığı zamanlarda bile bir ibadet gibi Mesih İsa'nın kurtuluşunu, Rabliğini ilan ediyorsa, Mesih'in müjdesini yaşayarak, inancını saklamadan başkalarının önünde samimiyetle yaşıyorsa işte bu Müjdeyi paylaşmaktır. Müjdeyi paylaşmak illa bir başka kişiye İncil vermek anlamında, dar bir anlamda değerlendirilmemelidir. Bu oldukça geniş, doğal, samimi bir iman hayatı meselesidir. Eğer kilise kelamı paylaşmaktan kaçınıyor ve kendini sürekli olarak kapıyorsa işte o zaman kilise ölüyor demektir. Bakın Mesih İsa bu konuda ne diyor: "Bu durumda, her kim beni insanların önünde açıkça kabul ederse, ben de onu göklerdeki Baba'mın önünde açıkça kabul edeceğim. Ama her kim beni insanların önünde yadsırsa, ben de onu göklerdeki Baba'mın

önünde yadsıyacağım.”[\[24\]](#)

III. TEŞVİK:

Mesih İsa kiliseyi gözden geçirmiş ve sonucu çok açık bir biçimde kiliseye bildirmiştir. Kendini yaşıyor zanneden ama aslında ölmeye yüz tutmuş, hatta ölmüş bir kilise olarak Sardis kilisesini uyarmıştır. Aslında bu uyarının kiliseye ulaşması, Mesih İsa'nın kilisesine olan sevgisinin güzel bir örneğidir. Çünkü ölmeye yüz tutan kilisesi için hala şansın olduğunu, uyanması gerektiğini bildirmiştir. Hangi konularda Rab'bin istemi dışında olduğunu çok net olarak açıklayan Mesih İsa; hastalığın teşhisini bildirdikten sonra, şifasının da ne olduğunu bildirmiştir. Reçetenin başlığı "UYAN" kelimesidir. Bu uyanma nasıl gerçekleşecektir. Acaba bu ilaç nasıl kullanılacaktır. Mesih İsa'dan gelen vahyin bu bölümünde bu da açıklanmaktadır. Şimdi Mesih İsa'nın kilisesini nasıl uyandırmak istediğini birlikte görelim:

a. Emirlerle:

Çoğumuzun bildiği gibi Mesih İsa yüreğimize girdikten sonra asla bizi terk etmemektedir. "Seni asla terk etmem, Seni asla bırakmam"[25] demektedir. Bu söz hem şahıs olarak bize hitap etmekte hem de kiliseye hitap etmektedir. Görüldüğü gibi Anadolu toprakları üzerindeki kiliselerini hiç bırakmamıştır, onlara vahyi ile uyarılarda, teşviklerde, hatırlatmalarda bulunmuştur. Ama sonunda kiliseler kendileri Mesih İsa'yı terk ettikleri için, uyarıları, teşvikleri ve hatırlatmaları dinlemedikleri için kendi kendilerini yok etmişlerdir. Şimdi burada Mesih İsa Sardis kilisesine kendi düşmüş durumunu hatırlatarak emretmektedir. Bu emre göre Sardis'in Kurtuluşu nasıl aldığını hatırlamasını, bu kurtuluşu gönenme konusunda dikkatli olmasını emretmektedir. Özellikle ölmeye yüz tutan konuları diriltmesini istemektedir. Bunun içinde güçlen emrini vermektedir. Tövbe etmesinin ne denli önemli olduğunu ve tövbe ederse hemen kabul edileceğini ama bu tövbesinin samimi bir tövbe olmasını şu iki emir sözcüğünde ifade etmektedir. "Tövbe et ve tövbeni sıkı tut." Rab'bimizin bu teşviki emir ifadeleri ile söylediğini unutmayın. Hatırla, dikkat et, güçlen, tövbe et, sıkı tut gibi.

b. Hatırlatarak:

"Şimdi nasıl aldığını ve işittiğini hatırla" Unutma sen beni hiç aramazken ben seni buldum. Ben seni seçtim, hiç yoktan seni çağırdım. Sana lütfümü, kurtuluş elimi uzattım, seni günahlarından arındırdım, mahva giderken yoldan çevirdim, sana sonsuz hayatı verdim. Bütün bunları hatırla. Bütün kurtarışımı, bereketlerimi, seni bir bebek gibi kollarımın arasına aldığımı hatırla.. Bu ifadeleri eski antlaşmada da defalarca görmek mümkündür. Evet, Rab'bimiz

kendi kurtuluşunun ne kadar önemli, ne kadar benzersiz olduğunu hatırlamamızı istemektedir. İsrail oğullarına bu konuda defalarca hatırlatma da bulunmuştur. Çünkü “İnsan nisyarla maluldür.” Yani insan oğlu unuttur, hem de çok çabuk unuttur. Bu nedenle Rab sürekli kendi halkını, kendine ayırdıklarına hatırlatmalarda bulunmak ister. Çünkü insan bunları aklında tutarsa uyanık kalabilir, üzerine rehavet çökmez, Allah’ı unutup başka yollar aramaz ve ölmeye yüz tutmaz. Kilise de Rab’bi, kurtuluşunu, Mesih İsa’da kendisine sunulan sonsuz hayatı hatırladıkça yaşamaya, dipdiri kalmaya devam eder.

c. Uyararak:

Hatırlatma ve emirlerden sonra Rab kilisesini uyarmaktadır. Bu uyarı yine çağlara hitap eden, Mesih’in bütün çağlardaki kilisesini kapsayan bir uyarıdır. “İmdi eğer uyanık olmazsan, hırsız gibi geleceğim ve senin üzerine hangi saatte geleceğimi bilmeyeceksin.” Yani öyle bir anda senin üzerine gelirim ki, anlayamazsın bile. Bu sözler oldukça yetkin ve yeterli sözlerdir. Oldukça kesin uyarıdır.

d. Örnek vererek:

Aynı zamanda kilisenin içinde gerçekten esvaplarını kirletmeyen, yani bu kötü gidişe ayak uydurmayan, gerçekten Rab’bin istediği kişilerin olduğunu ve onların ne tarz kişiler olduğunu açıklamaktadır. Yani Rab, herkesin aynı sürünme noktasında olmadığını, bu imanlıların başardığı gibi, Rab’bin sözlerine kulak asan her kişinin de başarabileceğini belirtmektedir.

e. Teşvik ederek:

Eğer tövbe ile kilise döner ve gerçekten tövbesinde samimi olursa beyaz esvabının hep üzerinde parlayacağını ve hayat kitabında adının hep yazacağını söylemektedir. Bu noktada önemli olan kilisenin dünyadan Rab’be dönmesidir. Bunun sonucunda da sanki hiçbir şey olmamış gibi yola, Rab’bin kurtuluş yolunda yürüme vardır. Kurtuluşu almış düşkünler, ya da kurtuluşu hiç almamış dünyeviler olarak karma bir yürüyüş yapan topluluk yerine Mesih İsa’da kaybetmemecesine sonsuz hayatı almış imanlıların topluluğu ortaya çıkacaktır. Bu büyük bir teşviktir.

f. Ruhla:

Kutsal Ruh olmaksızın, Kutsal Ruh dokunmaksızın bu gerçekleri anlamak oldukça zordur. Bu vahyin gerçekleşmesi de Kutsal Ruh’un aracılığı ile.

Mesih'in Ruhu haykırmaktadır ve Mesih'in Ruhunun işlediği her yürek, kulağı olan yürek olacak ve kulağı olan Mesih İsa'nın ruhunu algılayarak bu sözleri algılayacaktır. Bu da bu kişiler için yaşam olacaktır. Ölmeye yüz tutan Sardis yeniden canlanabilecektir. Ya da tarihte nice Sardis kiliseleri bu vahyin sözleri ile, Rab'bin Ruhunun anlattığı kelimelerle canlanacaktır.

SONUÇ

Bu kiliseye söylenilen bütün sözler hepimize söylenmektedir. Eğer ölmeye yüz tutmayan, Rab'bin yolunda, Rab'le yaşayan kurtulmuşluğumuzu, Rab'bin lütfunu gönenen imanlılar olarak yaşamak istiyor ve Rab'le çıktığımız serüven dolu sonsuzluk yolculuğumuzdan zevk almak istiyorsak elbette uyanmamız gerekiyor. Allah'ımızın kelamını, Mesih İsa'da bizden beklediklerini, Kutsal Ruh'la dolu bir yaşamın getirdiklerini yaşayarak Rab'bin isteminde dünyanın tuzu olan bir yaşam sergileyebiliriz. Bunun sonucunda da göksel, algılarımızın üstündeki yaşamımızda beyaz kaftanlar giymiş olacağız. Yaşam kitabında adımız sürekli görünecek. Tabi bu mecaz ifadeler aslında ifade edilemez şeylerin bizi beklediğinin habercisi olarak bize bildirilmektedir. Çünkü göksel yaşam, dünyasal sözcüklerle ifade edilemez, ancak bir takım mecazlarla aktarılmaya çalışılabilir. Eğer Hıristiyan'ım diyen kişinin yaşamında dip diri, cap canlı Rab'bin kelamı, Sözü, Logos, Allah Oğlu unvanındaki Mesih İsa yoksa, O'nun kanında aklanma da yoktur. O'nda kurtulma da yoktur. Kısacası mahva giden milyonlar gibi yaşamın da aslında hiçbir değeri yoktur. Gerçek Hıristiyan Allah'ın seçtiği kişi, Mesih İsa ile var olan, Mesih İsa ile yaşayan, Kutsal Ruhta Allah'ın yüceliğini, görkemini, bereketini kana kana içen kişidir. Böyle kişilerin oluşturduğu Allah'ın kilisesinin ortasında Mesih İsa bulunmaktadır. Bu kiliselerin önderleri de Mesih İsa'nın elindedir..Böyle kiliseler canlı, yaşayan kiliselerdir. Sardis kilisesi gibi uyarıya gereksinimleri yoktur. Ama Sardis'deki uyarılara kulak asmakta bütün kiliseler için çok büyük önem taşımaktadır. Rab'be bu uyarıları için, bu öğretileri, hatırlatmaları, teşvikleri için yürekten hamtlar etmemiz gerekir. Yedi kiliseye vahiy samimi Hıristiyan kilisesi için aynadır. Ne mutlu bu aynaya bakıp sürekli kendisine çeki düzen veren Allah'ın kilisesine...

FİLADELFİYA KİLİSESİNE

Vahiy 3:7-15

“Ve Filadelfiya’da olan kilisenin meleğine yaz:

Mukaddes, hakiki, Davut’un anahtarı kendisinde olan, açan ve kimse kapayamayacaktır, ve kapayan, ve kimse açmaz, bu şeyleri diyor: Senin işlerini bilirim (işte, senin önüne kimsenin kapayamayacağı açılmış kapı koydum), ki biraz kuvvetin var, ve benim sözümü tuttun, ve ismimi inkar etmedin. İşte, şeytanın havrasından olan bazıları, Yahudi değilken ancak yalan söyleyip kendilerine Yahudi diyenleri veriyorum; işte, onları öyle edeceğim ki gelecekler ve senin ayaklarının önünde secde kılacaklar, ve benim seni sevdiğimi bileceklerdi. Mademki sabrımın sözünü tuttun, yer üzerinde oturanları tecrübe etmek için bütün dünya üzerine gelecek tecrübe saatinde bende seni tutacağım. Çabuk geleceğim; kimse senin tacını almasın diye, sende olanı sıkı tut. Galip olanı Allah’ımın makdisinde direk edeceğim, ve artık dışarı çıkmayacak; ve onun üzerine Allah’ımın ismini, ve Allah’ımın şehrinin, Allah’ımdan gökten inen yeni Yeruşalimin ismini ve benim yeni ismimi yazacağım. Kulağı olan işitsin, Ruh kiliselere ne diyor.”

BEREKETLENEN KİLİSE

Bu vahiylerden anladığımız gibi Rab’bimizin sözlerine uyan, O’nun yolunda, O’na itaat ederek yaşayan kiliseler de vardır. İzmir kilisesi buna güzel bir örnektir. Anadolu’ya vahiylerde bu kilise övülmekte, örnek gösterilmektedir. Aynen İzmir kilisesi gibi Filadelfiya kilisesi de tövbeye çağrılmamış kilisedir. Övülmüştür, teşvik edilmiştir. İyi bir örnek olarak imanlı kiliselerin önüne konulmuştur. Demek ki, Rab’bi hoşnut etmek düşünöldüğü gibi hiçte ulaşamayacak bir nokta değildir. Rab, zaten bizlerin yetersizliğini, kutsal olamayacağımızı bilmektedir. Bu nedenle bize kadar ulaşmış, bizim için haça kadar gitmiştir. O yalnız biz de yaşamak istemektedir. Çünkü bizde yaşadığı zaman ancak bizler O’nda tamamlanırız. Bu Rab’bi hoşnut eden tek gerçektir. Demek ki, bu durumda bir kilisenin ortasında gerçekten Mesih İsa duruyorsa, o kiliseyi oluşturanlar gerçekten Mesih İsa ile yaşıyorsa, bir kilisenin önderlerini yönlendiren, elinde tutan Mesih İsa ise işte o kilise Rab’bi hoşnut eden bir kilisedir.

Diğer beş kilise çok iyi vasıflara sahip olduğı halde ne yazık ki, zamanla en önemli noktaları ihmal etmeye başlamışlar ve Rab’den bazı noktalarda sapmışlardır. Bu nedenle Rab tarafından tövbeye çağrılmışlardır. Ama İzmir ve Filadelfiya kilisesi için bu böyle olmamaktadır. Çünkü Rab gerçekten bu kiliselerin ortasındadır. Rab bu kiliseleri sevmektedir. Bu iki kilise de bizim için örnek alınması gereken kilise olarak önümüzde durmaktadır.

I. BEREKETLEYEN ALLAH

Filadelfiya kilisesi gerçekten Allah tarafından bereketlenmiş bir kilisedir. Bu bereketlenişlerinde en büyük unsur olarak üç noktaya olan sıkı kenetlenmeleridir. Filadelfiya kilisesi bu üç noktaya sıkı sıkıya sarılmıştır ve bu da gerçekten Allah'ı hoşnut etmiştir. Bu da bize kilise yaşamımızda çok önemli bir örnektir. Bu Mesih İsa'nın kişiliğine olan sıkı sıkıya sarılmadır. Mesih İsa'nın durumuna, yetkisine sıkı sıkıya bağlılıktır ve üçüncü olarak Mesih İsa'nın yönetimine olan yürekten eğilmedir.

a. Kişiliği:

Allah'ın kişiliği mukaddes ve hakikidir. O kutsaldır, O gerçektir. Baba, Oğul ve Kutsal Ruhta kendisini açıklayan tek Allah'ın ikinci şahsiyeti olan Mesih İsa Allah'tan Allah, Nurdan Nurdur. Allah'ın Sözü, Allah'ın kendisini ifade eder, başka bir şeyi değil. Allah bize bütün varlığı ile yakındır, yanımızdadır. Seçimi ile, kurtarışı ile bizim yanımızdadır. Mesih İsa bütün tanrısallığı ile bizden uzakta değil, bizimle birlikte. Yüreklerimizdedir, bizi karşılıksız olarak kurtaran, aklayandır, bağışlama sağlayandır. Algıladığımız bütün kişiliklerin üstünde görkemli bir kişiliği olan gerçek tek Allah'tır. O'nun kişiliğini, kişiliğindeki derinliği, karakterini algılamamız, en azından biraz olsun bu karakteri algılamaya başlamamız bizim imanımıza kişilik kazandırmaktadır. O yaşayan diri olan Allah'ın kelamı, mecaz anlamda oğludur.[\[26\]](#) Allah'ın en büyük istemi ve hoşnut olduğu şey O'na iman edenlerin bu mukaddes ve hakiki kişilikle imanları aracılığı ile buluşmaları ve bu kişilikte olgunlaşmalarıdır.

b. Durumu:

Davut'un anahtarı elinde olandır. Yani, Allah'ın Davut Peygamber aracılığı ile verdiği vaat, Mesih İsa'da gerçekleşmiştir. İşaya peygamberde buna örnek olarak Hilkiya oğlu Elyahimin krallığa kahyalığı gösterilmektedir. Allah Sözü Mesih İsa'nın da geldiği öz babasına yakınlığı ve yaptıkları bu ilişki de anlam bulmaktadır. Göremediğimiz o muhteşem Özün Sözü İsa Mesih'te krala, o öze en yakın kişi olarak krallıkta tek yetki sahibidir. Hilkiya bütün ilişkilerden ve sarayla sorumlu kişiydi. Allah'ın krallığında da durum aynıdır. Görünmez Öz, Yüce Allah'ın Sözü Mesih İsa yani görünür öz Allah krallığının bütün girdisi ve çıktısı ile sorumludur. Mesih İsa bu anlamda Davut'un anahtarı, yani vaadinde olduğu gibi Allah'ın krallığının anahtarlarını elinde bulunduran tek yetkilidir. "İsa yanlarına geldi, ve onlara söyleyip dedi: Gökte ve yeryüzünde bütün hakimiyet bana verildi, imdi, siz gidip bütün milletleri şakirt edin, onları Baba ve Oğul ve Ruhul Kudüs ismile vaftiz eyleyin"[\[27\]](#)bu sözler İncil'in içinde yer

almaktadır. Gökte ve yeryüzünde bütün hakimiyet görünmez Öz olan ve Mesih Baba dediği için bizim de Baba dediğimiz o muhteşem Öz Allah tarafından Sözüne yani Oğluna verilmiştir. Yani iman eden bizler için O'nun kudretinin büyüklüğü tartışılmazdır. Filadelfiya kilisesine seslenen Allah bunu belirterek sözüne başlamaktadır. Yine bir başka ayette “Göklerin melekutu anahtarlarını sana vereceğim; yeryüzünde bağlayacağın her şey göklerde bağlanmış olur, ve yeryüzünde çözeceğin her şey göklerde çözülmüş olur.”[28]demektedir. Evrenin o ulaşılmaz görkemli sahibi yüce Allah kendi sözü ve oğlu olarak unvan alan Mesih İsa'ya krallığının bütün yetkisini vermiştir. Mesih İsa ise bu muhteşem yetkisi ile kendi seçtiklerini onurlandırmaktadır. Kendi yetkisini onlara sunmaktadır. Bu Sevgi Allah'ının muhteşem dokunuşu, kendi halkına uzanan kurtuluş ve merhamet elidir.

c. Yönetimi:

Filadelfiya'ya hitapta Mesih İsa'nın yetkisinin büyüklüğü çok açık bir biçimde belirtilmektedir. O'nun açtığı açılır, kapadığı kapatılır. Yani O ne derse o olur. Alfa ve Omega olan, Başlangıç ve Son olan Kendisidir. Kilisesi O'nun elindedir. Zaten yedi kiliseye Allah'ın seslenişinde ortak olan şey Mesih'in kendi kilisesine sahip oluşudur. Yetki sahibi O'dur, O'nun sözü baş ve son sözdür. Bu durumda bir kilise kendisi ne kadar mücadele ederse etsin eğer Rab'bin istemi başka doğrultuda ise o istem yerine gelecektir. Kilise kendi başına buyruk olamaz, böyle bir kilise varsa zaten o zaman bu kilise Rab'bin kilisesi olmayacaktır.

Filadelfiya kilisesi Rab'bin kişiliğine, Rab'bin sahip olduğu yetkiye ve Rab'bin Yönetimine sımsıkı sarılmış bir kilise olarak karşımıza çıkmaktadır. Böyle olunca da vahyin bu bölümünden anladığımız kadarıyla da bu kilise bereketlenmiş bir kilise olarak karşımıza çıkmaktadır. Bizler de gerçekten Rab'bin bereketlediği bir kilise olmak için bu üç noktaya olan bağlılığımızı gözden geçirmek ve bereketleyen tek mercinin Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'ta tek olan Allah olduğuna imanımızı güçlendirmek durumundayız.

II. MESİH'İN KUTSADIĞI KİLİSE

Bereketlenmiş kiliseye en güzel örnek olan Filadelfiya kilisesi, Mesih'in kutsadığı kiliseye de en güzel örneği oluşturmaktadır.

a. Boyuta bağlı olmayan kilise:

Bereketlenmiş ve kutsanmış kilise illa çok büyümüş kilise anlamında değildir. Bereketlenmiş ve kutsanmış kilise az sayıda katılanı da olsa gerçekten Allah'ın tapınışından hoşnut olduğu, iman hayatından hoşnut olduğu ve buradaki sözlerde de gördüğümüz gibi çeşitli fırsatlarda övdüğü, önlerine birçok fırsatlar koyduğu kilisedir. Bizler bazen bereketlenmeyi ve kutsanmayı sayılarla ifade etmeye çalışıyoruz. Elçilerin İşlerinde birçoklarının Müjdeyi duyup imanlılar arasına katıldıklarını görüyoruz ama buna karşın birçoklarının zor anlarda dayanamayıp döndüklerini de görüyoruz. Bunun gibi Mesih'i izleyenlerinde zor anlara yaklaşıldıkça Mesih İsa'yı terk ettiklerini görüyoruz. Ancak Mesih İsa'nın öğrencilerinin yanında kaldığını görüyoruz. Mesih İsa'nın küçük sürülere, sadık izleyicilerine büyük bereketler verdiğini, kutsamalarda bulunduğunu Müjde boyunca görüyoruz. Aynı zamanda Allah'ın krallığının küçük çocuklar gibi olanlar için olduğunu da söylerken yine esas bereketlenmenin, esas kutsanmanın çoklukta, büyüklükte, çok bilgi de değil, gerçek anlamda temiz bir imanla Mesih'e bakmakla, O'nunla vakit geçirmekle olduğunu görüyoruz.

b. Sürekli hareket halinde bir kilisedir:

Rab, bu ifadeyi daha önce de kiliseleri için kullanmıştı; "Senin işlerini biliyorum". Bu cümleden anlaşıldığı gibi Filadelfiya kilisesi oldukça etkin hizmetler yapan bir kiliseydi. Sardis gibi ismi olan ama etkin olmayan, ölü bir kilise değildi. Daha önceki vahiylerden de gördüğümüz gibi Rab'bimiz kendi isminde etkin hizmeti sevmektedir, ama bu hizmetin her şeyden önce doğru bir iman üzerine temelli bir hizmet olmasını esas almaktadır. Rab, boşa koşan, kendini öne koyan, kendi onuru için, ya da bir şeyler kanıtlamak için bir şeyler yapan, dünyasal hırsların peşinde bir kilise hizmeti istememektedir. Bu kilise tam Mesih İsa'nın isteminde olduğu gibi sınıksız Mesih'e bağlı, O'nun istemi doğrultusunda hareket eden, bütün yetkiyi ve her şeyi Rab'be veren bir kilisedir. Bu bağlamda Rab bu kiliseyi imanı açısından beğendiği için bereketlemiştir. Aynı zamanda doğru imana dayalı hizmetlerinden ötürüde Rabb'in hoşgörüsünü kazanmış ve Rab tarafından kutsanmıştır. Rab diri olan Allah'tır. Bu nedenle kendi kilisesinin de, Kendisinde dipdiri olmasını görmek istemektedir.

c. İtaatkar, Sözü tutan bir kilisedir:

RAB başlangıcından beri kendi halkından itaat istemektedir. İnsanoğlu kendisini özgür hissettiği en bağımsız durumunda bile aslında bir şeylere itaat etmektedir. Bu bazen kendi kültürü, kendi gururu, kendi bilgileri olabileceği gibi, bazen de kendisine örnek aldığı herhangi bir kişi, her hangi bir yaşam tarzı olabilir. Oysa Kutsal Kitaba göre Rabb'in istemi kendi seçtiği halkının kendisine kayıtsız şartsız itaatidir. Kendisinden başkasına tapmaması, kendisini her şeyden çok sevmesi, O'nun yapmamızı istemediklerini yapmamamız, yapmamızı istediklerini yapmamızdır. Bu Allah'ın kendi halkından istemidir. İtaat biz Mesih İsa'da aklanan, kurtuluşa kavuşan kişinin sorumluluğudur. Bereketlemek ise Rab'bimizin kendi kararıdır. "Emirlerim kendinde olup onları tutandır ki, beni sever; beni seven Babam tarafından sevilecektir; ben de onu seveceğim, ve kendimi ona göstereceğim." [29] İşte bu sözlerde Rab'bin kendi sözleri ile itaatin getireceği sonuç görülmektedir. Rab'bin kendisini bizlere göstermesi hem bereketlemesi hem de kutsamasıdır. "Ve onun emri şudur: bize emrettiği gibi Oğlunun, İsa Mesihin, ismine inanalım ve birbirimizi sevelim" [30]

d. Mesih İsa'ya bakarak ayakta duran bir kilisedir:

Rab'be ait her şey dünyanın sonuna dek çeşitli zamanlarda saldırılara açık olacaktır. Bu mağlup şeytanın kuyruk sallamasıdır. İmanda güçlülüğümüz için dayanma zamanıdır. Mesih'e ait sağlam ve sadık bir kilise daima dayanmasını bilen bir kilisedir. İşte, bu diyardaki kilisede her durumda dimdik ayakta durmayı başarmış, bütün saldırılara rağmen hiçbir zaman Mesih İsa'nın ismini inkar etmemiştir. Mesih İsa'nın adını bir süre bile olsa inkar eden Aziz Petrus'un başına gelenleri hepimiz biliyoruz. Mesih İsa'yı inkar acıdır. Yürek dağlayan bir acılıktadır. Gerçekten Allah'a ait olmayan ismen kiliseler zorluklar, saldırılar, Mesih'e karşıtlıklar geldiğinde hemen dağılmaya, yok olmaya yüz tutmuşlar, silinip gitmişlerdir. Rab'de sadık, sabit olan Allah'ın kilisesi işte böyle günlerde yıldız gibi pırıl pırıl parlayarak kendini göstermektedir.

e. Bu kilise sahip olduğuna sadık bir kilisedir:

Allah bu kiliseyi bereketlemiş, bu kiliseyi kutsamıştır. Bu kilisenin ortasında Rab'bimiz oturmakta, bu kilisenin önderlerini Rab'bimiz yönlendirmektedir. Büyük, görkemli bir binaları yoktur, çok büyük sayıda katılımcıları yoktur. Ama Mesih'e ait, Mesihleşmiş yürekleri vardır. İşte böyle bir kilise Allah'ın beğenisi kazanmış, övgüsüne mahzar olmuş, üstüne üstlük taçlandığı bildirilmiştir. Kimsenin bu tacı ellerinden almasına müsaade etmemeleri içinde uyarılmaktadır. Görüldüğü kadarı ile Rab'be sımsıkı sarılmış bulunan bu kilise, kendisinde olanı da sımsıkı tutacaktır. Bizlerde her gün sahip olduğumuza

sımsıkı sarılmalıyız. Bugün yapmamız gerekeni yarına geleceğe bırakmamalıyız. Önce imanımıza, Rab'bin bize sunduğuna, karşılıksız kurtarışa, lütfa sahip çıkmalıyız, bu muhteşem kurtarışı, aklamayı, kutsamayı gönenmeyi bilmeliyiz, sonra Rab'bin bize verdiği kiliseye sahip çıkmalıyız. Gereksiz tartışmalar, çekişmeler ortamı haline getirmek yerine, ibadet ettiğimiz, birlikte imanımızı yaşadığımız kilisemizi kucaklamalıyız. Aynı zamanda kazancımız üç kuruşta olsa ondalığımız ne ise kilisemize vermeliyiz. Yarın, sonra, bakalım, hele iyi kazanalım gibi sadakatten uzak davranışlarla kendimizi Rab'bin bereketlerinden uzaklaştırmamalıyız.

III. MESİH'İN SAĞLADIĞI BEREKETLER

Rabb'in buradaki vahyinde söylediği bazı kelimeler üzerindeki vurguları iyi bir biçimde anlamamız gerekmektedir. Çünkü bu vurgularda Rabb'in bereketleri ve öğretişini anlamamız mümkündür. Bakın bu vahiyde özellikle bazı sözler bu vurgulardır. Örneğin; "işte....kapı...koydum.." gibi sözcükler. "İşte, onları öyle edeceğim ki..." Rab böyle söylemektedir. Şimdi bunların biraz açılımlarına inelim.

a. Açık bir kapı verir:

İncil'de kapı ifadesine çeşitli yerlerde rastlamak mümkündür. Yuhanna 10:79'a baktığımızda Mesih İsa'nın o varlığımızla algılayamadığımız öz olan Baba için bir kapı olduğunu görürüz. "Ve İsa yine onlara dedi: Doğrusu ve doğrusu size derim: Ben koyunların kapısıyım. Benden evvel gelenlerin hepsi hırsız ve haydutturlar; fakat koyunlar onları dinlemediler. Ben kapıyım; eğer bir kimse benden girerse, kurtulur; girer, çıkar, ve otlak bulur."[\[31\]](#) Elçi Pavlus'un iman kapısını Yahudi olmayanlara açtığını da Elçilerin İşleri 14:27 ayetlerinde görürüz. "Antakya'ya varıp kiliseyi topladıkları zaman, Allah'ın kendileri vasıtası ile neler ettiğini, ve Milletlere iman kapısını açtığını anlattılar." Aynı zamanda Efes'teki hizmetleri için Elçi Pavlus kendisine "büyük ve faaliyet dolu bir kapının açıldığını ve karşı koyanların çok" olduğunu söylemektedir.[\[32\]](#) Bu oldukça ilginçtir. Görüldüğü gibi Mesih İsa her şeyden önce bizim için bir kapıdır. Yerin ve göklerin hakimi olan o yüce Allah'a açılan, O'nun kurtarışını bize ulaştıran, Sonsuz yaşama uzanan bir kapıdır. Bununla birlikte görüldüğü gibi Mesih İsa'ya imanla kurtulanlar için eğer O'na bağlı, O'nda, kurtuluşu gönenerek bir yaşam varsa, bir sadakat varsa Mesih'in bereketleri yağmaya başlamaktadır. Yukarıdaki ayetlerde kapı açılması bereketler anlamına gelmektedir. Mesih'in kapısından girilmekle zaten insanın edinebileceği en büyük bereket, günahlardan aflık, kurtuluş, sonsuz yaşam bereketi Mesih İsa tarafından sağlanmaktadır, daha sonra onda yaşayanlara sunulan bereketlerle O'nda yaşayanlarda başkalarına açık kapılar olmaktadır. Elçi Pavlus'un yaşamında görüldüğü gibi de Allah böylesine sadık imanlılarına yeni yeni kapılar açmaktadır ve iman hayatı boyunca da bütün saldırılara, zorluklara, yaşamın yüklerine rağmen açmaya devam edecektir.

b. Gelecek tecrübeden korur:

Ayetler bu konuda nettir. Böylesine Rab'le dolu bir kilisenin önüne açık bir bereket kapısı konulduğu söylenmektedir. Şimdilik denmemektedir. Açılmış ve kapanmış bir kapıdan bahsedilmemektedir. Tamamen açık bir kapıdan

bahsedilmektedir. Biraz kuvveti olduğu, sözünü tuttuğu ve ismini inkar etmediği için; ve imanla, Mesih İsa'nın kişiliğinde, yetkisinde ve yönetiminde durduğu ve iyi işlerine bu imanla devam ettiği için kutsal olan, gerçek olan, Davut'un anahtarı elinde olan, açan ve O'nun açtığını kimsenin kapayamadığı ya da O'nun kapadığının kimsenin açamadığı O görkem sahibi Rab'bin bereketine sahip olmuştur. Allah'ın hoşnut olduğu seçtiği kilisesinin bu yaklaşımının getirdiği en güzel nokta bereket, kutsanma ve korunma.. Evet, bu noktada böyle bir yaşam sergilediği için Rab tarafından bir başka ödülle de ödüllendirilmektedir Filadelfiya kilisesi. Bu ödül de üzerlerine gelecek her tür tecrübeye karşı kilisenin Rab tarafından tutulması, korunmasıdır. Bu hakikaten sahip olunabilecek en güzel ruhsal ödüllerdir. Ve Filadelfiya kilisesi Rab'den bu ödülleri almıştır. Bu kesindir çünkü bu sözleri söyleyen Rab'dir. Dolayısı ile bu kiliseyi kendine örnek alan, ya da iman yaşamları bu kilisedekilerin iman yaşamına benzeyen Rab'bin çocukları da bu ödülleri Rab'den almış olacaklardır.

c. Sonsuz ödüller verir:

Mesih İsa'da kazandıklarımızı gördükçe yüreğimizin daha da bir coşku ile Rab'be yaklaştığını hissedebiliriz. Bu derin bir şükürün, ifade edilmez sözcüklerin yürekten kaynamasıdır. Çünkü bizler aslında hiçbirimiz Rab'bin bu iltifatına, bu sunularına, kurtarışına layık değiliz. Sevgiyi ancak Yaratıcımızdan öğreniyoruz. Birçok şeyleri ondan öğrendiğimiz gibi Bu görkemli Rab, kendisine bakan çocuklarının önüne açık bereket kapıları koymakta, onları başlarına gelecek her tür tecrübeye korumakta ve üstüne üstlük sonsuz ödüllerle ödüllendirmektedir. Bu son ortaya atılan ödül de Allah'ın kentinin vatandaşı olma, Mesih İsa ile birlikte yücelme vaadi gibi aklın alamayacağı düzeyde vaatler vardır. Bu vaatlere göre Rab'le birlikte bir sonsuzluk yaşama durumu söz konusudur. Artık böyle bir kişi Mesih İsa'nın kişiliğinde yepyeni bir kişidir. Mesih İsa'nın yetkisinde yetki sahibidir, Mesih İsa'nın yönetiminde evrenin hakimi tarafından yönlendirilmektedir. Allah'tan gelen bereketlere sahip olmuştur. Çünkü böyle bir kilise bütün komplekslerinden arınmış, sayılara dayalı bir kilise değildir. İman ve ibadetini doğallık içinde yaşayan bir kilisedir. Rab'be bütün yüreği ile bağlandığı için itaatkardır. Mesih İsa'ya bakar ve Mesih İsa'da sahip olduklarına sadıktır. Bunun sonucunda da Mesih İsa'dan özel olarak bereketler almıştır. Önüne kapanmaz bir bereket kapısı açılmış, bütün tecrübelerle karşı özel olarak korunmaktadırlar ve son olarakta sonsuzluk denizi içinde bütün her şeyin sahibi olan Yüce Allah ile aynı mekan içinde sonsuzluğu yaşama ayrıcalığı verilmektedir. Bunun içinde yapılması istenilen şey yalnızca Rabb'in Kutsal Ruhu aracılığı ile söylediklerine kulak kabartmak ve gönülden katılıp uygulamaktır. Kulağı olan işitsin sözlerinde samimi Hıristiyanlara çok açık bir seslenişin noktalandırılışı vardır. Ruh kiliselere bu sözleri büyük bir

ciddiyetle söylemektedir.

Görüldüğü gibi Filadelfiya kilisesi de İzmir kilisesi gibi iman ve ibadeti ile Allah'a onur getiren bir kilise olmayı başarmıştır. Bunu kendi gücü ile yapmamıştır. Kelamın çerçevesinde, Kutsal Ruhun rehberliğinde Mesih İsa'daki yaşam bu kiliseyi Allah kilisesi haline getirmiştir. Demek ki, bu mümkündür. İnsanoğlu günahlıdır. Hiçbir zaman tam değildir. Ancak Mesih İsa'nın kurtarıcı ve Rabliğinde insan gerçek sahibine döndüğü için tamamlanır. Tam olan, Mükemmel olan Rab'dir. Bu anlamda Mesih İsa'ya ait kiliseler Mesih İsa içinde olduğu sürece tamamlanmış kiliselerdir. Ama aslında insanlardan oluşan kilise, sınırlı insanların, günahlı insanların oluşturduğu her sistem gibi yüzde yüz tam, tam olmayacaktır. Ancak kiliseleri tamamlayan Rab'bin kendisi olacaktır. O da ancak İzmir kilisesi gibi, Filadelfiya kilisesi gibi Mesih İsa'ya bakmasını bilen kiliseler için söz konusudur. Rab'bimiz bizleri Mesih İsa'da istemi doğrultusunda yaşayan Hıristiyanlardan etsin ve kiliselerimizi Mesih İsa'da yaşayan kiliseler haline getirsin, Kutsal Ruh'u ile bereketleyip kutsasın. Kiliselerimiz kurtulmuşlukla bize sunulmuş zafer kapısının sürekli açık olduğu ve bu kapının kullanıldığı kiliseler olsun. Yani bereket üstüne bereketler alan ve bu bereketlerle de sürekli Müjdenin tanıklığını yapan kiliseler olsun..

LEODİKYA KİLİSESİNE

Vahiy 3:14-22

“Ve Leodikya’da olan kilisenin meleğine yaz:

Amin, sadık ve hakiki şahit, Allah’ın hilkatinin başlangıcı, bu şeyleri diyor, Senin işlerini bilirim, ne soğuksun nede sıcak; keşke soğuk yahut sıcak olsaydın. Böylece ne sıcak ve nede soğuk, ılık olduğun için, seni ağzımdan kusacağım. Mademki: Zenginim, ve zenginleştim, ve ihtiyacım yoktum, diyorsun, ve zavallı ve acınacak halde ve fakir ve kör ve çıplak olduğunu bilmiyorsun; zengin olasın diye ateşle tasviye edilmiş altın, ve giyinesin ve çıplaklığının ayıbı görünmesin diye, beyaz esvap, ve göresin diye, gözlerine sürmek için göz ilacı benden satın almağı sana nasihat ediyorum. Ben sevdiğilerimin hepsini tevbih ve tedip ederim; imdi gayretli ol ve tövbe et. İşte, kapıda duruyor ve çalıyorum; eğer biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa onun yanına gireceğim, ve ben onunla, ve o benimle akşam yemeğı yiyeceğiz. Ben nasıl galip oldum ve Baba’m la O’nun tahtında oturdumsa, galip olana da benimle benim tahtımda oturmağı vereceğim. Kulağı olan işitsin, Ruh kiliselere ne diyor.”

KENARDAKİ KİLİSE

Leodikya kilisesi oldukça zengin bir kiliseydi. Bu bölge M.S 60 yıllarında bir deprem sonucu yıkıldı. Bölge bu dönemde Roma İmparatorluğundan hiç yardım almadı. Leodikya ürettiği beyaz kumaşı ve göz ilacı ile tanınıyordu. Hierapolis'in doğal kaynak suları hemen yakında yer aldığı için özel termalleriyle de tanınan bir yöreydi. Hierapolis'ten kaynak suları Leodikya'ya vardığı zaman artık ılık olmuş oluyordu. Aynı zamanda Leodikya'ya ulaşan sular da oldukça tatsızlaşmış bir haldeydi. Bu özellikleri nedeni ile burada bulunan kiliseye gelen vahiyde, onların anlayacağı bütün bu bölgesel özellikler verilmek istenilenin tam olarak anlaşılması için kullanılmıştır.

İlginç olanı bu bölümde Leodikya'ya Allah'ın hiçbir şekilde övgü sunmamasıdır. “Böylece ne soğuk ve ne de soğuk, ılık olduğun için , seni ağzımdan kusacağım.”[33]Bu ayette açıkça görüldüğü gibi ruhsal anlamda kilise Rab'den onay almamış bir durumda karşımıza çıkmaktadır. Aslında bu durumun çok güzel bir ifade edilmesini 1. Korintliler 9:26-27'de görmek mümkündür. Burada Resul Pavlus'un ifadesi oldukça nettir. “İmdi kararsızca değil, ben böyle koşarım; havayı döver gibi değil, böyle yumruklarım; fakat bendenime cefa verip onu köle ederim; ta ki, başkalarına vazettikten sonra, ben kendim merdut olmayayım.”[34]Bu kilisenin durumu aslındaki yukarıdaki son cümlede ifade edildiği gibidir. Başkalarına vazettiği halde kendisi kendi vaaz ettiklerinden ders almamaktadır. Bu nedenle böyle bir kilise Rab tarafından övgü almamaktadır. Bütün kiliselerin bu konuda kendi kendilerini tekrar ve tekrar kontrol etmeleri gerekmektedir. Bazen bizler bir şeyleri vaaz ederken çok da ileriye gidiyor, herkesi ve her şeyi yargılıyor, neredeyse kendimizi en doğru, en iyi, en mükemmel Hıristiyanlar haline getiriyoruz. Ama gurur ve bencillik, kıskançlık, dedikodu, başkalarının üstüne basarak kendimizi bir yerlerde görme ve gösterme gerçeğini bir türlü göremiyoruz. Ya bizler de bu kadar çok Rab'bi ilan ettiğimizi ve vaaz ettiğimizi, insanlara İncili ulaştırdığımızı düşünüyor ama gerçekte Allah'ın İncilini yürekten yaşamıyorsak halimiz nice olacak. Ya bizlerde övgüsü eksik kenardaki bir kilise durumundaysak.. İşte, bu bölüm gerçekten Allah'ın kiliselerini bu konuda düşünmeye sevk eden bir bölümdür. Leodikya bunun için akıllarda kalacak ve Allah'ın kilisesi için önemli bir başka vahiy bölümüdür.

Leodikya'nın muhtemelen kıyıda kalmış bir kilise olmasının en büyük nedeni Mesih İsa'daki vizyonunu kaybetmiş olmasıdır. O yalnızca ağzı ile övgü sunan, belki bir takım alışkanlıkları arasında ibadeti ve kiliseyi koymuş bulunan bir kilise olmuştur. Böyle bir kiliseye vahyin ilk sözünün “Amin” olarak başlaması ilginçtir. “Amin” “İnanırım, kabul ederim” gibi anlamlar taşımaktadır. Şeksiz,

şüphesiz bir imandan bahsedilmektedir. Amin. Yani söylenilen her bir söz için artık kesin bir iman vardır. Tartışmasız doğrudan doğru, gerçekten gerçektir. Sözü söyleyen şeksiz şüphesiz Allah yaratılışının başı olandır. “Amin” bu böyledir. Bunun ötesi yoktur. “Alfa” yani başlangıç ve “Omega” yani son olan söylediği gibi. Bütün yaratılışın nedeni olan O “ol” sözü bunu demektir. Burada yaratılışın başlangıcı aynı zamanda kaynakta demektir. Demek ki, konuşan yaratılışın kaynağıdır, yaşamın, canlılığın kaynağıdır. İlahi enerjidir. Ölmeye yüz tutan bir kiliseye yaşam kaynağının, canlılık kaynağının hitabıdır.

Aynı zamanda Leodikya Kilisesine gelen bu vahiy yedi kiliselere gelen vahyin sonuncusudur. Bu Anadolu’da en son hitap edilen kilisedir. Bu vahyin hem bugünkü kiliselere özel bir mesajı vardır. Hem de genel olarak kilise için özel bir mesaj oluşturmaktadır.

I. BUGÜNKÜ KİLİSEYE ÖZEL OLARAK MESAJLAR VERİLMEKTEDİR.

a. Allah'ın kilisesi sürekli sıcak olmalıdır:

Bu vahyin genelinden anladığımız kadarıyla Allah'ın kilisesinden beklentisi sıcak olmasıdır. Sıcak olma ifadesinde hem iman da hem ibadette hem de Mesih İsa'ya olan bağlılıkta sıcak olması vardır. Aynı zamanda Rab'bin kurtuluş müjdesini yayması konusunda da büyük bir etkinliği olması gerekmektedir. Çünkü bütün bunlar birbirlerinden ayrılmaz bir bütündür. İman varsa ibadet vardır, ibadet varsa itaat vardır. İtaat varsa müjdenin ateşli bir biçimde yaşanması ve dolayısı ile başkalarına açıklanması vardır. Bütün bunların temeli Mesih'tir, Mesih varsa kişide Kutsal Ruhta vardır ve etkindir. Görüldüğü gibi iç içe geçmiş halkalar gibidir. Yumurtanın beyazı ile sarısının bir kabukla çevrilmesi gibidir. Ancak bu kabuk doğal bir biçimde kapalı iken bir bütün teşkil etmektedir. İmanlı da böyledir. İmanlının Mesih İsa'nın bedenine bağlanması ile oluşturduğu kilisede böyle olmak durumundadır. Mesih İsa'nın hedefi kendisi gelene dek kilisesinin kendi Müjdesinde yaşaması ve yaşatmasıdır. Kendi bedeninin etkin, aktif bir biçimde hizmetidir. Leodikya kilisesinde ise eksik olan taraf bunları bilmiş olduğu halde artık ateşini yitirmiş olmasıdır. Söyledikleri ile yaptıklarının birbirini tutmamasıdır. Söylediklerinin genel olarak Rab'bin ruhunun verdiği ateşten uzak olarak söylenmesidir.

b. Allah'ın kilisesinin sürekli Mesih İsa ile olmalıdır:

Hıristiyan inancı adı üzerinde olan bir inançtır. Mesih'e ait olanların inancıdır. İncil inancında İsa yoksa zaten inanç yoktur. Mesih'e ait olanların bir araya gelmesi ile oluşan Mesih İsa'nın kilisesinde de eğer Mesih İsa yoksa o zaman Mesih İsa'nın kilisesi de olmayacaktır. Allah'ın kilisesi içinde eğer Mesih İsa yoksa bu kilisenin başına neler gelir. Şimdi bunu üç başlık altında toplamamız mümkündür.

Birincisi; böyle bir kilisenin Allah'a ait olan amacı olmamış olacaktır. Kilisenin amacı olmayacaktır. Amacı yalnızca kendi gündelik gereksinimleri üzerinde toplanacaktır. Yalnızca inanç gereksinimi karşılamaya başlayacak Mesih'in müjdesinin iyileştiriciliği, canlılığı, başkalarına yönelten etkinliği olmayacaktır. Böyle bir kilise artık sıcak bir kilise olmayacak, her şeyden elini eteğini çekmiş, bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın tarzında bir kilise olmaya başlayacaktır. Hatta böyle bir kilisenin içinde Mesih'te capcanlı insanlar da bu kilisenin havasından rahatsız olup kaçmaya başlayacaklardır. Bu da bir hastanın kan

kaybetmesi gibi olacak ve kiliseyi daha da güçsüz hale getirecektir. Artık böyle bir kilisede vaazlar, ilahiler, tapınmalar, hizmetler sanki zoraki yapılması gerekli bir işmiş gibi yapılmaya başlayacaktır. Böyle bir kilisenin inanlısı da toplumun bütün karmaşası içinde gündelik hayatın yükünü kendi sırtında taşıyan ve yaşayan Diri Allah'ın varlığından bihaber olarak yaşamaya başlayan kişi olacaktır. Günümüzde buna örnek bulmak çok kolaydır. Batıda olsun doğuda olsun ne yazık ki, birçok ismen Hıristiyan böyle bir yaşamın içine çekilmiştir. Burada bu kişilerin kiliselerinin rolü çok ama çok büyüktür.

İkincisi; Leodikya kilisesinde gözlerimizin önüne serilen diğer bir gerçekte zenginliğin getirdiği ruhsal sarhoşluktur. Bu sarhoşluk kilisenin bakış açısını kaybetmesine neden olmuştur. İçten dışa doğru bakan, önce kendisinden başlayıp dünyaya doğru Rab'bin kurtuluş müjdesini yaşayan ve vaaz eden kilise dıştan içe doğru bakmaya başlamış ve kendine yeter olduğunu görünce de tamamen bakış açısını dünyaya yöneltmiştir. Burada anlatılmak istenilen bu gerçektir. Leodikya kilisesine bu gayet güzel bir örnektir. Bugün zengin Hıristiyanların ve böyle Hıristiyanların oluşturduğu kiliseler için de kısacası zenginleşen her bir kilise için burada büyük bir uyarı bulunmaktadır. Büyük bir mesaj vardır. Zenginliğin ruhsal sarhoşluğu kişileri ve kiliseleri kendi kendine yeter hale getirmektedir. Ekmek elden su gölden misali her şeyi kendi ellerinde ve denetimlerinde bulunan bu tarz kiliseler bir müddet sonra kendi öğretilerine, yaşam biçimlerine Allah'tan çok önem vermeye başlarlar. Bunun sonucunda da Mesih İsa kilisenin içinde bir kenara itilmeye ve insan egosunun ben kendime yeterim edası baş köşeye oturmaya başlar. İşte bu da sonun başlangıcı olur. Çünkü sınırsız Allah sınırlı insanın bu tavrından hiç hoşlanmaz. İşte Leodikya kilisesinde olanlar bunlardı. Zengin kilise kimseye muhtaç olmamanın verdiği sersemlikle Allah'a da çok fazla ihtiyacı olmadığını, yalnızca adet yerini bulsun diye ibadete gitmeyi kendisine ilke edinmeye başladı. Böylelikle o kelamın muhteşemliği, Kutsal Ruh'un teşviki, daha başka bir deyişle Allah'ın o ince sesi duyulmamaya başladı. Böylelikle aynı Leodikya'ya Hierapolis'ten varan suyun ılık ve tatsız olması gibi kilisede ılık ve tatsız olmaya başladı. Yine kelamda dediği gibi; Tuz tadını yitirirse ne değeri olur?[35] İşte, böylelikle kilise yalnızca bir kulüp, bir dernek haline dönüştü. Dünyaya Rab'bin kurtuluşunu duyurma, canla başla Rab'bin lütfundaki kurtuluşa sarılıp Rab'bi yüceltme, bütün gereksinimler için O'na koşma, bütün sağlanan imkanlar için O'na hamt etme, fakirleri, yoksulları, düşkünleri, dulları, hastaları, ihtiyarları gözetme bir kenara bırakıldı. Kısacası kilise amacını kaybettiği gibi bakış açısını da kaybetti.

Üçüncüsü; Amacı olmayan ve bakış açısını yitiren bir kilise Elçilerin İşlerinde verilen ayetin tersine yalnızca Yeruşalim'de oturan bir kilise görünümünde olacak aynı zamanda kendine de pek hayrı kalmayacaktır. Kısacası Mesih

İsa'dan uzaklaştıkça kilise amacını yitirecek, bütün bakış açısını kaybedecek ve doğal olarak da ruhsal gücünü yitirecektir. Kilise ancak Rab'den aldığı güç sayesinde dünyanın anladığı gücün dışında Ruhsal bir güçle yaşamını, canlılığını sürdürmektedir. Bu günümüzde görsel algılanan güç gibi bir güç değildir. Zamanında yanlış politikalara sürüklenen kilisenin ordular ile yaptığı güç ise hiç değildir. Kilise mana aleminin ruhsal gücünü, sevgiyi, merhameti, bağışlamayı, düşküne el uzatmayı, Rab'bin müjdesinde insanlığa iyilikler sunmayı, hastalara el uzatmayı, Rab'bin müjdesini bütün insanlık alemine götürmeyi üstlenen bir birliktir. Bir iman ateşidir. Bir iman meşalesidir. O'nun gücü Rab'bin Kelamı ve Kutsal Ruh'undan kaynaklanmaktadır. Baba,Oğul ve Kutsal Ruh'ta tek olan Allah'ın o muhteşem gücünün ruhsal manada dünyadaki küçük bir numunesi durumundadır. Ama eğer Rab'bin Kelamına, Mesih İsa'ya ve O'nun Kutsal Ruh'una sımsıkı sarılıp kalırsa. İşte, Leodikya'da bu sıkılığı göremiyoruz. Bu sıcaklığı göremiyoruz. Bunun sonucunda da Allah'ın övgüsünden mahrum bir kilise ile, uyarı alan bir kilise ile karşı karşıya kalıyoruz.

II. HEM O GÜNKÜ HEM BUGÜNKÜ KİLİSEYE UMUT MESAJI VERİLMEKTEDİR.

a. Mesih'in yönlendirişi:

Ateşle tasfiye edilmiş altın, çıplaklığı örtmek için beyaz esvap, göresin diye göz ilacı[36] Leodikya'luların kendilerine bakışlarının tam tersinden Leodikya'lılara bakan Allah, onlara hayat bahşeden bir nasihatte bulunmaktadır. Leodikya kilisesi kendisini zengin görmektedir, oysa Rab'be göre Rab'be ait bu kilise fakirdir. Leodikya kilisesi kendisini iyi esvaplarla gayet iyi korunmuş görmektedir. Utancı olmadığını düşünmektedir. Oysa Rab'bin kilisesinin esas sahibi olan Rab onları çıplak olarak görmektedir. Her şeyi iyi görürüm iyi bilirim demektedir. Oysa kilisenin ve Mesih'e iman etmiş olanların gerçek sahibi olan, başlangıçta yaradılışın sahibi olan onların aslında kör olduklarını söylemektedir. Kimin görüşü daha önemlidir. Yaratılmış olanın mı, yoksa Yaradılışın gerçek sahibi olanın mı? Her şeye gücü yetenin mi? Kimin görüşü daha önemlidir. Sınırlı, küçük olan Leodikya kilisesi Allah'ın lütfuna rağmen, Allah'ın karşılıksız sevgisine rağmen, her şeyde yalnızca Rab'be muhtaç oldukları halde ne yazık ki, kendilerini hiçbir şeye ihtiyacı olmayanlar olarak değerlendirmektedirler. Bu değerlendirme ne olursa olsun, kilise kendisini ne olarak görürse görsün önemli olan esas sahibin kilisesini nasıl gördüğüdür. Burada görüş açıktır. Acınacak halde, zavallı, çıplak, fakir, görmeyen bir kilise söz konusudur. Ama buna rağmen her zaman lütuf sahibi olan Allah, seçtiği İsrail oğullarına gösterdiği merhameti, burada kendi seçtiği kilisesine de defalarca göstermektedir. Petrus'a verdiği birçok şanslar gibi, yine burada Rab kilisesine bir kere daha bir kere daha şans vermek istemektedir. Yeter ki, nasihati dinlesinler, her şeyi paraları ile alabileceklerini zanneden Leodikya Kilisesinin insanları bu kez ücretsiz olan bu nasihati gerçekten alıp yaşamlarını Mesih'in kurtarışında, lütfunda gönenebilsinler. Rab'bin eli bir kez daha onlara uzanmak istemektedir. Çünkü dediği gibi "Seni asla bırakmam, Seni asla terk etmem" Rab gerçekten kilisesini bu rezil durumda bırakmak istememektedir. "Ateşle tasfiye edilmiş altın ile Rab onlara" Zenginliklerinin onları ateşe götürmesine mani olacak bir biçime sokulması için yardım etme talebinde bulunmaktadır. Kilise beyaz elbise üreten bir diyarda kendisi çıplak bir hale gelmiştir, aslında bu utanılacak bir durumdur. Allah'ın kilisesi bu duruma asla gelmemelidir. Bu utancı örtmek için Rab kendisi kendi lütfundan "beyaz esvap" önermektedir. Üstüne üstlük göz ilacı üretilen bu yerde Rab'bin kilisesi kendi görüşünü kaybetmiştir. Aslında belki bu göz ilacı üretimi ile zenginliğini sağlayan kişilerden bazıları belki kilisenin içinde bulunmaktadır. Ama ne yazık ki, bu üretim madden kendilerine fayda getirdiği halde ruhen zarar

getirmektedir. İşte bu durumda her şeyin sahibi olan “esas göz ilacını ruh gözleri açılınsın” diye kilisesine önermektedir. Bu güzel bir nasihattir. Bu güzel bir çağrıdır. Bu Rab’bin kendisini terk edenleri, ılık olanları Sözü uyarınca bırakmadığının güzel bir örneğidir. Allah’ın seçtikleri için umut daima köşededir.

b. Mesih’in merhameti:

İsrail Allah’ı seçmemişti. Allah, İsrail’i kendi halkı olarak seçti. Aynı şekilde Rab’biz her birimizi kendisi çağırdı ve kendisi seçti. Yeremya 31. bölümde dediği gibi: “Seni ebedi sevgi ile sevdim; bundan dolayı seni inayetle kendime çektim.” Demektedir. Bu çekmenin, bu kendisine ayırmanın temelinde yatan Rab’bin karşılıksız olan ebedi sevgisi, agape sevgisidir. “Seni hiç boşa çıkarmam ve seni hiç bırakmam”[\[37\]](#)şeklindeki ifadeleri ile de Rab’bin gerçekten bizi hiç bırakmayacağını gözlemliyoruz. Ama zaman zaman Mesih İsa’nın çağırdıkları kişiler, iman yaşamlarında gevşemekte ve birden bir dünyaya doğru meyil etmektedirler. Bu meylin çeşitli nedenleri söz konusudur. Bu nedenlerden biri de hiç kuşkusuz çok para, mal ve mülke sahip olmaktır. Böyle bir servet kişileri kelimelerle düşünmekten alıkoyacaktır. Leodikya kilisesinde bu gerçekleşmiştir. Rab’bin sevdiği hala kilisesi olarak gördüğü ama artık övemediği bu seçilmişler ne yazık ki, Rab’bin yolundan sağa ve sola sapmaya başlamışlardır. Gevşemişlerdir, günahlara, imansızlıklara, müjdesiz yaşama göz kırpmaya başlamışlardır. İşte bu noktada Rab hala sevgisinin derinliğinden onları bırakmak istemediğini, merhameti ile kabul edeceğini beyan etmiştir. Bakın on dokuzuncu ayette bunu görmek mümkündür: “Ben sevdiğimlerin hepsini tevbih ve tedip ederim, şimdi gayretli ol ve tövbe et...” Adeta bir babanın oğluna uyarısıdır. Sevgiden kaynaklı bir uyarı bir yaklaşımdır. Kilisenin kendisine gelmesi için, Rab’bine dönüşü için açık bir kapı olan Rab’bin merhameti burada kendisini göstermiştir. Bizlerde kendi kilisemizi aynı durumda görüyorsak umut kapısı bize de açıktır. Rab’bin merhameti bize de aynı şekilde hep ikinci şansı sunmaktadır. Ama yürekten dönme, yürekten tövbe etme şansı ile aksi takdirde imanlı olmamız bizim ateşten geçmemize engel oluşturmayacaktır. Rab’bin kurtuluşunu gönene gönene yaşamak varken, Rab’bin kurtuluşunda sürüne sürüne yaşamak ve sonsuz yaşama giderken ateşten geçmeğe ne gerek vardır. Böyle bir lütufla kurtulmuşken kendi kendimizi cendereye sokmanın ne manası vardır.

c. Mesih’in azarlaması:

Doğal yaşamımız içinde bir çok zaman sevgiden kaynaklanan azarlamalarla karşılaşmışızdır. Bu insan için doğaldır. Sevgi, sevdiği kişiyi yanlış olduğu

noktada uyarmayı da gerektirmektedir. Sevgi, sevilen kişinin helakını hoş göremez bu anlamda biz insanlarda Rab’bimizden aldığımız duygularımızla çoğu zaman böyle davranıyoruz. Çocuklarımızı, kardeşlerimizi, yakınlarımızı sırf onların iyiliği için azarlıyoruz. Burada da durum budur. Rab’bimiz Leodikya kilisesini kendisine seçmiştir. Kendisine yar edinmiştir. Ama sevgili kendi yolunu seçmeye, kendi yönünde yürümeye başlamış ve Rab’be onur getirmekten uzaklaşmaya başlamıştır. İşte, bu durumda Rab yukarda verdiğimiz 19.ayetin doğrultusunda onları azarlamaktadır. Bu hayırlı bir azarlamadır. Bu onları ilgilendiren bir azarlamadır.

d. Mesih’in emirleri:

Yavrusunun gidişatını hale yola koymaya çalışan bir baba emirler koyacaktır. Sevgi dolu bir anne, çocuklarının yanlışlarına engel olabilmek için bazı direktifler verecektir. Burada da görülen budur. Mesih İsa sevgisinden kaynaklı azarlamasını bir de emirleri ile donatmaktadır. Emir oldukça yetkin ve kesin emirdir. Aslında Leodikya kilisesinin bu vahiyde anlayamacağı, yorum gerektiren hemen hemen hiçbir nokta yoktur. Emir kesindir. “Gayretli ol, tövbe et...” Ben sevdiğime hep böyle yaparım. Sevdiğime. bu söz gerçekten bizler için, biz eksik sınırlı Mesih İsa’ya iman etmiş Hıristiyanlar için oldukça teşvik edici bir noktadır. Eğer biz Mesih İsa’yı Rab ve kurtarıcı olarak kabul ediyor ve bütün iman ve itikadımızı O’nun kelimelerinde ve O’nun Ruhunda sürdürüyorsak bu bizim başarımız zaten değildir. Bu yine Allah’ın kendi çağrısı uyarınca bize sunduğu lütuf sonucudur. Bu başarısız, sınırlı, günahlı insan Mesih İsa’nın çağrısı sonucunda Mesih İsa’ya gelmiş ve karşılıksız lütfu ile Rab’bin kurtuluşunu ve imanını gönenmiştir. Bu ne güzel bir olgudur. Bu ne güzel bir çağrıdır. Ne güzel bir kurtuluştur, ne büyük bir sevinçtir. Ama dünyanın etkilemeleri, şeytanın oyunları taktikleri bu ayrıcalığa sahip olan insanı ne yazık ki, Rab’binden, kelimelerden, Kutsal Ruh’un o görkemli hizmetinden mahrum bırakmaya başlamıştır. Ama yinede Rab’bin seçtiğine seslenişi ilginçtir, anlaşılmaz ve derindir. Karşılıksız Sevginin göstergesidir. Bakın ne diyor“Ben sevdiğimin hepsini tevbih ve tedip ederim; şimdi gayretli ol ve tövbe et.”Sevdiğimi, yani sizi azarlayabilirim, uyarabilirim. Çünkü sizi istisnasız seviyorum. Ama bu gidişiniz benim istediğim gidiş değil, bu gidiş sizden beklediğim gidiş değil. Yapacağınız çok kolay atın uyuşukluğunuzu, atın gündelik kaygılarınızı, çekişmelerinizi, bırakın artık şu bir solukluk canınızla malınıza mülkünüze güvenmeyi, sizi sonsuz sevgi ile gelen ve sonsuz ve sınırsız olan Allah’ınıza dönün. Sizi zaten seçtim, sizi zaten sevdim. Yapacağınız tek şey yalnız gayretinizi kazanmak, bu gayret Mesih’teki kurtuluşunuzu gönenmek, bu kurtuluşla yaşamak, Kelamla, Kutsal Ruh’la yaşamak için gerekli olan canlılıktır. Günlük şevkle ibadetlerdir, kelam okumak, Ruh’un meyvelerini

başkalarına sunmaktır, kelamı başkalarına sunmaktır. İşte bu kadar bunun için gayrete ve tövbeye yani tam olarak bu söylediklerime tabi öncelikle Rab'bin kendisine dönmeniz gerekmektedir. İşte, Rab'bin Leodikya ya ve Leodikya aracılığı ile bu kiliseye benzemeye başlayan ya da bu kilise gibi olmuş kiliselerine önerisi reçetesi budur. Bu reçeteyi uygulayanlara bir büyük umut ateşi daha sunmaktadır.

e. Mesih'in gelişi:

Mesih İsa söylediği gibi geri gelecektir. Bedenen geri gelecektir ama aynı zamanda Ruhen zaten dünyada yüreklerimizde Rab'bimizdir. Mesih İsa'ya iman edenlerin yüreklerinde olduğu için Mesih'in bedeninde her bir fertte Mesih'in kilisesinin bir üyesi, bir parçasıdır. Mesih İsa bıraktığı için değil ama Mesih İsa'yı bu inanan kilise bıraktığı için Mesih İsa adeta kendi halkından ayrı düşmüş gibidir. Fakat özellikle Vahiy 3:20'deki ifade çok önemlidir. Sanki şöyle demektedir: "Ey imanlı bugün ben hala senin etrafındayım. Seni sevdim, seni kendime seçtim bu bağlamda evinin önünden ayrılmadım. Yalnızca Sen benimle olan ilgini azalttığın için kapının önünde bekliyorum. Kapıyı çalıyorum. Sevgimden ötürü kapıyı çalıyorum. Sana durumunu hatırlatıyorum. Adeta beni tavrın ile kapı önüne koydun. Ama eğer kapını bir açarsan, o ilk aşkınla beni bir kucaklarsan, seninle akşam yemeği yiyeceğim. Yani, seninle vakit geçireceğim." Bu sözler aslında bu anlamdadır. Çoğu zaman bu ayet yeni iman edecek kişiler için gösterilse de aslında bu Leodikya kilisesinde olduğu gibi ılık imanlılar içindir. Rab'bin övemedikleri sevgilileri içindir. Burada da anlam çok nettir. Bu ne kadar büyük bir kurtuluş, ne kadar büyük bir sağlayıştır. Dünya dinleri içinde hangi dinde yarattığı insanı ile vakit geçiren, yemek yiyen bir Rab vardır. Bu elbette ki bir mecazla ifade edilmiştir. Orta doğu da akşam sofraları aile için önemlidir. Ailenin anne, baba ile vakit geçirdiği, her tür sorunun konuşulduğu özel bir yemektir akşam yemekleri. Ve Mesih İsa'da kendisini açıklayan kutsal Kelam bizimle akşam yemeği yiyeceğini söylemektedir. Rab'bimiz bizimle teke tek ilgileneceğini, her sorunumuza ilgi göstereceğini, bize olan sevgisinden aslında bunu gönülden istediğini söylemektedir. İşte, Hıristiyan inancının Baba,Oğul ve Kutsal Ruh'ta kendisini açıklayan ve tek olan O muhteşem Allah ile olan yakın ilişkisinin en güzel göstergesi burada gözümüzün önündedir. Ey kilise, eğer sallanıyorsan, eğer dedikodularla çalkalanıyorsan, eğer liderlik çekişmelerin varsa, eğer her şeyim var kimseye muhtaç değilim diyorsan, eğer Allah'a sadece ibadet etmek için ibadet etmeye başlamışsan, Kelamdan uzaklaşıyorsan, Kutsal Ruh'tan uzaklaşıyorsan, sevgiden, saygıdan, kilise düzen ve adabından uzaklaşıyorsan dikkat et.. Dünyaları ben yarattım diyorsan. Ben kurtuldum halleluya deyip, en doğru benim yolum, en doğru benim inandığım diyorsan ama gerçekte çok zayıf tarafların varsa, imanda eksiksek, itaatte

eksiksen, sevgide eksiksek, bağışlamada eksiksen, sen herkesi en olup olmadık şeyle yargılarken kendi büyük günahlarını görmüyorsan , benden başka herkes yanlış diyorsa gayretli ol, tövbe et. O seni severek kendine seçen görkemli Rab'bin seninle daha çok vakitler geçirecektir.

f. Mesih'in zaferi:

Ölümü yenip zaferle göğe yükselen Allah kelamı, diri Rab'bimiz Mesih İsa vardır. Biz imanlılar yukarda değindiğimiz gibi O'nun haçı aracılığı ile günahlarımızdan bağışlandık. Kısaca ve kabaca O'nunla ölüp, O'nunla dirilişe ve sonsuz hayata kavuştuk. Mesih İsa'nın kanında aklandığına inanan her bir Hıristiyan için cennet hayatı dünyada başlamaktadır. Kamil olmayan imanlı Mesih İsa gelene dek kamil olma yolunda ama sonsuz hayatın garantisinde bir kişidir. Elbette ki bütün gevşeklikleri ve tam olarak insan bedeninde halledemediği günah sorunları nedeni ile eğer Rab'bin kurtarışını gönenemezse yine bir yargıdan geçecektir. Ama yargı bu kişi için sonsuz bir ızdırap olmayacaktır. Ateşten geçecektir. Bu çok yazıktır. Çünkü zaten karşılıksız olarak aldığı o muhteşem kurtarışın gölgesinde bunlardan geçmesini düşünmesi dahi çok üzücüdür. Kişiyi bu denli seven Rab'bin önünde utanca düşmek çok üzücüdür. Burada yine çok değerli bir umut söz konusudur. Eğer bunların hiçbiri ile karşılaşmak, utanmak istemiyorsak yapacağımız biraz gayret ve tövbe ile kurtuluşumuza sınımsız sarılmaktan başka bir şey değildir. Bunu yapanlar için inanılmaz bir umut vardır. Mesih İsa nasıl galip olup O muhteşem öz Baba'nın tahtına oturmuşsa aynı şekilde Mesih İsa'da bizleri kendi tahtına oturtacağını söylemektedir. Bu bir imanlı için inanılmaz görkemli bir olaydır. Ayet şöyle demektedir: “Ben nasıl galip oldum ve Babamla onun tahtında oturdumsa, galip olana da benimle benim tahtımda oturmağı vereceğim.”[\[38\]](#)

SONUÇ

Bütün bunlardan çıkaracağımız sonuç Leodikya kilisesi Mesih'in gelişine kendisini hazırlamamış bir kilise olarak karşımıza çıkmaktadır. Oysa İncil bize sürekli olarak Mesih İsa'nın dönüşüne hazır olmamız gerektiğini öğretmektedir. Bu da bize hem ruhsal hem fiziksel anlamda her zaman hazır ve nazır olan imanlılar olmamız anlamına gelmektedir. Bizler bütün gün imanımız, ibadetimiz ve insanlara sunduğumuz yaşam tanıklığımızla Rab'be övgüler getiren canlı birer kiliseyiz. Bizlerin bir araya gelmesinden de farklı farklı ibadetleri, usulleri de olsa bu gerçeğe inanan Mesih'in bedeni kiliseler oluşmaktadır. Demek ki, Rab'bin kilisesi bütün Kelam ve Ruh'un ışığında sürekli ayık ve uyanık olan kilise olmak durumundadır. Aksi takdirde önce Rab'bin Sevgisinden uyarı ve azarlama alacaktır. Gayretli olması ve tövbe etmesi istenecektir. Eğer bunlar gerçekleşirse kilise Rab'bin kilisesinin elde ettiği bütün bereketlere sahip olacaktır. Ama eğer yüz çevirirse kilisenin adının bile anılması söz konusu olmayacaktır. Tarihte bu böyle olmuştur. İmanlılar, gerçek Mesih'in çocukları imanlarından kaybolmamışlardır ama imanlıların azaldığı, gerçek olmayan ismen imanlıların çoğaldığı ortamlarda zamanla bu sahte imanlıların oluşturdukları ve gerçek kiliseymiş gibi görülen kiliseler kaybolup gitmişlerdir. Ama Mesih İsa'ya iman eden Allah'ın kilisesi hala dünyadadır. Bütün zorluklara, bütün saldırılara rağmen, şeytanın bütün taktiklerine ve planlarına rağmen Mesih İsa'nın kilisesi bazı farklılıkları ile oluşturduğu renk cümbüşü içinde, o insan mozaiğine yaraşır bir biçimde, sınırlılıklarıyla da olsa Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'ta tek olan o yüce Allah'a ve O'nun biricik oğlu Mesih İsa'ya ve O'nun Kutsal Ruh'una yücelik ve onur getirmeye devam etmektedir.

En yücelerde olan Rab'be yücelikler olsun.

[1] Yakup 1:24

[2] 2. Korintliler 3:18

[3] İbranililer 13:5

[4] Yuhanna 13:35

[5] Galatyalılar 5:22

[6] Lütfen İncil, 1. Korintliler 13'ü okuyunuz

[7] Luka 11:9

- [8] Efesliler 6:10-19
- [9] 1. Korintliler 11:30-32; İbranililer 12:3-13
- [10] 2. Korintliler 12:7
- [11] Romalılar 5:35; İbranililer 5: 8
- [12] Elçilerin İşleri 9:16
- [13] 1. Petrus 2:24
- [14] 2. Timoteus 1:7
- [15] Efesliler 6:10-18
- [16] İbraniler 4:12
- [17] Sayılar 22:24-31
- [18] Rab'bin sofrası, Vaftiz
- [19] 1. Krallar 16:31; 2. Krallar 9:22
- [20] 2. Korintliler 11:13-14
- [21] Matta 7:15
- [22] Yuhanna 6.63
- [23] Yuhanna 4:34
- [24] Matta 10:32-33
- [25] İbranililer 13:5
- [26] Yuhanna 1
- [27] Matta 28:18-19 Efes.1:19
- [28] Matta 16:19
- [29] Yuhanna 14:21

[30] 1. Yuhanna 3:23

[31] Yuh.10:79

[32] 1. Korintliler 16:9

[33] Vahiy 3:16

[34] 1. Korintliler 9:26-27

[35] Luka 14:34

[36] 3:17-18

[37] İbranililer 13:5

[38] Vahiy 3:21

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan indirebilirsiniz.

Rev. Dr. Turgay Üçal yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)